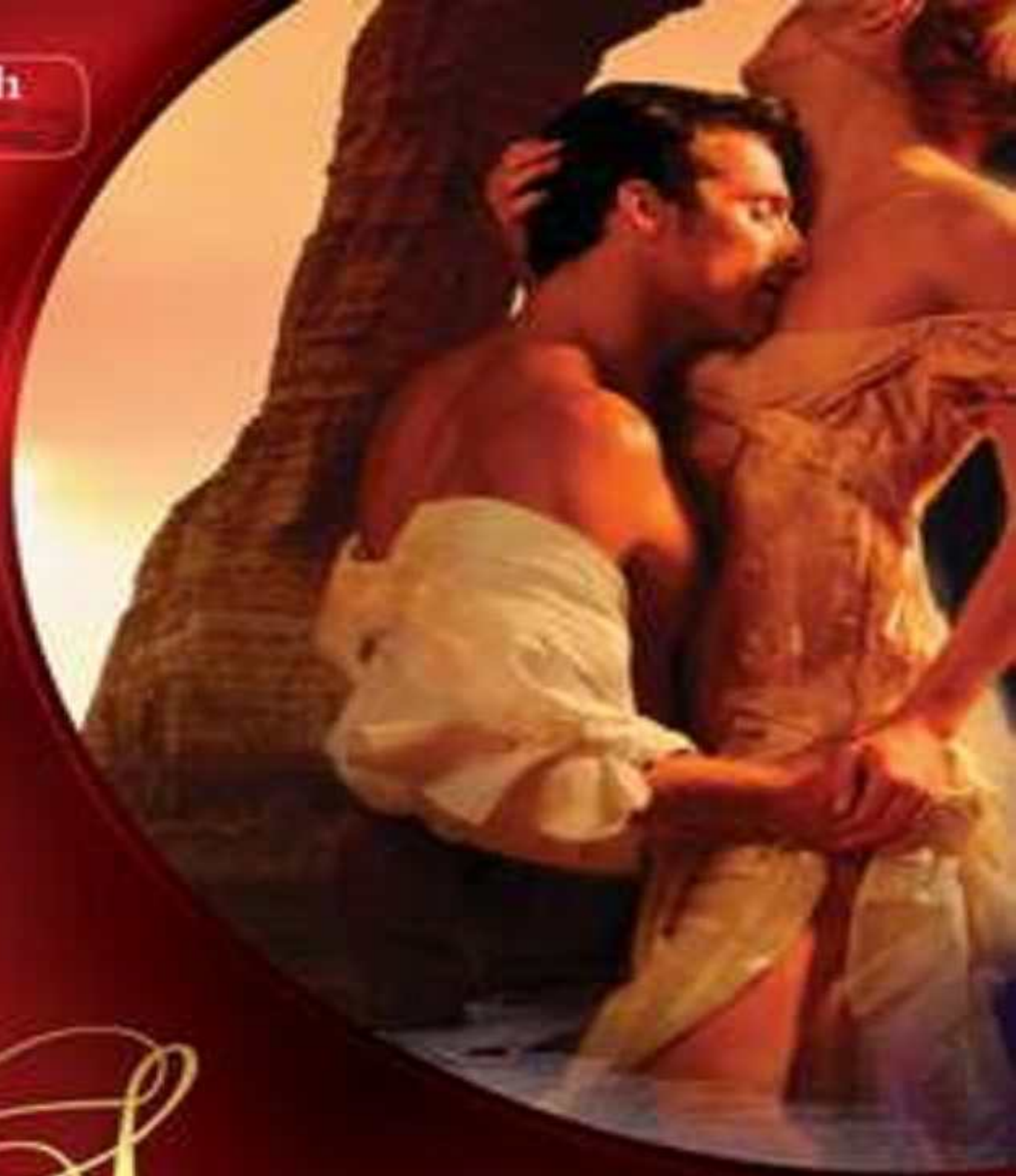

VH

Maxine Sullivan

*Sự ràng buộc
êm đêm*

The C.O.O. Must Marry

Sự Ràng Buộc Êm Đêm

(The C.O.O Must Marry)

Maxine Sullivan

Dịch giả: Thanh Hương

Nhà xuất bản: Nxb Văn Học

Giới thiệu

Nick Valente hoàn toàn bất bình khi cha yêu cầu phải cưới Sasha Blake. Không phải anh không ham muốn nàng. Nụ hôn chớp nhoáng lên đôi môi nũng nịu ấy bảy năm về trước đã khơi gợi một điều gì đó gần như rạo rức. Nhưng anh không thích một mối duyên cưỡng ép, càng không thích trói chân mình vào một chiếc giường trong khi còn nhiều giường khác luôn nồng nàn mời gọi. Vậy mà chẳng bao lâu sau khi rời bàn thờ Chúa, Nick nhận ra anh không cần viện đến những ảo ảnh êm đềm để duy trì cuộc hôn nhân này đủ lâu như cha mong mỏi. Một thứ tình cảm đắm say pha lẫn nồng nhiệt khát khao thể xác mau chóng phủ lấy anh. Màn sương đượm mùi da thịt của những đêm ân ái chưa tan, Nick đã cồn cào trong thèm khát vắng xa về một hạnh phúc miên viễn. Đúng lúc sắp thu hết can đảm để thổ lộ lòng mình, Nick ngẫu nhiên phát hiện ra động cơ hôn nhân thật sự của Sasha. Bây giờ chỉ có tình yêu, một tình yêu thấu hiểu và độ lượng mới thực sự gắn kết họ lại được. Nick có, nhưng Sasha thì sao?

Chương 1

Bố nói gì ạ?. Nick hỏi lại Cesare, hai bố con nhà Valente đang ngồi uống trà ở ngoài hiên trong khu dinh thự của gia đình.

“Bố nghĩ việc về ở đây hơn nửa năm rồi, quyển luyện mấy thì khu này chỉ có bố và Isabel ở là quá rộng. Chúng ta tính sẽ chuyển đến một căn hộ trong thành phố.”

Nick choáng người nghe cha thông báo. Họ đã ở sống tại quận Hawkesbury, Sydney bao nhiêu năm rồi, ngôi nhà này là nơi anh được sinh ra, cũng là nơi mẹ anh bỏ cha con anh ra đi theo người khác, rồi cũng tại nơi này nửa năm sau đó cha anh kết duyên mới với Isabel, mẹ kế của anh bây giờ.

“Chỗ này sẽ là của con”, Cesare nói tiếp, “nếu con muốn.”

Gan ruột Nick như bốc cháy. Cha anh biết rõ là anh khao khát sở hữu dinh thự này thế nào mà. Đến mức giờ đây anh phải quay nhìn xuống phía thảm cỏ được chăm tĩa công phu để giấu đi mong muốn mãnh liệt đang ngùn ngụt trong mắt mình. Nhưng anh bỗng thấy nghi ngờ. Không thể tin mọi việc sẽ đơn giản như thế được. Cesare là một ông già mưu mẹo, nếu không ông đã chẳng tạo lập được và trị vì đế chế nước hoa mang tên Gia tộc Valente lâu đến thế. Ở riêng Úc thì đây là một thương hiệu lẫy lừng. Nhất là vào thời điểm này, dưới sự điều hành của Alex, con trai lớn của ông, tập đoàn này đã vươn khắp thế giới cùng loại nước hoa mới mang tên “Người phụ nữ của Valente”. Cesare xưa nay luôn luôn có cách để đạt được thứ mình mong muốn.

“Nếu con không muốn thì sao?” Nick hỏi, tỏ vẻ thờ ơ, đúng phong cách vốn có của Giám đốc điều hành tập đoàn Gia tộc Valente.

“Thì bố sẽ cho Matt.”

Chết tiệt.

Dù rất quý cậu em út, Nick chắc chắn Matt sẽ chẳng mặn mà gì với khu biệt thự này. Không chóng thì chày kẻ ham vui chốn thành thị như cậu ta sẽ bỏ mặc nơi này thành hoang phế. Matt không phải là người có thể sống ở đây và làm việc ở Sydney, hai nơi xa tít nhau như vậy.

Còn anh, trái lại, sẽ tận hưởng từng phút tĩnh tâm khi được bứt mình xa khỏi căn hộ thành phố, khỏi guồng quay của công việc bất tận và những cuộc chơi đến kiệt sức.

Anh chậm chạp quay lại nhìn cha, hờ hững nói. “Matt không hứng thú gì với nơi này đâu ạ”.

Cesare nghiêng mái đầu muối tiêu. “Bố biết chứ”.

“Thế sao bố còn định cho nó?”

“Bố mới tính thế. Tất cả còn tùy ở con.”

Sự nghi ngờ của Nick càng có cơ sở. “VẬY điều kiện của bố là gì?”

Cesare nhếch môi giễu cợt. “Con hiếu bố quá mà”. Mặt ông lộ rõ một nước cờ đã tính sẵn. “Con sẽ có nó nếu con chịu lấy vợ”.

Nick giật nảy lên trong ghế. “Bố đang nghĩ cái quái gì thế.”

“Ngôi nhà cần có một tổ ấm mới.”

“VÌ thế nên con sẽ phải lấy vợ và con phải tạo ra tổ ấm đó?” Nick nhạo báng.

“Đó là một điều hoàn toàn tự nhiên.”

Nick lắc đầu. Anh còn chưa nghĩ đến chuyện lập gia đình. Không người đàn bà nào có thể trói buộc được đời anh; hơn nữa thật ích kỷ nếu tạo ra những đứa trẻ không phải là kết quả của tình yêu giữa bố mẹ chúng.

“Còn anh Alex và chị Olivia?”. Nick nghĩ đến giải pháp anh cho là chấp nhận được. Ít nhất họ sẽ chăm sóc nơi này cẩn thận.

“Không, chúng đã có nhà riêng và sẽ không muốn rời đi đâu. Điều đó không tốt cho thằng bé Scott”.

Điều này thì đã rõ. Giáng sinh trước Alex và Olivia đã nhận nuôi bé Scott tám tuổi. Chắc chắn họ sẽ không muốn dọn nhà lần nữa.

Đột nhiên khi nhìn cha, một ý nghĩ lóe lên trong Nick. “Bố không can thiệp gì chuyện kết hôn của anh Alex và chị Olivia đấy chứ?”

Cesare không chút ngập ngừng. “Nếu mà nói không thì là bố nói dối rồi.”

Nick mím môi. “Mẹ có biết ý định này của bố không?”

Anh lúc nào cũng coi Isabel như mẹ của mình. Bà thanh lịch, duyên dáng, đằm thắm nhưng cũng rất đáng sợ khi nổi giận. Bà là người mẹ duy nhất mà anh biết – trước khi người mẹ ruột bắt đầu làm đảo lộn rồi hủy hoại thời thơ ấu của anh.

“Isabel và bố đã nhất trí sẽ giữ quan điểm riêng. Mẹ con hiểu bố rất rõ mà bố cũng không định đổi ý đâu. Chuyện này rất quan trọng.”

Nick nổi cáu. “Thế thì bố quá đáng quá rồi. Con sẽ không kết hôn chỉ để thỏa mãn tính gia trưởng độc đoán của bố đâu.”

“Thế thì Matt sẽ lấy khu nhà này.”

Anh thấy lòng buốt nhói. “Matt sẽ không chấp nhận nếu con nói cho nó biết âm mưu của bố.”

Cesare nhấp ngụm cà phê trước khi đặt tách xuống bàn. “Thế là bố phải bán khu nhà chứ gì?”

Nick khó nhọc ghìm mình xuống. Cha anh có vẻ như đã nắm được điểm yếu của anh rồi.

“Vậy tóm lại con sẽ được chỉ định lấy ai đây? Hay chỉ cần lấy đại một cô trong Tập đoàn của con?”

“Sasha Blake”.

Đầu óc anh đảo lộn. Nick chưa từng nghĩ đến cái tên đó đã hàng năm trời rồi... Anh chưa từng nghĩ đến nàng cũng trong ngần ấy thời gian. Và anh cũng chưa từng nhớ lại nụ hôn đó.

Thành thật mà nói thì anh có nhớ, nhưng rất hiếm hoi.

“Cô ta không ở trong Tập đoàn của con”, anh vặc lại, lẩn tránh những suy nghĩ vừa thoáng qua. Nụ hôn đó chỉ là thoáng xao lòng thôi.

“Con bé đó rất hợp với con”.

“Con mừng vì bố thấy vậy”.

Cesare nhíu mày tỏ vẻ không hài lòng, rồi mặt ông mau chóng giãn ra. “Con sẽ thấy, cưới con bé và con sẽ...”

“Xin bố, con sẽ không lấy người đó”. Nếu phải cưới theo ý ông, thì đó phải là người do anh chọn. “Chẳng phải cô ấy đang ở Anh sao?”

“Không, nó về rồi. Bây giờ con bé là nhà thiết kế nội thất, bố đã nhờ nó trang trí lại ngôi nhà”.

Hay chưa, bất ngờ này nổi tiếp ngạc nhiên kia.

“Con thấy khu nhà thế này vẫn tốt mà”.

Cesare trầm ngâm nhìn con trai. “Có vẻ như con lúc nào cũng gắn bó với nơi này”.

Nick nhún vai. “Nhà mình mà bố”.

“Thế nên bố mới muốn con tiếp quản nó”.

“Nhưng chỉ khi con cưới Sasha Blake chứ gì?”

“Sẽ rất tuyệt nếu hai nhà làm thông gia.. Dù sao Porter và Sally Blake cũng là bạn lâu năm với nhà mình.”

“Con không thích ông Porter”. Bà Sally thì khá đáng mến, dù có phần nhu nhược.

“Đừng bận tâm đến Porter Blake. Con lấy con gái ông ta cơ mà.”

“Con sẽ không lấy ai cả. Chấm hết.”

Hai người im lặng một lúc. “Sasha sẽ đến đây ngày mai để xem xét mọi thứ khi chúng ta trở lại thành phố. Sẽ là dịp hay để con trò chuyện với con bé”.

“Không”

Cha anh vẫn tiếp tục nói khẽ khàng. “Bố nghĩ Matt sẽ mừng rơn lên vì được thay đổi hoàn toàn chỗ này, con thấy đúng không? Và Sasha chắc cũng có một vài ý tưởng táo bạo nào đó học được ở London”.

Nick gắt. “Sao bố lại làm thế?”

Cesare nhìn con trai, vẻ đau khổ thoáng lướt qua ánh nhìn của ông.

“Bố đã bị đau tim một lần rồi. Bố muốn trước khi chết được thấy con lập gia đình”.

“Chỉ là một cơn đau tim nhẹ”, giọng Nick khàn đi khi anh nhớ lại.

“Nhưng lần tiếp theo có thể không may mắn thế đâu, figlio mio[1] “, ông âu yếm dung tiếng Ý gọi con trai.

Nick rùng mình khi nghĩ đến điều đó. Anh biết cha có thể yêu cầu mình làm bất cứ điều gì khi ông thực sự muốn. Còn anh, anh có thể từ chối mọi yêu cầu của Cesare trừ điều này. Cơn đau tim vừa rồi của cha anh thực sự đã gây một cú sốc lớn cho toàn thể đại gia đình Valente, và chắc chắn là anh không có ý định trở thành nguồn gốc của bất cứ cơn đau tim nào tiếp theo nữa.

Lấy vợ để làm vui lòng cha ở thời đại này và ở cái tuổi như của Nick có vẻ như quá điên rồ, nhưng với những giá trị vững chắc của gia đình, cộng với nền giáo dục quy phạm từ nhỏ, anh hiểu mình phải làm những gì.

Nhưng, trong số rất nhiều cô gái trẻ trung và tài giỏi, tại sao nhất thiết phải là Sasha Blake?

Sang hôm sau, khi mở cửa trước, Nick nhìn thấy một phụ nữ hấp dẫn trong chiếc quần trắng đi xăng- đan dây to bản. nổi bật vòng ba quyến rũ và cặp chân dài. Nàng đang đứng trên chiếc ghế gần cầu thang, quay lưng lại phía anh. Lúc quay lại bất ngờ thấy Nick, nàng giật mình kêu lên, chói với chực ngã. Anh chạy bổ về phía trước vừa kịp giờ tay đỡ, cô gái ngã dúi vào vòng tay anh.

Nàng ngược ánh mắt nhìn chăm chú. “Nick à?”, giọng nàng thì thào như đang thổ lộ một điều bí mật.

Anh bỗng cúi xuống nhìn khuôn mặt của người đẹp tóc vàng và bỗng đứng muốn nói dối, rằng anh không phải là Nick, rằng anh cũng không phải là người đã hôn nàng và muốn được làm lại việc đó.

Cô gái này chính là Phiên Phúc.

Nàng chính là người anh sẽ phải cầu hôn

“Chào Sasha”.

Nàng vẫn nhìn anh chăm chăm, đôi mắt như xuyên thấu đọc vị được hết suy nghĩ của người đối diện. Anh đã quên mất đôi mắt đó có uy lực thế nào, hai hàng mi dài phủ rợp nổi bật màu mắt sa- tanh lục. Dù giờ đây đã là một phụ nữ trưởng thành, đôi mắt của nàng vẫn ánh lên cái nhìn như xuyên thấu nội tâm anh. Phải rất tập trung gắng sức anh mới dựng được một hàng rào ngăn cản giữa mình và ánh mắt ấy.

Tư thế của họ lúc này đủ gần cho một nụ hôn.

“Em làm cái quái gì ở đó thế?” Anh vừa lau mồ hôi Sasha đứng thẳng dậy, vừa thích thú quan sát nhịp mạch phập phồng nơi cổ và gò má thoáng ửng hồng của nàng. Ngày trước nàng là một thiếu nữ dễ thương, còn bây giờ nàng đã trở thành một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp.

Nàng đẩy anh ra và bước lùi lại. “Em nghĩ là mình nhìn thấy một vết nứt trên tường nên kiểm tra lại”.

Nơi nàng chạm vào anh vẫn lưu lại cảm giác gì đó, cả mùi nước hoa “Người phụ nữ của Valente” nàng dùng vẫn thoang thoang. Không hiểu sao anh thấy vui vì nàng dùng loại nước hoa của gia đình mình.

“Anh nghe nói em giờ là nhà thiết kế nội thất”. Anh chuyển đề tài.

“Đúng thế”, nàng có vẻ đã lấy lại bình tĩnh, ánh mắt lộ rõ niềm hãnh diện. “Và em rất vui vì cha anh đã chọn em để thiết kế lại khu nhà.”

Nghe nàng nói, Nick như sực nhớ ra điều gì, anh sầm xuống. “Anh không thích sửa sang gì cả. Để như cũ vẫn tốt chán”.

Trên khuôn mặt nàng có nét gì như thất vọng rồi thoáng ngay sau đó là một nụ cười ngạo nghễ. “Thế thì hoặc là anh sẽ không làm chủ nơi này, hoặc em sẽ mất việc.”

Nick chợt dạ. “Nào chúng ta vào phòng khách đã. Anh sẽ gọi bà Iris mang cà phê ra”.

Thái độ của nàng lại chuyển sang e dè. “Lúc này đáng ra em đang phải làm việc chứ”.

“Em cứ cộng thêm một tiếng làm ngoài giờ này vào. Bố anh có thể lo vụ đó.”

Nàng nghiêng đầu, mái tóc vàng thẳng óng rủ mượt theo bờ vai như một tấm lụa mềm. “Anh hào phóng với tiền của bố anh nhỉ”.

“Ông muốn anh nói chuyện với em”.

Nàng trở nên căng thẳng. “À, em đoán...Ông định sa thải em đúng không?”

“Không, không phải việc đó”. Nhưng nàng nên mong là như thế thì hơn.

Nàng hỏi, đã bớt căng thẳng. “Vậy có điều gì mà ông phải chuyển lời qua anh nhỉ?”

Kết hôn với anh.

Anh mở miệng định nói, nhưng anh chợt nhận ra trong một phút ngắn ngủi, từng ấy thông tin là quá nhiều. Không cần thiết phải lập kỷ lục vào lúc này.

Anh khoát tay về phía phòng khách. “Uống cà phê đã nhé.” Anh chờ nàng bước theo mình rồi dùng điện đàm nội bộ gọi Iris mang cà phê.

Khi quay lại nhìn, anh đã thấy Sasha đứng cạnh lò sưởi và chợt anh cảm thấy khó mà rời mắt khỏi nàng được. Điều này có vẻ buồn cười, nhưng nàng trông thật hợp với không gian căn nhà, dù cho dáng người thanh mảnh

trong chiếc quần trắng giản dị và áo len mỏng màu lục đó có vẻ khá tương phản với nội thất cầu kỳ kiểu cách của căn phòng.

“Nhìn chăm chăm người khác như thế chẳng lịch sự tẹo nào”.

Lời phê bình của nàng cắt đứt dòng suy nghĩ của anh. “Trông em khác xưa nhiều quá”. Sự thay đổi ấy không chỉ ở hình dáng bên ngoài, nó còn bộc lộ ở một dáng vẻ nào đó của nàng mà anh không sao nắm bắt được.

Mắt nàng long lanh. “Thế anh nhớ những gì nào, Nick?”

“Nụ hôn đó”.

Nàng thở hắt rất khẽ. “Mang chuyện đó ra nói ở đây chẳng lịch lãm giống anh chút nào”.

“Anh chỉ cố thật thà thôi.”

“Anh có biết thật thà quá thì thế nào không?”

“Anh không thấy có gì thái quá cả”.

“Đúng rồi. Anh chỉ là quá chân thật sau chuyện nụ hôn đó chứ gì?”. Câu hỏi của nàng đầy giễu cợt.

“Nếu ý em là anh đã không xem đó là khởi đầu cho một mối tình lãng mạn thì em đúng rồi đấy. Anh không thích tô hồng mọi thứ”. Chỉ là một nụ hôn, có lẽ là nụ hôn rất tuyệt vời, nhưng chỉ thế thôi. “Sao thế, lẽ nào anh đã làm tổn thương lòng tự trọng của em?”

“Gì chứ? Không đời nào?” Nàng nhanh chóng gạt phăng đi. “Chỉ là nụ hôn đầu tiên của em với một người đàn ông, trước đó thì toàn là nụ hôn với lũ con trai”.

“Thế chắc là đến giờ em đã được hôn nhiều lắm rồi”.

“Em đâu còn ngốc nghếch nữa”.

“Đúng rồi, anh còn nhớ Randall, chẳng phải em từng hẹn hò với anh ta sao?”

Thật lạ là nghĩ đến việc nàng yêu người đàn ông khác, chẳng hạn như Randall Tremaine, Nick luôn cảm thấy vô cùng khó chịu. Anh cố gạt cảm giác đó đi. Cô ấy có thể hôn bất cứ ai, ngủ với bất kỳ người nào cô ấy muốn. Đó không phải là việc của anh.

Cho đến lúc này.

Hơi thở của Sasha có phần trở nên dồn dập. “Em không thể tin được là sau bảy năm trời không gặp mặt, chuyện đầu tiên của chúng ta lại là chuyện hôn nhau đó”.

“Anh thì tin đấy.”

Má nàng bừng đỏ, đúng lúc đó Iris mang khay cà phê đến cửa giải thoát nàng khỏi trạng thái bối rối đó. Hai người trao đổi vài câu xã giao, Iris rời phòng khách sau khi đặt khay cà phê xuống bàn.

“Để em rót cho!” Sasha lên tiếng sau khi ngồi xuống ghế bành.

“Cám ơn em”, Nick cũng ngồi xuống phía đối diện, quan sát cử chỉ duyên dáng rất tự nhiên của nàng. Một lần nữa anh cảm thấy nàng thật hợp với căn nhà. Anh nhăn mặt, có lẽ do cha anh đã gieo cái suy nghĩ đó vào đầu anh từ trước nên anh mới cảm thấy vậy.

“Vậy em đã ở London được bao lâu?”, anh hỏi khi đón tách cà phê nàng đưa.

“Năm năm”.

“Lúc ấy em mới hai mươi tuổi, quá trẻ để ở một mình tại một thành phố rộng lớn như vậy”.

“Em không ở một mình”, nàng đáp. Nick chột thấy nhói lòng khi nghĩ đến việc Sasha sống cùng một người đàn ông nào đó. “Em có người dì ở đó và em sống với bà hai năm, sau đó em ra ở riêng”. Nàng cũng cầm tách cà phê của mình lên nhưng không uống. “Bố em với bố anh là bạn bè nên chắc anh cũng đã nghe bố anh kể chuyện.”

“Chắc chắn rồi”. Anh nói theo phản xạ, trong đầu vẫn tự thấy bức bối vì mình lại để ý đến việc nàng có thể đã sống với người đàn ông khác.

“Nhưng chắc anh cũng chẳng để tâm đúng không?”

Anh không thích bị bắt nạt như vậy. Chính anh mới là người thường làm việc đó. “Năm năm rồi còn gì. Có lẽ bố anh đã nói nhưng anh lại quên.”

Nàng nhìn vào mắt anh. “Em vẫn giữ quan điểm của mình”. Ngữ điệu của nàng khiến anh cảnh giác, nhưng trước khi anh có thời gian để phân tích phản ứng đó, nàng đã đặt cốc cà phê của mình xuống bàn. “Nào. Giờ thì hãy nói cho em lời nhắn của cha anh. Em còn phải làm việc tiếp.”

Được thôi. Anh cũng có việc phải làm chứ.

Anh đặt cốc cà phê của mình xuống bàn, tựa lưng vào ghế để có thể quan sát toàn bộ khuôn mặt nàng. Anh muốn thấy phản ứng của nàng. “Thực ra đó không phải là một lời nhắc, mà là một thỉnh cầu”.

Đôi lông mày thanh mảnh của Sasha nhíu lại. “Ông muốn em làm gì sao?”

“Ừ”. Anh ngừng lại, cố gắng gom lại những từ ngữ anh đã nhấm đi nhấm lại suốt đêm. “Ông có cho em biết ông và mẹ anh sẽ chuyển đến sống ở một nơi nhỏ hơn trong thành phố không?”

Nàng ngạc nhiên chớp mắt. “Không, ông không nói gì cả”. Trán nàng giãn ra. “Thì ra đó là lý do ông thuê em trang trí lại nơi này, chắc bố anh định bán nó đi.”

“Không phải vậy. Ông muốn giữ nó lại. Ông muốn trao nó cho anh”.

Mắt nàng sang bừng lên làm khuôn mặt càng thêm xinh đẹp. “Thế thì hay quá, Nick. Nơi đây quá tuyệt vời. Em luôn thích được đến đây”.

“Thế thì có lẽ em sẽ thích ở đây”. Giọng anh có chút ngập ngừng.

Sự nồng nhiệt của Sasha biến mất. “Ý anh là sao? Ý anh là em sẽ thuê ngôi nhà này”.

“Ý anh là chúng ta sống chung ở đây”.

“Sống...sống chung với anh”. Nàng kêu lên.

“Ông muốn anh cưới em, Sasha ạ”.

Nàng phải hít vào một hơi dài rồi thở ra chút một. “Ôi lạy chúa!”

Anh biết trước phản ứng của nàng sẽ như thế này. Làm theo yêu cầu của cha là một trong những việc luôn khiến anh cảm thấy khó chịu nhất. Anh không thích cảm giác này. Không thích một chút nào hết.

“Tại sao vậy?”. Phải mất một lúc nàng mới bật ra được câu hỏi, giọng nói vẫn đầy kinh ngạc.

“Ông muốn cho anh ngôi nhà này khi anh lấy vợ, nhưng vì ông biết anh chưa muốn kết hôn vào lúc này nên ông ép anh. Nếu không cưới em, ngôi nhà này sẽ là của Matt”.

Nàng lắc đầu. “Không được, nơi này không hợp với Matt. Nó hợp với anh”.

Anh thấy ấm lòng khi nghe điều đó.

“Nhưng em không hiểu sao bố anh lại muốn anh cưới em.”

Anh nhún vai. “Vì một vài lý do nào đó mà ông cho rằng em là người phụ nữ dành cho anh”.

Đôi mắt nàng dịu lại một chút. “Ông đã nghĩ vậy ư?” Sau đó cảm giác căng thẳng lại tràn về, nàng bắt đầu thấy bứt rứt khó chịu. “Ông thật tốt với em, nhưng cả hai chúng ta đều biết điều này thật khó. Em chỉ là xuất hiện đúng lúc, vậy thôi”.

“Có vẻ vậy”, anh tán đồng, cảm thấy vui vì suy nghĩ cởi mở của nàng. Mọi việc trở nên đơn giản hơn anh tưởng. Như vậy cuộc sống hôn nhân của họ chắc sẽ không có những rắc rối tình cảm như các cặp vợ chồng bình thường khác.

“Vậy anh định thế nào, Nick?”

“Cưới em”.

Mặt nàng tái nhợt đi nhưng rồi trấn tĩnh lại ngay. “Thật sao?”

Anh đã quyết định sẽ làm theo lời cha và không trông đợi ở nàng sự cự tuyệt nào. “Bố anh rất bảo thủ, Sasha ạ. Ông muốn một trong những người nhà Valente sống ở ngôi nhà này, và ông cũng muốn hai gia đình chúng ta thành thông gia”.

Nàng lắc đầu. “Không được đâu anh Nick”.

“Anh cũng chẳng thích thú gì hơn em. Nói thẳng ra thì hôn nhân chưa bao giờ nằm trong kế hoạch của anh. Anh thích sống độc thân”.

“Em cũng thế”.

Điều nàng nói làm anh bất ngờ. Tất cả những người phụ nữ anh quen, có việc làm hay không, đều trông đợi một mối quan hệ cao hơn những cuộc tình xác thịt. Hầu hết họ đều muốn lập gia đình dù ngoài miệng luôn nói ngược lại.

“Có lẽ em chưa biết nhưng sáu tháng trước bố anh bị đau tim. Chỉ là một cơn đau nhẹ thôi”. Thấy mắt nàng ánh lên vẻ hốt hoảng, anh vội trấn an. “Nhưng ông lo sợ một cơn đau trầm trọng hơn sẽ đến và ra đi trước khi thấy anh lấy vợ. Đó là lý do ông có kế hoạch này”.

“Nick, em rất tiếc về cơn đau tim của bố anh, nhưng em không làm được việc này”.

Anh cắn chặt môi. “Thế là ngôi nhà này sẽ là của Matt. Anh hy vọng em đã sẵn sàng ý tưởng để trang trí lại noi hương thật đậm chất hiện đại.”

Nàng nhăn nhó. “Anh bàn lại với bố anh xem. Biết đâu ông chọn lại cho anh một người khác”.

Ngay lúc đó anh thấy chẳng muốn cưới một người phụ nữ nào ngoài nàng hết. “Anh hiểu bố anh mà. Ông sẽ không chọn ai ngoài em đâu. Ông cố chấp lắm”.

“Em cũng thế đấy”.

“Thôi nào Sasha...”

“Thôi đi Nick”. Nàng bật đứng thẳng dậy, ánh mắt kiên nghị của một phụ nữ trưởng thành. “Anh không phiền chứ, em phải làm việc tiếp, còn làm cho ai thì không phải là vấn đề của em”.

Nàng rảo bước về phía cửa, tiếng giầy cao gót trên sàn gỗ vang lên ở hành lang hướng về nhà bếp.

Nick dựa lưng vào ghế và ngẫm nghĩ về việc vừa rồi. Rất nhiều phụ nữ sẽ vui mừng đến phát điên nếu nhận được lời cầu hôn của anh. Chết tiệt, anh còn không nghĩ ra người nào có thể từ chối mình.

Nếu anh phải lấy vợ, thì Sasha Blake cũng phải lấy chồng.

Lấy anh.

Việc của anh chỉ là làm gì đó để điều đó xảy ra.

Nick mỉm cười tự đắc. “Làm gì đó” là một trong những khả năng tuyệt vời của người nhà Valente.

Chương 2

Sau khi lấy đủ các số đo tại biệt thự nhà Valente, Sasha nhanh chóng rời khỏi đó. Nàng bị ám ảnh là sẽ gặp lại Nick ở đó trong tư thế sẵn sàng gây áp lực để nàng nhận lời lấy anh. Một cuộc hôn nhân anh không mong muốn.

Cả nàng cũng không muốn.

Thế thì sao nàng lại lo lắng? Chỉ là do cha anh đã gọi đích danh nàng thôi, chỉ thế thôi. Nick có thể tìm một người khác để ngỏ lời và Cesare sẽ chẳng làm căng nếu đó là người phù hợp.

Tất nhiên nếu Nick kết hôn thật thì nàng sẽ phải trang trí cho ngôi nhà của anh và người vợ mới. Nàng có làm được không, sau ngần ấy năm yêu anh đến vậy?

Không đúng, chỉ là do lòng tự ái thôi.

Cảm thấy không thể tập trung vào kế hoạch trang trí nhà trước khi biết chủ nhân của nó là ai, thời gian còn lại nàng quanh quẩn trong nhà giúp đỡ mẹ. Tầm bảy giờ khi nàng đang chuẩn bị bữa tối thì cha nàng về, sớm hơn thường lệ.

Từ xưa tới nay, không tính những năm nàng xa nhà, chưa bao giờ Sasha thấy ông về trước tám giờ cả. Lúc đó nàng cũng nghi ngờ không phải ông làm việc muộn và sự nghi ngờ đó không hề giảm đi khi nàng từ London trở về. Nàng không hiểu sao mẹ mình có thể chịu đựng được điều này.

“Không ngờ tôi có đứa con gái ích kỷ như nó”. Porter Blake cúi kính nói và nhìn Sasha đầy bức dọc.

Nàng nhăn mặt liếc nhìn mẹ rồi nhìn lại phía ông. “Ý bố là sao?”

“Nick Valente. Nó cầu hôn con phải không?”

Một giây lặng thinh. Chẳng lẽ Nick phải cầu viện tới cha nàng. “Làm sao bố biết”.

“Cesare đã kể hết, và con đã từ chối. Vì Chúa, lý do là gì thế?”

Nàng cố gắng không để ông đổ lỗi cho mình. “Con có quyền từ chối mà”.

“Không, con không có quyền đó. Bố mẹ đã cho con mọi thứ và cô không thể làm việc này vì chúng ta sao?”.

Sally tiến về phía ông. “Porter, chuyện gì...?”

“Bà im đi, Sally”, ông nạt nộ.

Sasha căm ghét cách mà cha nàng đối xử với mẹ nàng khi không có ai xung quanh. Nếu mà là trước mặt người lạ thì giọng ông sẽ tự nhiên êm

như nhưng.

“Bố, xin đừng nói với mẹ con như thế”.

Porter phác một cử chỉ thô bạo. “Đây không phải chuyện về tôi và mẹ cô mà là của con và Nick. Con bé ngu ngốc, chẳng lẽ Nick chưa đủ hấp dẫn với con hay sao?”.

Sasha không đáp lại, nhìn ông dăm dăm. “Con không hiểu vì sao bố lại muốn con lấy anh ta”.

Mắt cha nàng lảng sang phía khác rồi lại trở lại. “Nhà Valente là bạn thân với nhà ta. Việc thông gia giữa hai nhà là quá tốt”.

Lý do đó thật điên rồ để tổ chức một đám cưới. Nhất là ở thời đại này, mà nếu có thì nàng cũng sẽ không tự đặt mình nằm trong số ấy.

“Bố, con sẽ không lấy một người con không yêu chỉ để gắn kết hai gia đình với nhau”.

Porter có vẻ đuối lý, ông nặng nề thả người xuống ghế, chán nản. “Nếu con không làm thế thì hãy tạm biệt ngôi nhà này và mọi thứ chúng ta đang có đi”.

“Bố đang nói gì thế?”

“Nếu bố không sớm có được những hợp đồng với nhà Valente, việc kinh doanh vận tải của nhà ta sẽ chấm hết. Nếu điều đó xảy ra chúng ta sẽ mất sạch”.

Sasha cố vờ như không nghe thấy tiếng thở hắt của mẹ. “Nhưng Cesare là bạn bố, bác ấy sẽ để vụ đó cho bố”.

“Nhưng trước tiên ông ấy vẫn là một người làm ăn. Nếu có ai trả giá thấp hơn thì ông ấy sẽ chọn họ thôi”. Ông ngừng lại. “Trừ khi con là con dâu ông ấy và ông ấy muốn để người trong nhà lo vụ đó”.

“Bố biết là bố đang ép con làm gì không?”. Nàng nghẹn lời.

Ông thở dài đánh thượt. “Con nói đúng, nhưng đây là cơ hội duy nhất chúng ta có”.

Sasha lắc đầu. nàng không thể làm thế. Đó là đòi hỏi quá sức đối với nàng.

Ngay lúc đó nàng bắt gặp ánh mắt van lơn của mẹ. “Sasha, con yêu. Con nghĩ là lấy Nick khủng khiếp lắm sao?”

Nàng ghìem cảm giác đau nhói. “Xin mẹ, xin đừng ép con làm thế này”.

“Con yêu. Mẹ cần phải làm thế. Nếu con không vì bố thì hãy nghĩ đến mẹ”.

Sasha ghét thấy mẹ luôn coi chòng là tối thượng như vậy, có nói thế nào thì bà cũng sẽ không chuyển ý đâu. Trước đây nàng đi London học một phần cũng vì thế, nàng phải tách xa khỏi họ.

Và xa khỏi kỷ niệm về Nick Valente.

Nàng thở dài ngao ngán. “Bố có địa chỉ của Nick không?”

Mặt cha nàng sáng bừng lên, và mẹ nàng cũng vậy. Ông bật dậy, ngần ngừ một giây rồi lẩm bẫm. “Cảm ơn con, Sasha”, và sải bước ra khỏi bếp.

Sasha quay nhìn mẹ, bà chớp mắt giấu những giọt nước mắt vui mừng. “Con yêu, mẹ xin lỗi. Mẹ biết...”

“Mẹ, xin đừng nói gì lúc này hết”.

Mẹ nàng ngượng nghịu. “Được rồi, nếu đó là điều con muốn”.

“Đó chính là điều con muốn ạ”.

Sasha đi lấy ví khi cha nàng quay lại mang theo địa chỉ của Nick. Dù sao nàng cũng thấy được an ủi đôi chút vì có thể giúp được cha mẹ.

Nàng sẽ phải trả giá như thế nào cho quyết định này đây?

Một tiếng sau khi nàng đứng trước căn hộ của Nick và bấm chuông, nàng cảm thấy ngay cái giá phải trả quá đắt.

Lạy Chúa, ước gì đây là bảy năm về trước. Nếu vậy, nàng có thể trả bất cứ giá nào để được anh cầu hôn.

Nàng nhớ lại nụ hôn trong cái chòi nhỏ giữa cơn mưa mùa hè đó. Họ đã hôn nhau và nàng tưởng như mình có thể tan chảy ngay dưới chân Nick. Anh chắc chắn cũng cảm thấy những điều ấy, nàng đã tự nhủ như vậy và khi nụ hôn đó kết thúc, nàng áp sát vào anh chờ đợi nụ hôn tiếp theo. Anh sẽ nhận ra anh yêu nàng và lúc nào đó sẽ thừa nhận là không thể sống thiếu nàng được.

Nhưng thay vì thế anh đẩy nàng ra, mặt lộ rõ vẻ hoang mang vì hành động của mình. Nàng thấy trong khoảnh khắc, đôi mắt màu lam sáng của anh sầm lại.

Và anh đã bỏ nàng lại đó, quay trở lại với bữa tiệc trên nhà chính và sau đó đưa cô gái khác về nhà, nhẹ nhàng như đổi chiếc Ferrari lấy một mẫu xe khác vậy. Việc đó đã làm nàng sụp đổ, nhưng nàng vẫn giữ thái độ bình thường, không hề bộc lộ sự đau đớn hay thất vọng ra ngoài.

Đúng lúc đó cánh cửa bật mở. Nick đứng đó, một vẻ đẹp uy nghi đầy nam tính, khuôn mặt không để lộ một chút xúc cảm nào.

Anh lùi lại mở lối cho nàng bước vào. “Bố anh bảo em sẽ đến”.

“Tin tức bay nhanh thật”.

Nàng bước qua ngưỡng cửa, cố gắng rũ bỏ những cảm giác xưa cũ. Bây giờ nàng chỉ nên tập trung vào hiện tại.

Anh khoát tay về phía chiếc ghế bành bọc da. “Em cứ tự nhiên. Uống gì nhé?”

“Vâng, cho em uống chút gì đó”. Nàng không thể ngồi, và nếu cứ cố uống thứ gì nàng sẽ sặc mất. Họng nàng rát lên cảm giác thua cuộc.

Ánh mắt xanh lam của anh phủ lên nàng. “Vậy điều gì làm em đổi ý thế?”

“Bố mẹ em”. Nàng không muốn anh nghĩ đến lý do nào khác nữa. “Em là con gái độc nhất của họ và họ muốn hai nhà là một”. Nàng khó nhọc nuốt khan. “Em không thể từ chối họ”.

Miệng anh nhếch lên mai mỉa. “Anh chắc bố em thích thú với vụ này lắm”.

Tim nàng đập dồn dập. Lẽ nào Nick biết việc kinh doanh vận tải của bố nàng phải nhờ cả vào gia đình anh?

Rồi nàng nhận ra ngay anh chẳng biết gì về điều đó cả. Nếu biết, anh chắc chắn đã dùng nó để ép nàng ngay từ đầu. Nick sẽ không ngại sử dụng bất cứ điều gì để khiến nàng làm theo ý anh.

Dù sao nàng vẫn phải bảo vệ cha mình.

Nàng hất đầu lên. “Sao anh lại nói thế?”

“Mẹ em là một phụ nữ tốt. Anh chắc bà chẳng ép buộc em vào một cuộc hôn nhân em không muốn”.

Nàng nhận ra anh hiểu về mẹ nàng còn quá ít. Nếu cha nàng muốn gì, thế nào bà cũng luôn đứng về phía ông ấy.

Anh chăm chú nhìn nàng. “Và anh nghĩ rằng bố em cũng không nỡ ép em đâu”.

“Và với bố anh cũng vậy”.

Ánh mắt anh lộ vẻ bất ngờ. “Rõ ràng là thế”.

“Nhưng cả bố và mẹ em đều vui mừng với đám cưới này, Nick ạ”, giọng nàng có một thoáng đặc ý.

Anh nhìn nàng dò xét. “Sao anh phải tin em?”

“Vì đó là sự thật”. nàng không dám nói là mẹ nàng vui mừng vì cha nàng muốn thế, Nick có thể sẽ thấy điều gì ám muội.

“Được rồi, giờ bàn vào việc nào. Anh có thể đảm bảo là nếu sau này chúng ta không bằng lòng với cuộc hôn nhân này chúng ta có thể dễ dàng làm thủ tục ly dị”.

Lòng nàng nhói lên vì những lời vô tình đó, hay như anh gọi, sự chân thật. Giống hệt như lúc sáng nay khi anh hỏi nàng liệu cái đêm anh từ chối nàng ở nhà chòi có làm tổn thương đến lòng tự trọng của nàng hay không?

Làm sao một người đàn ông có thể tàn nhẫn như vậy với người đã yêu mình say đắm chứ? Lẽ nào anh không nhận ra toàn bộ trái tim và tình cảm của nàng nằm cả trong nụ hôn năm nào?

Chắc chắn là anh đã không hề nhận ra điều ấy.

“Anh đảm bảo với em hay với chính bản thân anh thế?”. Nàng mĩa mai.

Anh nói cáu. “Anh chỉ không muốn người nào trong chúng ta cảm thấy bị mắc bẫy”.

“Tử tế làm sao!”.

Anh quắc mắt và hỏi tiếp. “Em có muốn có con không?”

Nàng bỗng thấy hụt hơi, vẻ ngạo nghễ biến mất. “Còn anh?”

“Một ngày nào đó. Chưa phải bây giờ”.

“Em cũng vậy”. nàng chưa từng nghĩ đến việc có con. Đó là vấn đề trách nhiệm lâu dài, sẽ gắn chặt nàng vào Nick trong suốt quãng đời còn lại.

Nàng không chắc mình có làm được việc đó hay không?

Nàng cũng không chắc mình có muốn điều đó hay không?

Anh dợm bước về phía chiếc bàn nhỏ chất đầy giấy tờ. “Được rồi. Có vẻ chúng ta có cả một đám cưới để lên kế hoạch đây”. Nàng hít sâu vào. “Đợi đã. Em cũng có một điều kiện trước khi kết hôn”.

Anh dừng bước, nhướn mày. “Đó là...?”

“Anh phải chung thủy với em”, nàng nói một hơi, “Em không thể chịu được sự bêu riếu nếu anh ngoại tình. Nếu anh không làm được điều đó thì cứ nói”.

Thái độ của anh có phần thay đổi. “Vấn đề không phải là anh không làm được, mà là liệu anh có muốn hay không”.

Nàng cứng rắn. “Em cho là anh đã có đủ các mối tình cho cả đời rồi”.

“Em biết anh rõ quá mà”. Anh nhại lại.

Nàng ngẩng cao đầu. “Em không thỏa hiệp đâu Nick”.

Im lặng kéo dài khi ánh mắt họ chạm nhau và đông cứng lại. Đây là điều nàng không thể nhượng bộ, nó vô cùng quan trọng với nàng.

Cuối cùng anh thở hắt ra. “Có thể em sẽ ngạc nhiên nếu biết anh rất nghiêm túc với những lời thề ở hôn lễ, nhất là của chính mình. Anh có thể chắc chắn anh sẽ chung thủy”.

Nàng kín đáo thở dài, không rõ là vì được giải tỏa hay do quá thất vọng. Cơ hội duy nhất để từ bỏ đám cưới đã biến mất.

Dù thế nào, cứ coi như nàng làm việc này vì mẹ. Nàng sẽ luôn nghĩ vậy.

“Đám cưới sẽ được tiến hành trong ba tuần nữa”.

Nàng nuốt khan, cổ họng khô khốc. “Nhanh vậy sao?”

“Xong sớm ngày nào tốt ngày đó”.

Nàng cũng có mong muốn như vậy, nhưng có lẽ là bởi lý do khác. Nàng ngờ rằng Cesare sẽ không cho các con trai ông ký hợp đồng với cha nàng trước khi họ chính thức là vợ chồng. Cesare không ngốc đâu.

Ước gì ông ấy chỉ là một lão già ngốc nghếch.

Nick cảm thấy hài lòng khi Sasha đi khỏi. Anh biết ngay mình không cần phải làm gì trừ việc kể lại với cha rằng Sasha đã từ chối lời cầu hôn. Ngay lập tức ông gọi điện cho Porter, tỏ ý tiếc là họ không thể làm thông gia.

Và thế là đủ, Porter biết lợi ích của mình đến từ đâu, bởi điều cuối cùng ông ta không muốn làm méch lòng Cesare.

Nick hỉ mũi khinh miệt. Porter chỉ là một kẻ bợ đỡ. Nếu nhà Valente không có tiền, ông ta chẳng cần mất công xun xoe bên Cesare, mà sẽ lập tức lao đến với người tình mới nhất. Ông ta là kẻ chơi bời tệ hại nhất thế giới, các cuộc vụng trộm của người đàn ông đó bao giờ cũng không giữ được bí mật.

Anh không ngạc nhiên khi Sasha cứ khẳng khẳng đòi cam kết chung thủy trong cuộc hôn nhân sắp tới của họ. Nếu mà nàng biết đến vô số vụ ngoại tình ấy của cha mình thì nàng sẽ cảm thấy thế nào?

Hay nàng đã biết?

Anh chưa từng hỏi thẳng nàng vì sợ rằng có thể nàng không biết gì cả, không phải vì anh muốn bảo vệ Porter. Tuy nhiên nếu Sasha không biết thì anh cũng không nên là người nói ra, thế thôi.

Anh chỉ hy vọng anh không hối tiếc vì đã hứa như thế. Phụ nữ luôn là những tay thám tử cừ khôi, anh ngờ rằng Sasha cũng không phải ngoại lệ.

Có phải nàng lấy anh chỉ vì gia đình?

Để có thêm danh tiếng?

Để thêm tiền bạc?

Để thuận lợi hơn cho công việc?

Thời gian rồi sẽ trả lời, anh luôn sẵn sàng chờ đợi câu trả lời. Không ai có thể lừa được anh, và nếu có, thì cũng không bao giờ lừa được anh lần thứ hai.

Chương 3

Hồi mười tám, Sasha từng mơ cùng Nick sánh vai trong đám cưới toàn một màu trắng tinh khôi, bước trong một nhà thờ xinh đẹp nào đó ở Sydney. Nàng luôn nghĩ đó là khung cảnh lý tưởng cho tình yêu đẹp như mơ của họ.

Bây giờ ở tuổi hai lăm, lễ cưới trang trọng trên thảm cỏ chan hòa ánh nắng trong khuôn viên rộng lớn nhà Valente cũng không hề thua kém đám cưới trong hình dung ấy chút nào, nhưng kết hôn với một người đàn ông không yêu mình, mà chỉ vì mục đích cá nhân thì cảm giác chắc chắn hoàn toàn khác.

Và nàng chưa bao giờ cảm thấy điều đó rõ như lúc này, ngay vào ngày cưới của mình. Suốt buổi lễ, nàng lúc nào cũng bồn chồn căng thẳng, nhưng Nick thì chẳng mấy may xúc động. Rõ ràng là nàng vẫn chẳng có chút ảnh hưởng gì tới anh, ít nhất là việc nàng trở thành vợ anh cũng chả có ý nghĩa gì.

“Ta tuyên bố từ giờ phút này các con đã là vợ chồng”.

Lạy Chúa, đầu gối Sasha lầy bầy chực ngã. Nàng thầm cảm ơn bộ váy cưới dài đã giúp nàng giấu được điều đó.

“Con có thể hôn cô dâu”.

Nàng khó nhọc nén cảm xúc lại để quay lại đối diện với Nick. Anh trông thật đẹp trai trong bộ vét đen tuyền. Nàng đã không thể kiềm chế được cảm xúc lần hai người hôn nhau mấy năm trước, nhưng phải cảm nhận lại đôi môi ấy của anh lần nữa nàng mới biết được mình sẽ phản ứng ra sao.

Ánh mắt Nick chẳng để lộ ra điều gì khi anh cúi xuống hôn Sasha. Môi họ chạm nhau và nàng nín thở, chờ đợi một điều gì đó... Nụ hôn rất tuyệt, nhưng nàng không hề thấy mình tan chảy như cảm giác của ngày xưa.

Tạ ơn Chúa!

Nick đột ngột ngừng lại và họ dăm dăm nhìn nhau. Sasha thấy nhẹ nhõm đến mức gần như nở một nụ cười. Nick nhú mày, nàng tự hỏi không hiểu anh đang nghĩ gì.

Tiếng vỗ tay của mọi người vang lên giúp nàng định thần lại. Nàng hướng về phía những vị khách tươi cười đang ngồi trên khoảng sân hiên rộng nhất của khuôn viên ôm trọn khu nhà chính. Trông ai cũng có vẻ rất thích thú với đám cưới.

Tất cả - trừ cô dâu chú rể.

Khách khứa vây lấy họ để chúc mừng. Ngay sau đó, một nhóm tứ tấu đàn dây bắt đầu chơi nhạc, những người phục vụ chuẩn bị phân phát những ly sâm-panh cho mọi người.

“Con đã mang hạnh phúc đến cho mẹ con, và cho cả ta nữa”, bố nàng nói khi hôn nhẹ lên má nàng, mắt sáng ngời niềm hãnh diện. Thật buồn cười khi Sasha thấy mắt mình rớm lệ vì đã làm được gì đó để cha nàng cảm thấy tự hào.

“Chúng con mừng vì điều đó”, Nick đáp lời, giọng có phần mai mỉa.

Lời nói của anh xóa tan ngay phút cảm động ngắn ngủi đó, Sasha chớp cho mắt đỡ ướt vừa kịp lúc bắt gặp Cesare lờ mắt cảnh cáo Nick. Nàng tự hỏi vì sao mà Nick lại không ưa cha nàng đến vậy?

Cesare nghiêng người hôn lên má nàng. “Isabel và ta cũng rất vui mừng”, ông nói thay cho cả vợ mình vì bà đang bận rộn chào hỏi các vị khách. Sau đó ông vỗ vai Porter, “Giờ chúng ta đã là một gia đình lớn hạnh phúc rồi đây, amico mô [2]!”

Porter tươi rói. “Phải rồi, hai gia đình chúng ta cuối cùng cũng là một, bạn thân mến”.

Sasha suýt thì không kìm được cơn giận, đáng ra cha nàng mới phải là người lấy Nick. Nhưng khi thấy khuôn mặt rạng ngời của mẹ, nàng lại gồng mình nén nó lại.

Chẳng phải nàng đã làm điều này vì mẹ sao?

Bóng tối dần buông xuống. Thời điểm chỉ còn nàng và Nick đang đến gần. Thật may là gần hai trăm vị khách mới đám cưới khiến nàng bận bịu đến mức không có thời gian nghĩ đến điều đó.

“Mọi việc diễn ra rất suôn sẻ đúng không con?”. Isabel hỏi, kéo Sasha khỏi một người họ hàng lớn tuổi và đưa nàng đến chiếc bàn đầy những món quà cưới đặt cạnh cánh cửa chính kiểu Pháp đang rộng mở.

Nàng thực sự thích người mẹ mới của mình, Isabel luôn là mẫu người nàng yêu quý. “Mẹ đã làm mọi thứ thật tuyệt vời, mẹ Isabel. Con cảm ơn mẹ nhiều lắm. Con biết mẹ đã phải mất rất nhiều thời gian và công sức để làm mọi thứ cho kịp, nhất là khi mẹ còn đang phải sắp xếp căn hộ mới nữa”.

Khuôn mặt Isabel rạng rỡ. “Mẹ rất vui nếu làm được bất cứ điều gì để giúp con, Sasha, và tất nhiên cả Nick nữa”, rồi một thoáng cau mày. “Mẹ vẫn không thể bỏ qua những gì Cesare đã làm, nhưng sau vụ đau tim, mẹ không muốn ông ấy phiền lòng thêm nữa. Mẹ đã cố hết sức, nhưng ông là người luôn làm theo ý mình”.

Sasha đã rất cảm động vì hai tuần trước Isabel đứng về phía nàng, bà đã hỏi liệu nàng có ý thức hết được việc làm của mình không? Bà biết rõ là chồng mình ép Nick lấy nàng và lúc đó bà đã tỏ ra rất bất bình. Biết là vì mình mà Isabel bất đồng với Cesare, Sasha vội trấn an bà rằng mọi việc đều ổn, và công việc chuẩn bị cho đám cưới cứ thế dồn dập diễn ra.

“Khăng khăng làm bằng được điều mình muốn có vẻ là đặc trưng của đàn ông nhà Valente mẹ nhỉ”, Sasha nói.

“Ừ, Nick nó cũng đảm bảo với mẹ là nó biết việc nó đang làm”, bà siết nhẹ cánh tay nàng. “Mẹ mừng vì con đã là dâu con trong nhà”.

“Con cảm ơn mẹ”, giọng nàng khàn đi vì xúc động. Thật tuyệt vời vì được chào đón đầy chân tình ở gia đình mới. Nếu nàng và Nick yêu nhau thật thì tốt biết mấy...

“Thêm nữa”, giọng Isabel lại vang lên cắt ngang suy nghĩ của Sasha, “thấy Alex và Olivia hạnh phúc như bây giờ, thì mẹ bắt đầu tin là Cesare hiểu rõ việc ông ấy làm con ạ”.

Sasha nhận ra người anh lớn của Nick phía bên kia khoảng sân. Alex đến dự đám cưới cùng vợ và cậu con nuôi Scott 8 tuổi. Olivia là con gái của mình tinh huyền thoại, Felicia Cannington, chị thừa hưởng nhan sắc của mẹ nhưng với một phong thái duyên dáng hơn. Tình yêu của Alex và Olivia khiến Sasha thầm ngưỡng mộ.

Nhưng việc hai người đó kết hôn nhờ sự sắp đặt của Cesare rồi yêu nhau thực sự không có nghĩa là điều tương tự sẽ xảy ra với nàng và Nick.

Không đời nào.

Để tình yêu nảy nở cần phải có khao khát yêu đương trong mỗi con người, Nick thì có nhu cầu đó đối với bất kỳ người phụ nữ nào, và chắc chắn nàng càng không phải là đối tượng của anh.

Sasha nghĩ vậy, nàng đồng ý với Isabel. “Trông họ thực sự rất hạnh phúc”. Isabel rất thương yêu Nick và bà luôn muốn người con kế thứ hai của bà được hạnh phúc ngay từ khi anh còn nhỏ.

Bà gật đầu cười gượng. “Con biết không, mẹ nghĩ là Nick không hề kém cạnh Alex chút nào về điểm này, nhất là khi nó lấy được người như con”.

Sasha cũng cố nở nụ cười đáp trả. Chưa từng nghĩ mình là một mỹ nhân, nhưng nàng cho rằng có lẽ diện mạo là thứ duy nhất khiến nàng có vẻ phù hợp với Nick.

“Matt sẽ lo lắng đây vì cậu ấy sẽ là người tiếp theo”. Sasha cố kéo sự tập trung ra khỏi mình.

Mắt Isabel ánh lên vẻ lo ngại. “Nó còn nói với mẹ là nó sẽ không bị ép buộc. Nó cũng nói rõ với bố nó như thế. Tất nhiên, một khi Cesare đã muốn...”, bà bỏ lửng câu nói vì Nick đang tiến lại gần.

“Có ai muốn uống gì không, mẹ”. Anh nở nụ cười mà Sasha nghĩ là dành cho Isabel là chính. Giá như nụ cười đó chỉ là dành riêng cho nàng...

“Mẹ thì có đấy”, bà nói đầy ngụ ý, ánh mắt ra hiệu cho nàng con dâu mới là đã đến lúc. Sasha muốn xin bà đừng bỏ nàng lại, nhưng như thế thật là lỗ bịch.

“Con sẽ lấy cho mẹ”. Nick dậm bước quay đi.

“Không, mẹ sẽ tự đi. Mẹ cũng đang định xem bố con thế nào, không biết ông ấy đã uống thuốc chưa”.

Miệng Nick hơi mím lại khi nghe nhắc đến Cesare, rõ ràng là anh vẫn chưa tha thứ cho ông vì đã đẩy anh vào chuyện này.

Và anh xử sự thế là hoàn toàn chính đáng. Sasha biết rõ cả hai ông bố đáng kính đều phải chịu trách nhiệm trong chuyện này. Và có lẽ chính chuyện này đã tạo thêm một trong những điểm chung của họ.

Nick lại hướng sự quyến rũ của mình tới một vài vị khách đang chuẩn bị ra về. Hấp dẫn thì có gì sai đâu, Sasha thấy dù sao mình cũng chẳng được lợi gì từ điều này cả.

Tuy nhiên, nàng vẫn thầm cảm ơn các vị khách vì đã xen vào giữa họ. Nàng bận rộn trả lời khách những câu hỏi về việc không có tuần trăng mật.

Chẳng ai dám hỏi lý do của cuộc hôn nhân vội vã này, nhưng nếu họ nghĩ là nàng có bầu thì họ sẽ sớm thất vọng ngay thôi.

Có khi nào họ cảm thấy nghi hoặc và đặt ra câu hỏi liệu có tình yêu nào giữa nàng và Nick? Có thể họ sẽ đoán ra đây là cuộc hôn nhân vụ lợi. Dù sao thì nàng cũng không mong họ đoán đám cưới này là kết quả của tình yêu.

Chắc chắn Nick cũng chẳng muốn thế.

Một lúc sau thì các vị khách cũng về hết, Sasha để Nick đứng lại nói chuyện với Matt bên chiếc Aston Martin của cậu em. Nàng thoáng thấy mặt anh nhăn nhó và đoán rằng anh đang cảnh cáo cậu em út về các kế hoạch của cha. Nhìn mái đầu ngạo nghễ của Matt, nàng tin là chàng trai đó chưa hề lo lắng nhiều về tương lai của mình.

Nàng hơi thấy thương cho Matt. Không khó khăn gì để nhận ra Nick đang tự thấy tội nghiệp cho mình vì phải lấy nàng. Sasha bỗng thấy chạnh lòng, nhưng nàng liền xua cảm giác đó đi ngay.

Phải làm cho mình thật bận rộn.

Nàng bước vào một trong những phòng ăn nhỏ hơn và bắt đầu dọn dẹp, nàng gom mấy chiếc ly còn lại về phía cuối bàn để những người phục vụ mang đi. Isabel thật sáng suốt khi dành căn phòng này cho một số người họ hàng có tuổi nghỉ ngơi để tránh tiếng ồn ào của đám cưới. Nàng thích cảm giác yên ổn khi ở đây. Giá mà nàng cũng có thể trốn Nick trong này mãi, trốn cả đêm tân hôn đang chờ nàng phía trước.

“Đế đấy”.

Nàng giật mình ngẩng đầu tìm theo tiếng Nick và thấy anh đứng ở cửa. Ngực nàng nhói lên khiếp sợ. “Nhưng...”

“Những người dọn dẹp sẽ lo chuyện đó”.

“Em biết, nhưng...”

“Em sẽ làm bản cái váy đẹp đó”. Anh nói một cách dứt khoát, ánh nhìn bí ẩn của anh dừng lại trên người nàng.

“À”, nàng liếc nhanh xuống chiếc váy cưới giản dị sa-tanh trắng đang mặc. Vì quá lo lắng nên nàng đã không hề nghĩ được rằng có thể làm bản váy cưới của mình – điều mà bất cứ cô dâu nào cũng sẽ lo lắng.

Tất nhiên với nàng thì khác, tâm trạng của nàng có bình thường như họ đâu.

“Đi nào”, Nick nói cộc lốc, cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng. “Lên gác đi. Iris sẽ lo liệu ở đây”.

Sasha miễn cưỡng đặt chiếc ly xuống bàn và chậm chậm bước theo anh. “Matt về rồi hả anh?” Nàng bắt chuyện.

“Ừm”, anh trả lời ậm ừ.

Rồi đỡ nhẹ khuỷu tay nàng, hai người hướng lên chiếc cầu thang đang được quét dọn. Sự tiếp xúc vẫn khiến nàng run rẩy dù đã cố xua nó đi. Nàng hiểu rằng sẽ còn có nhiều sự đụng chạm hơn thế, nhiều khám phá hơn, và rồi cơ thể mềm mại của nàng sẽ sớm bị nung cháy trong thân thể cường tráng kia của anh mất.

“Thư giãn đi. Trông em như sắp sửa bước lên máy chém đến nơi ấy”.

“Đầu em hình như cũng rơi đâu mất thật rồi”.[3] Sasha nói lấp lửng.

Nick nheo mắt nhìn sang nàng. “Ý em là gì?”

Nàng chớp mắt. Lạy Chúa, anh ấy không nghĩ là nàng ám chỉ yêu đương gì đấy chứ? “Không có ý gì cả, chỉ là em nghĩ mình phải điên lắm mới lấy anh, thế thôi”.

Hai người bước tiếp lên cầu thang, tuy nhiên không ai nói gì nữa. Sasha nín thở chờ đợi nhưng Nick cũng chẳng buông thêm lời nào.

Rồi họ cũng đến được một trong những phòng ngủ rộng mà cặp uyên ương mới cưới sẽ sử dụng trong khi chờ Sasha bài trí căn phòng ngủ lớn nhất. Chăn đệm trên giường đã được sắp xếp sẵn sàng cho họ. Sasha bỗng thấy ngập tràn một cảm giác khó tả, chân nàng lú lú mãi ở phía cửa ra vào. Một phần trong nàng muốn biết cảm giác được trở thành người đàn bà của Nick thế nào, phần kia lại chỉ muốn được chạy trốn ngay khỏi nơi đây.

Nick bước đến bên khung cửa sổ cao rộng của căn phòng. Anh quay lưng lại phía nàng, phóng ánh mắt nhìn ra phía ngoài. Anh đứng như vậy một lúc, rồi gọi: “Lại đây nào”.

Nàng nín thở. Đến lúc rồi đây.

Không muốn tỏ ra trẻ con hay sợ sệt, Sasha từ từ bước qua tấm thảm lông đặt tiền tiến về phía người chồng mới cưới. Nhưng khi bước lại gần

anh, trái với mong đợi anh không hề đưa tay ra ôm nàng. Anh cứ đứng như vậy, nhìn ra những thảm cỏ và vườn cây mênh mông đang tắm mình dưới ánh hoàng hôn trong khu biệt thự.

“Cám ơn vì em đã giúp anh giữ được nơi này”, anh khẽ khàng, một sắc thái cảm xúc gì đó vang lên rất rõ trong câu nói ấy.

À.

Niềm hân hoan dâng tràn trong lòng nàng, “Chỗ của anh là ở đây, Nick ạ”

Anh quay lại, đưa tay nâng cằm nàng lên để nhìn rõ khuôn mặt người vợ trẻ. “Đó là điều tuyệt vời nhất mà anh từng được nghe thấy”. Anh cúi đầu xuống. Sasha không dự liệu trước được hành động này, nàng cũng không có đủ thời gian để đối phó. Trong chớp mắt, mặt anh đã áp sát mặt nàng và đôi môi anh đã ở đó rồi, nàng không biết mình đã hôn môi anh từ lúc nào. Đó là một nụ hôn rất chậm, rất dịu dàng, như sương mai tan biến từ từ trước ánh bình minh vậy.

Chợt nụ hôn của Nick trở nên sâu hơn. Nụ hôn ấy kéo Sasha vào một xứ sở mà trước giờ nàng chỉ biết đến duy nhất một lần từ nhiều năm trời trước. Như thể cả địa cầu đang bị mất trọng trường và cùng nàng quay tít trên cái trục thẳng đứng của mình. Nàng hoàn toàn mất kiểm soát.

Lưỡi Nick mơn trớn trong miệng nàng đầy khoái cảm, hai tay anh trượt xuống phía hông và kéo nàng sát vào người anh, cơ thể đàn ông của anh phát ra những tín hiệu của sự ham muốn dâng trào, đánh thức bản năng trao gửi rất đàn bà trong nàng.

Rồi anh bỗng dừng lại.

Và thế giới lấy lại sự thăng bằng vốn có... một cách vô cùng chậm chạp.

Anh gạt một sợi tóc vương trên má nàng. “Đi tắm chứ?”, giọng anh nghe trầm đục, đôi mắt màu lam ánh lên không che giấu.

“Ừm... cùng nhau sao?”

Anh mỉm cười. “Một lời mời?”

Nàng có thể thấy hai má đỏ bừng lên. “Không”.

Anh khẽ ngả người ra phía sau, ánh mắt lộ vẻ cảm thông dịu dàng. “Em ngại à?”

Nàng khó nhọc nuốt nước bọt xuống chiếc cổ khô khốc, thì thào, lòng hy vọng anh có thể đoán ra để nàng khỏi phải nói thêm gì cả. “Chỉ là lần đầu thôi”.

“Các lần sau thì sao?”, anh chằm chọc.

“Em không...”

Anh khẽ cười thành tiếng, quay người bước ra cửa trước khi nàng nói xong. “Đừng lo. Anh sẽ tắm trong phòng cũ để em có thêm chút riêng tư”. Anh sai bước về phía cửa rồi dừng lại, ngoảnh về phía nàng, ánh mắt lại trở nên nghiêm nghị. “Chỉ lần này thôi”.

Sasha đứng nguyên tại chỗ cho đến khi không còn nghe tiếng bước chân trên tấm thảm dọc hành lang nữa. Nàng từ từ thở ra. Chúa ơi. Làm sao mà nàng biết được mình có còn ngại ngùng nữa hay không sau khi làm tình với anh. Nàng đã ngủ với đàn ông bao giờ đâu.

Nàng vẫn còn trong trạng; trái tim thiếu nữ chưa từng say đắm bất kỳ người đàn ông nào như với Nick khi xưa cũng như với Nick hiện tại – sau một nụ hôn nghệt thở mới rồi.

Sao mà hai nụ hôn trong cùng một ngày lại có thể khác nhau đến vậy – nụ hôn ở đám cưới và nụ hôn vừa mới đây. Nụ hôn sau giống hết nụ hôn ở chiếc chòi nhỏ năm nào. Cảm giác mới tuyệt vời làm sao!

Nhưng, khác hẳn thời điểm sau căn chòi nhỏ năm xưa đó, giờ đây Nick sẽ không thể bỏ đi với người phụ nữ nào khác. Nàng sẽ là người chung chăn gối với anh đêm nay. Và cả các đêm sau này nữa.

Ngay bây giờ!

Tay run run, Sasha cố gắng kéo khóa chiếc váy cưới xuống, cởi nó ra rồi cẩn thận vắt lên một chiếc ghế. Sau đó nàng bước vào buồng tắm, ý thức rõ ràng mình đang bỏ lại sau lưng không chỉ một chiếc váy. Đêm nay nàng sẽ trở thành một người phụ nữ có chồng theo đúng nghĩa đen.

Nhưng liệu Nick có mảy may chú ý đến ý nghĩa của việc đó hay không?

Thật may là khi ra khỏi nhà tắm, Sasha vẫn không thấy Nick đâu cả. Nàng ngượng ngùng cởi chiếc áo choàng lụa ra, để nguyên bộ váy ngủ rồi luồn người xuống dưới lớp chăn, kéo nó sát lên tận cằm.

Trong căn phòng sáng đèn, nàng cứ nằm bất động như một xác ướp. Lát sau nàng bật cười căng thẳng. Như thế cả người nàng hóa đá vậy.

Vì Nick sao?

Không, chắc là nàng có vấn đề rồi, Nick sẽ không bao giờ khiến nàng cảm thấy đau đớn thế xác. Thấy rõ là mình đang bị áp lực tâm lý, Sasha thấy đỡ hơn, nàng nhòm dậy ngồi dựa lưng vào gối, vừa kịp phủ kín tấm chăn lên người thì Nick mở cửa bước vào.

Ánh mắt anh quét qua chỗ nàng. “Có thể thấy em đã sẵn sàng lên giường rồi”.

Nàng giật thột, tim đập loạn xạ. Có lẽ nàng nên ngồi ở chỗ cái ghế bọc chỉ thêu kia, hay là đứng cạnh cửa sổ? Tóm lại là nghi thức đêm tân hôn của một đám cưới vụ lợi phải thế nào mới đúng đây?

“Em nghĩ đây là nơi anh muốn”.

“Ồ, đúng thế”, ánh nhìn của anh đột nhiên đanh lại. “Anh muốn em dù ở bất kỳ nơi nào, Sasha ạ”.

“Ý em không phải thế”.

“Ý anh chính xác là thế”.

“Nick...”, nàng ngừng lời khi anh tiến lại gần mang theo chai sâm-panh và hai chiếc ly. Trên người anh là bộ đồ ngủ kiểu thủy thủ lộ ra đôi chân trần dài mạnh mẽ. Nàng có thể thấy toàn thân mình bắt đầu nóng ran.

“Anh thích cái cách em nhìn anh như thế”, giọng Nick trầm khàn.

Nàng vội liếc sang chỗ khác, rồi nhìn lại anh để cố gắng định thần lại. “Ở đây như thế này cùng anh, em cảm thấy rất lạ”, lời bào chữa của nàng rõ ràng là ngớ ngẩn nhưng nàng chỉ nói được thế.

“Vì sao?”

Có lẽ giờ là lúc nên nói với anh. Nàng hít một hơi dài. “Có lẽ vì...”

“Khỉ thật, em không định nói coi anh như anh trai đấy chứ hả?”

Câu hỏi của anh làm tiêu tan mọi động lực trong nàng. “Không”, Sasha vội nói. Chưa bao giờ nàng nghĩ tới anh như một người anh trai. Chả

lễ hai nụ hôn đầy tràn cảm xúc chưa đủ nói lên điều gì với anh sao, bất kể khoảng thời gian bảy năm xen giữa hai người?

“Anh thấy nhẹ cả người”, anh cố pha trò nhưng nàng biết câu hỏi của anh có một phần nghiêm túc.

Anh đưa cho nàng một ly sâm-panh. “Của em đây, có thể nó sẽ giúp em thư giãn đôi chút”.

Để chịu vì có việc gì đó để tập trung, nàng đón lấy chiếc ly và nhấp từng ngụm nhỏ, nghe lớp bọt rượu li ti lướt xuống chiếc cổ khô khốc. Nàng ngẫm nghĩ có khi mình uống say cũng hay, nhưng rồi nàng từ bỏ ngay ý định đó. Nếu say, có thể nàng sẽ nói ra những điều không nên nói.

Nick ngồi xuống giường cạnh nàng, ánh mắt của anh rục lên ham muốn. “Sao lúc trước khi anh hôn em trông em lại bối rối như vậy?”

À, hóa ra anh cũng để ý thấy nàng bị giật mình vì sức mạnh của nụ hôn đó.

“Ừm... ở lễ cưới hả?”, nàng hỏi, cố tình hiểu lầm ý của anh.

“Không, không phải cái ngăn ngủi cứng nhắc ở buổi lễ đâu. Anh nói tới cái hôn vừa rồi ở chỗ cửa sổ ấy”.

Sasha lấy hơi trong cổ rồi quyết định nói thật. “Em nghĩ là, em không ngờ là ... nó tuyệt vời đến vậy”.

“Anh thì có đấy”.

“Nick, em...”

“... có chuyện về cái miệng quyến rũ nhất mà anh từng thấy”, anh lẩm bẩm, cầm lấy chiếc ly của nàng và chiếc ly đang cầm trên tay đặt xuống chiếc bàn cạnh giường. Anh nghiêng người về phía nàng. “Anh muốn thử thêm lần nữa”.

Nàng liếm môi định nói với anh về việc nàng vẫn còn trinh, nhưng trong nháy mắt miệng anh đã phủ kín miệng nàng khiến nàng quên hết tất cả. Anh nhai nhẹ hai bờ môi của người vợ trẻ cho đến khi nàng phải thở hắt ra sáng khoái, nhân lúc đó anh đưa lưỡi mình vào.

Khoảnh khắc ấy Nick như thể đã là một phần của nàng.

Sasha khẽ rùng mình. Nụ hôn càng lúc càng sâu hơn, nó như hút sạch đường khí trong phổi nàng, phóng đi các làn khoái cảm đến từng lỗ chân

lông trên cơ thể nàng. Không thể ngờ chỉ một nụ hôn mà lại làm được nhiều đến vậy.

Nick giảm tốc độ của nụ hôn lại, anh hơi ngửa ra sau để nhìn sâu vào mắt Sasha, có lẽ là để phân tích thái độ của nàng. “Em rất lạ, Sasha ạ”.

Nàng nín thở, có thể anh ấy đã đoán ra được.

“Em chưa quan hệ với nhiều đàn ông lắm đúng không?”

“Hả... không”. Nàng nuốt nước miếng. “Có gì khác nhau à?”

“Hừm, có đấy”, anh cao giọng.

Nàng không đoán được gì qua thái độ đó của anh. Bất ngờ nàng thấy lo sợ rằng anh sẽ không làm gì hết nếu biết nàng vẫn còn nguyên vẹn. Đó sẽ điều vô cùng đáng tiếc. Nàng đã là vợ anh, rõ ràng. Thế thì họ phải ngủ với nhau là điều hiển nhiên. Nàng đã mất cơ hội có được đám cưới trong mơ của mình., nàng sẽ không bỏ qua đêm tân hôn này đâu.

Ít nhất thì không thể bỏ lỡ đêm nay.

“Hôn em đi, Nick”.

Đôi mắt sẫm của Nick chợt bừng sáng. Không chần chừ, đôi môi anh lại lúng lúng môi nàng. Anh cuồng nhiệt đến nỗi nàng không thể không thấy thắm cảm phục. Nụ hôn này còn đưa nàng đến những miền đất xa hơn trước. Và nàng không muốn nó kết thúc chút nào cả.

Sasha thở chậm lại, lòng nàng nôn nao rồi nhẹ bẫng đi khi anh dần đưa môi xuống phía dưới, qua cằm, dọc cổ. Bây giờ nàng làm sao mà dứt anh ra khỏi mình được đây?

Anh dừng lại nơi xương đòn của nàng, thì thầm: “Anh luôn nghĩ cái tên Sasha rất hợp với em, mềm mại và gợi cảm”.

Nàng thoáng rùng mình, nàng chưa từng nghĩ người đàn ông này sẽ nói những lời như vậy với mình. Đó là lời nói của tình nhân với nhau... điều đó sắp xảy ra rồi.

Anh lại lướt ngược lên, gạt quai áo ngủ mảnh mai khỏi vai vợ, một bên ngực nàng lộ ra. Anh ngắm nó rất lâu khiến nàng nóng ran người. Rồi nàng tưởng như ngạt thở khi ngón tay anh ve vuốt núm vú ấy, rồi anh ghé miệng ngậm lấy nó. Khi Nick mút vú nàng, Sasha cảm thấy toàn thân như tan lỏng. Chưa bao giờ nàng nghĩ bầu ngực của mình nhạy cảm với sự đụng

chạm đến thế. Chúa ơi, chính là Nick lúc này, chính anh chứ không phải ai khác đang làm tình với nàng. Nick bằng xương bằng thịt đang mẫn mê ngược của nàng. Chính Nick là tác giả những khoái cảm tuyệt vời lan nhanh khắp toàn thân nàng lúc này. Mọi cử động của anh, mọi tiếp xúc của anh... không gì trên thế giới có thể so sánh được.

Trong lúc miệng Nick vẫn mê mải với núm vú của Sasha thì đột ngột cảm giác đê mê cuộn dần từ các đầu ngón chân chạy dọc cơ thể nàng. Nó lên cao dần, cao dần. Nó khiến toàn thân nàng co siết lại khi càng lúc càng bò cao hơn... cao hơn rồi tụ lại giữa cặp chân dài của nàng, ở đó cường độ hưng phấn lên tới đỉnh điểm. Toàn thân nàng dờ ra như thể một điều vô cùng tuyệt diệu đang giữ cơ thể nàng tại đó. Sasha hắt ra những tiếng thở nhẹ nhàng, toàn thân rung lên theo nhịp điệu thần tiên.

Cảm giác ấy diễn ra nhanh chóng như thế nó còn chưa bắt đầu, rồi sự co siết giảm dần, tan đi rất nhanh.

Nick nhìn nàng hiếu kỳ. “Em vừa đạt đỉnh đấy à?”

“Em... em cho là thế. Một chút!” Nàng thấy rất ngượng, chính bản thân nàng còn không chắc về điều đó. “Mình tắt đèn đi được không anh? Em thấy không thoải mái lắm”.

“Không cần phải ngại ngùng. Một người đàn ông và một người đàn bà ân ái với nhau thì chẳng có gì phải xấu hổ cả”.

“Tắt đèn đi, Nick, xin anh đấy”.

“Không được, anh muốn nhìn em, anh cần phải nhìn em, em yêu. Toàn bộ cơ thể em”. Vừa nói anh vừa kéo chiếc váy ngủ qua đầu nàng.

Căn phòng tràn ngập ánh đèn soi rõ cơ thể đê trần của Sasha trước mắt Nick. “Đẹp quá”, anh thì thào, rướn người đặt tay lên bụng nàng rồi để nguyên như thế nói bị làn da nàng níu giữ. Nhịp mạch nàng lập tức tăng tốc như hưởng ứng sự tiếp xúc ấy. Nàng muốn anh chạm nữa, chạm nữa vào người. Thật nhiều nữa.

Nhưng anh lại từ người thấp xuống phía dưới, đặt môi lên chỗ ấy, nàng còn chưa kịp định thần thì anh khẽ rên lên một tiếng rồi nhồm người đứng lên khỏi giường.

Sasha bật tiếng kên khe khẽ, không phải vì anh rời khỏi nàng mà bởi chồng nàng đang rũ bộ đồ ngủ hải quân khỏi người. Nàng nhìn anh đắm đuối, các giác quan của nàng lần đầu tiên bị tê liệt trước hình ảnh một người đàn ông khóa thân. Như bị thôi miên, nàng đưa tay ra chạm vào anh. Nàng thấy rõ bàn tay nàng đang run rẩy. Nàng khẽ lăn người lại gần anh, rõ ràng là anh đã cương cứng.

Không khí dường như bị cô lại, đặc quánh.

“Sasha”, giọng nói của anh hoàn toàn bị khàn đặc.

Nàng cảm thấy càng hưng phấn khi nghe giọng nói ấy trong lúc nhìn thấy toàn bộ cơ thể anh như vậy.

“Em yêu anh, Nick”

Nick khẽ ậm ừ gì đó trong cổ họng, Sasha chỉ cần lấy đủ dũng khí. Nàng ngấp ngừng đưa đầu ngón tay vuốt nhẹ lên đầu vật báu của anh. Nàng muốn xem nàng có uy lực gì với anh hay không.

Đột nhiên, anh giật nảy người., khẽ kêu lên và gạt tay nàng ra. “Thôi nào”. Rồi quay người về phía chiếc bàn bên giường, anh lôi trong ngăn kéo ra một chiếc bao cao su, tự mình xỏ vào. Động tác của anh quá mạnh mẽ và dứt khoát. Dù đã có tìm hiểu chuyện này trên các tạp chí, Sasha vẫn cảm thấy thực tế quá choáng ngợp.

“Dịch sang bên nào”, anh ra lệnh, rồi leo lên giường, hai bàn tay anh nắm lấy eo nàng và đẩy nàng ngồi phía trên. Sasha thấy xộc lên một luồng nhiệt khi toàn bộ của quý của anh áp sát vào cửa mình nàng, nàng còn cảm giác rất rõ hai tay anh đang ôm chặt hông nàng nữa.

Mắt họ giao nhau.

Nàng muốn tránh ánh nhìn đó nhưng không thể. Nhất là khi nàng cảm thấy làn sóng cuộn lúc trước lại quay về, bắt đầu chạy ngược lên từ các đầu ngón chân, làm nàng chỉ muốn ghì chặt hai chân lại và ghì lấy anh.

Rồi đột ngột, anh lăn nàng sang bên và trườn lên người nàng như muốn khẳng định chỗ của anh phải là ở đó. Và anh gạt hai chân nàng ra, từ từ đẩy cái đó vào sâu trong nàng.

Nàng nhăn nhó khi cơn đau bắt đầu xuất hiện.

Anh lập tức dừng lại, mắt mở to kinh hãi. “Em vẫn còn trinh sao?”

Nàng muốn phủ nhận điều đó lắm. Muốn nói dối là nàng đã dày dạn kinh nghiệm để anh tiếp tục việc anh đang làm, nhưng nàng không thể nói dối.

“Vâng”.

Anh buột miệng chửi thề, nhưng không hề dừng lại. Anh hít thở thật sâu và bắt đầu đẩy vào thật chậm, ánh mắt không rời khỏi khuôn mặt nàng. Một cách cẩn trọng, anh đưa mình vào dần trong nàng. Khi đã vào hết, anh dừng lại.

“Em ổn chứ?”. Anh hỏi, giọng vẫn khàn đặc.

Nàng gật đầu, tràn đầy cảm động không thể cất lời. Nick đã biến nàng thành đàn bà.

Người đàn bà của riêng anh.

Anh bắt đầu chuyển động và cả thế giới dần biến mất. Không còn ai khác ngoài họ nữa. Không còn điều gì ngăn cách họ nữa. Chỉ có hai người họ bên nhau. Rồi đến lúc nàng đạt cực khoái, anh cũng lên tới đỉnh điểm và họ cùng nhau bước vào một vùng đất mà chỉ riêng mình họ biết.

Sau khi trở lại từ phòng tắm, Nick ngồi xuống bên giường cầm tay nàng hỏi. “Tại sao vậy?”

Sasha nuốt khan. “Vì sao mà em không nói cho anh ư? Anh nói điều đó sẽ làm mọi việc khác đi mà... em lại mong được anh âu yếm”.

Miệng anh bốt vẻ ngiệt ngã và khuôn mặt tràn đầy âu yếm. “Em ngốc thế. Khác là ở chỗ anh sẽ làm việc đó như thế nào, không phải là anh có làm hay không?”

“Vậy ư?”

Lặng đi một lát, anh nhăn nhó. “Lần đầu của em cần phải nhẹ nhàng, thận trọng”. Nàng thấy vẻ hối tiếc trong mắt anh.

“Nick, anh đã rất dịu dàng với em. Cảm ơn anh”.

Anh lướt nhẹ nụ hôn lên môi nàng. “Cám ơn em đã nói vậy”, rồi anh ngửa người ra sau nhìn nàng đầy dò hỏi. Ánh mắt anh khiến nàng mất tự nhiên. “Anh nhớ hình như em đã ngủ với Radall Tremaine”.

Câu này thì nàng đã chuẩn bị từ trước.

“Đúng là em có nói thế. Nhưng lúc ấy em mới mười tám, và không hề muốn anh nghĩ rằng nụ hôn đó của chúng ta có ý nghĩa gì đó đặc biệt với em, nên...”, nàng khẽ nhún vai. “Em bịa ra chuyện đó”.

“Em không muốn bị mất mặt?”

“Vâng”.

Anh vẫn quan sát nàng. “Sao em lại chưa ngủ với ai vậy?”

“Có thể vì em muốn giữ gìn cho chồng em”.

Hàm răng anh lập tức nghiến chặt. “Và rồi bị anh lấy mất”.

“Không!”. Nàng vội nói, thấy thương anh. “Nghe này Nick, cả hai chúng ta đã mất đi một vài thứ vì cuộc hôn nhân này, nhưng rõ ràng chúng ta cũng nhận về một vài thứ khác. Em hạnh phúc vì anh là người đàn ông đầu tiên của mình, anh thấy đỡ hơn chưa?”

Ánh mắt Nick đột ngột trở nên dữ dội như muốn đọc thấu tâm can nàng. Anh nhìn nàng rất lâu. Rồi nhanh như khi xuất hiện, ánh mắt lạnh giá đó bây giờ chuyển sang nồng nàn và tình tứ khiến tim nàng loạn nhịp.

Nick bước xuống giường, quay người nhắc bổng nàng lên khỏi đồng chân.

“Nick, anh đưa em đi đâu đấy”.

“Đi tắm”.

Nàng không hỏi lý do. Câu trả lời được biết ngay sau đó khi anh đặt nàng đứng trong phòng tắm và bắt đầu xoa khắp người cho nàng bằng sự âu yếm dịu dàng khiến nàng suýt bật khóc. Nàng chưa từng nghĩ một tay chơi triệu phú ngạo mạn như anh biết quan tâm đến người khác đến thế.

Rồi nhẹ nhàng, bàn tay và các ngón tay anh dần thay thế cho sữa tắm, mơn trớn lớp bọt khắp người nàng. Họ không tắm nữa mà lại cùng chìm vào một cuộc ái ân mãnh liệt khác.

Chương 4

Sáng hôm sau khi tỉnh giấc, Nick phải mất một lúc mới định thần được. Tiếng cửa xe sập vào và những giọng nói xung quanh không giống

với những âm thanh anh vẫn nghe buổi sáng tại căn hộ ở tầng mười trong thành phố.

Rồi bỗng sức nhớ ra, giờ anh đã là người đàn ông có vợ; và anh không ở căn hộ của mình mà đang ở dinh cơ nhà Valente. Những âm thanh anh nghe thấy ngoài kia là tiếng người phục vụ thu dọn nốt những gì còn lại của lễ cưới.

Sasha!

Anh nhồm dậy và cảm thấy ngực nặng nặng, trên đó một cô gái mình trần đang gối lên say ngủ. Anh nhìn xuống mái tóc vàng óng của nàng, cảm hứng lại rần rật tuôn trào.

Chúa ơi, cô ấy còn trinh.

Thật kỳ lạ là Nick lại thấy vô cùng mãn nguyện khi biết mình là người đầu tiên chạm vào nàng, là người đàn ông đầu tiên được khám phá cơ thể nàng. Anh chưa từng nghĩ là mình xứng đáng được hưởng thứ ngàn vàng đó. Ý nghĩ ấy làm Nick bay bổng. Tuy không phải là người hay thể hiện tình cảm ra ngoài, nhưng lúc này đây anh chỉ muốn đắm vào ngực mình và hét lên vì hạnh phúc.

Một trinh nữ, tạ ơn Thánh Peter.

Và như thế đương nhiên là nàng đã nói dối anh suốt những năm qua về việc hẹn hò và ngủ với Randall Tremaine. Sasha đã nói với anh ở căn chòi nhỏ và anh kết luận là nàng cũng chỉ là loại con gái dễ thay lòng đổi dạ mà thôi.

Nhưng lúc đó, dù có nghĩ xấu về nàng thì anh vẫn muốn đắm vỡ mũi gã đàn ông kia khi có lần thoáng thấy họ đi bên nhau trong một buổi tiệc. Lúc đó anh đã cho rằng Randall cố tỏ ra thản nhiên khi là người tình của Sasha. Giờ thì đã rõ. Gã trai tội nghiệp đó chỉ nhận một vai diễn ngốc nghếch trong vở kịch của nàng.

Vô cùng ngốc nghếch.

Y như Sasha vậy.

Quý thật, anh thấy mình như người mù vậy. Mọi biểu hiện đều chỉ ra rằng nàng vẫn còn trong trắng, chỉ có điều là anh không bao giờ tính đến khả năng đó mà thôi. Anh đã nghĩ nàng không có nhiều kinh nghiệm lắm.

Giờ thì mọi thứ đã trở nên rõ ràng. Sự thẹn thùng, cơn cực khoái đầu tiên khi anh chạm vào, và sự nài nỉ muốn tắt đèn của nàng... Tất cả.

Hình dung lại cuộc ân ái với nàng đêm qua khiến Nick không thể kìm được một tiếng rên khe khẽ. Anh biết rõ anh có thể đánh thức nàng dậy bây giờ và tiếp tục cùng nàng tận hưởng những đợt sóng tình mê ly đó. Điều đó chắc chắn rất tuyệt vời đối với hai người.

Quá tuyệt là khác.

Nhưng đây không phải là kiểu đàn bà anh chung đụng thể xác rồi sau đó hôn chào tạm biệt. Đây là vợ anh.

Nghĩ vậy, anh dần lòng bước ra khỏi giường và đi vào phòng tắm. Anh đã từ bỏ sự tự do của mình để dẫn thân vào cuộc hôn nhân này, anh sẽ không bỏ bê cả công việc nữa.

Nhưng đêm nay, phải rồi...đêm nay...anh sẽ rất vui lòng chỉ dẫn cho Sasha thấy làm tình với một người đàn ông thực sự là như thế nào.

Sasha mở mắt đã thấy ánh nắng tràn qua cửa sổ làm sáng bừng lên chỗ trống trên giường bên cạnh nàng.

Nàng đã trở thành phụ nữ đúng nghĩa sinh học của nó.

Nhưng về bản chất nàng vẫn nguyên vẹn là nàng.

Đêm qua nàng đã rất sợ hãi. Sợ rằng việc gần gũi về thể xác với Nick sẽ khiến tình yêu cuồng nhiệt nàng che giấu hàng năm nay với anh trở nên không thể kiểm soát. Thực sự nàng đã rất sợ hãi.

Nhưng giờ thì nàng không phải lo ngại điều đó nữa. Sự từng trải trong chuyện chăn gối của Nick khiến mọi thứ trở nên dễ dàng hơn. Những mộng tưởng yêu đương trẻ con nàng vẫn hằng ôm ấp có khi lại có ích cho nàng hơn khi quan hệ với anh, có lẽ chỉ sự hấp dẫn giới tính là đủ để duy trì quan hệ giữa họ.

Biết đâu đó lại là một giải pháp.

Đúng thế, nàng hoàn toàn có thể kiểm soát vấn đề mang tính cơ học đó, vừa nghĩ Sasha vừa tung chăn bước ra khỏi giường, sải bước tiến về phía buồng tắm. Bất chợt nàng cảm thấy ngưỡng ngưỡng vì cảm giác ê ẩm toàn thân rất dễ chịu trên vùng cơ thể mình mà Nick đã chạm vào.

Đáng lẽ những giọt nước ấm nóng tỏa ra từ vòi sen có thể khiến nàng trấn tĩnh thì Sasha lại cứ nhớ mãi đến việc Nick đã bế mình vào đây đêm qua. Nghĩ đến việc đó khiến cổ họng nàng se thắt. Anh đã dịu dàng biết bao.

Và ân cần nữa.

Mặc đồ xong xuôi, Sasha thấy mình đã sẵn sàng cho một ngày mới. Quan trọng là Nick không máy may biết rằng nàng yêu anh trong suốt mấy năm qua.

Đáng ăn mừng đấy chứ, vừa xuống cầu thang, nàng vừa tự nhủ vậy. Hôm nay vẫn là một ngày làm việc bận bịu với chồng nàng, và nàng cũng vậy, nàng cũng có việc để làm.

Nàng có các dự định.

Vô số dự định.

Ngay từ lúc dùng điểm tâm, nàng đã thấy tay chân ngứa ngáy, đầu óc bận bịu với các ý tưởng thiết kế và trang trí. Nàng háo hức quay trở về với công việc mới bắt đầu từ tuần trước.

Căn nhà đúng là niềm mơ ước của bất kỳ nhà thiết kế nội thất nào. Nó gồm một phòng khách nguy nga với các ô cửa sổ khảm hình, những cánh cửa chính to rộng kiểu Pháp hướng ra các khu vườn và sân bao tuyệt đẹp quanh khu nhà. Khu nhà có riêng một phòng chiêu đãi khách vô cùng rộng rãi. Toàn bộ không gian còn lại là của gia chủ; gồm năm phòng ngủ có phòng tắm, hai phòng làm việc ở cả hai tầng gác, một nhà bếp với tất cả các vật dụng hiện đại được bài trí theo phong cách đậm chất cổ điển.

Trong phòng làm việc dành cho nàng ở dưới nhà, Sasha không bỏ lỡ một giây phút nào để tiếp tục các kế hoạch còn dang dở của mình. Các ý tưởng và con số tính toán tràn ngập trên các trang thiết kế; lòng nhiệt tình trong nàng tràn trề đến mức nàng thậm chí không dừng lại để ăn trưa.

"Em ở đây suốt cả ngày à?" Giọng Nick vang lên từ phía cửa.

Sasha giật mình ngẩng đầu lên, tim đập rộn ràng khi thấy chồng thật phong độ, và vì nghĩ đến việc đã gần gũi với anh như thế nào đêm qua. Nhớ lại, nàng thấy thật ấm áp. Liếc vội vào chiếc đồng hồ đeo tay, nàng kêu lên: "Đã sáu giờ rồi cơ à."

Nick như nổi cẩu đến nơi khi anh đi vào phòng và bước về phía nàng. "Đây là các kế hoạch trang trí lại ngôi nhà phải không?". Mặt Nick đanh lại, "vậy là em vẫn sẽ tiếp tục chuyện đó hả?", anh đứng đối diện với nàng tại bàn làm việc.

Cảm giác ấm áp khi này lập tức biến mất. Nàng nhìn thẳng vào mắt anh. Họ không nói thêm gì về vấn đề này, nhưng nàng vẫn cho là mình có thể tiếp tục dự án trang trí lại ngôi nhà. "Em nghĩ chuyện này tùy thuộc vào anh thôi. Anh là ông chủ mà."

Nick nheo mắt. "Từ giờ đây cũng là nhà của em, em biết mà".

"Em cho là thế".

Chưa có lúc nào nàng nghĩ là mình sở hữu khối bất động sản này. Sao mà nàng dám mơ đến cơ chứ? Nó là của Nick, và sẽ luôn là thế dù nàng có là vợ anh trong năm mươi năm.

Nàng thót người khi nghĩ đến viễn cảnh đó.

Anh cúi xuống đóng giấy tờ, xem xét phác thảo của căn phòng ăn lớn. Một lúc sau anh miễn cưỡng thừa nhận. "Chúng được đấy".

Nàng nhún vai. "Vẫn chỉ là ý tưởng, còn rất nhiều thứ phải làm".

Anh nhìn nàng dò hỏi: "Việc này rất có ý nghĩa với em phải không?"

"Vâng".

Một thoáng im lặng. "Được rồi. Em có thể làm những gì em muốn".

"Thật chứ?", Sasha nói đầy phấn khích, nhưng rất nhanh nàng đã kìm được, nói thêm một câu rất xã giao. "Cám ơn anh!"

"Nhưng em phải chừa căn phòng cũ của anh ra."

"Vậy sao?". Nàng không nói gì về việc đã lên kế hoạch ghép luôn căn phòng đó và cái bên cạnh vào thành một căn phòng rộng rãi hơn. "Nếu anh muốn."

"Anh muốn".

"Nhất trí". Anh sẽ được thỏa nguyện, ít ra thì nàng cũng vẫn được tự do thiết kế toàn bộ phần còn lại của khu nhà.

"Anh đi tắm và thay đồ đã, rồi mình sẽ ăn tối", ánh mắt Nick quét qua người nàng đầy ngụ ý khiến Sasha phát hoảng.

Nàng cố gắng che giấu cảm giác đó. Anh muốn nàng tắm chung sao?

"Ờ, à, em muốn làm xong mấy thứ ở đây đã. Một lúc nữa em sẽ vào".
Vẻ thông hiểu ánh lên trong mắt Nick, anh quay người bước ra phía cửa.

"Đừng lâu quá".

"Không đâu".

Họ đều rõ là nàng sẽ chẳng đi theo anh lên gác đâu. Biết là sẽ rất tuyệt khi ở trong vòng tay Nick nhưng Sasha cũng hiểu mình cần phải giữ khoảng cách vừa phải để không bị chuyện chăn gối với anh chi phối.

Nàng tự cười chính mình. Chẳng lẽ chuyện đó lại tệ đến vậy?

Rồi như sự tỉnh, nàng nghĩ có lẽ nàng phải tự điều chỉnh cảm xúc của mình. Cuộc hôn nhân này sẽ không mang đến cho nàng những thứ đại loại như nụ hôn âu yếm ngọt ngào "Em yêu, anh đã về nhà". Việc Nick muốn có nàng ở trên giường không liên quan đến việc anh sẽ coi nàng như một người vợ thật sự trước mọi người. Thậm chí ngay cả khi chỉ có riêng họ với nhau.

Có vẻ nàng đang giẫm trên vết xe đổ trong cuộc hôn nhân của cha mẹ mình.

Không, nàng không nghĩ đến cuộc hôn nhân bất hạnh đó nữa.

Nàng cảm thấy quá cay đắng, nàng phải dẹp phứt những suy nghĩ đó đi để tiếp tục đóng công việc bề bộn trên bàn. Làm việc luôn giúp nàng tập trung cao độ, tránh xa khỏi những suy nghĩ u ám về quá khứ, cũng như sự bất ổn của một tương lai đơn độc, đau khổ. Công việc chính là sự cứu rỗi cho linh hồn Sasha.

Nào, nàng nên chọn màu nào cho thật phù hợp với sự sang trọng của ngôi biệt thự này?

"Bữa tối sắp được dọn lên rồi", Nick cắt ngang dòng suy nghĩ của Sasha và làm nàng giật mình.

Nàng ngược lên thấy anh đã tắm rửa và thay đồ thơm tắp, Sasha tự nhiên có cảm giác mình ở bẩn. "Có vẻ em lại quên mất thời gian rồi".

"Rõ ràng là em đã bỏ mọi thứ để lao đến với anh nhỉ". Nick dài giọng, không giấu được sự mỉa mai.

Sasha thấy thú vị, chắc chắn chồng nàng có hàng tá phụ nữ sẵn sàng lao đến khi anh yêu cầu; nhưng nàng không bao giờ là một trong số đó đâu.

Nàng ngẩng cao đầu. "Không đời nào".

Anh nhìn nàng dò xét. "Em không giống những phụ nữ khác nhỉ?"

Đó có phải là lời khen hay không? Nàng không chắc chắn lắm.

"Em cho là không".

Mặt anh sầm lại. "Em có mười phút", giọng nói anh đầy bức bối khi sai bước quay đi.

Nàng đứng lạng mắt một lúc. Thái độ anh như vậy là sao? Vì đêm qua nàng vẫn còn trinh ư? Chẳng lẽ anh cảm thấy tội lỗi?

Sasha vội vàng đi tắm, nàng thoa nhẹ một chút phấn và thả buông tóc phủ lấy vai. Thấy Nick mặc quần đen và áo cánh cổ lọ nên nàng chọn một chiếc váy mùa hè mềm dài trên đầu gối.

Mười lăm phút sau hai người gặp lại nhau ở bàn ăn. Sự phấn khởi trong ánh mắt Nick khi anh kéo ghế cho nàng ngồi khiến tim Sasha đập dồn dập. Khi họ ngồi vào bàn, Iris vừa dọn món vừa thông báo Ceare gọi điện nhắc về buổi giới thiệu nước hoa "Người phụ nữ của Valente" tại Anh. Sau đó bà quản gia lui vào để hai vợ chồng trẻ lại với nhau.

Sasha tò mò. "Khi nào thì tổ chức buổi ra mắt ạ?"

"Vài tuần nữa."

"Rồi nó sẽ thành công vang dội".

Nick gật gù. "Sẽ thành công ở mọi nơi".

Nàng không nhin được cười.

"Em cười cái gì?"

"Sự kiêu căng của anh".

Nick cũng nhếch mép cười theo. "Phong cách Valente."

"Em biết."

Thời gian uể oải trôi đi, hai người im lặng dùng bữa. Sasha vẫn chưa tin nổi thực sự đã lấy Nick Valente. Ai có thể nghĩ đến điều đó cơ chứ?

Nàng vẫn không thể tin nổi điều này.

Rồi nhận ra không được có những ý nghĩ kiểu như thế, nàng quay về kế hoạch quảng bá nước hoa. "Anh nên đi cùng anh Alex. Anh ấy có thể

cần anh ở đó".

"Alex có thể lo chuyện đó. Anh ấy và chị Olivia chắc chắn sẽ làm rất tốt."

Ngay lập tức nàng không muốn Nick phải vì nàng mà bị cầm chân ở nhà.

"Anh không nhất thiết cứ phải ở nhà với em chỉ vì chúng ta mới cưới đâu".

"Em đang mong nhanh thoát khỏi anh hả?" Nick hỏi nhấn từng từ.

"Tất nhiên là không phải thế, em chỉ nghĩ là anh còn việc khác phải làm, không nên vì đám cưới mà bị ảnh hưởng."

Anh nhìn nàng thật lâu. "Nếu nghĩ là Alex cần trợ giúp thì anh đã đi rồi. Nhưng anh ấy không cần đâu, nói thật thì anh thích ở nhà hơn."

Anh không nói muốn ở nhà với nàng.

Thật lạ là Sasha thấy vui vì Nick không đi và đã, không để nàng ở lại một mình. Những năm gần đây nàng luôn cảm thấy rất cô độc.

Liệu anh có cảm thấy điều tương tự?

Chắc là không rồi.

Họ bắt đầu nói chuyện về đám cưới, không tin nổi chuyện đó mới chỉ hôm qua thôi. Rồi Iris mang món tráng miệng lên và bữa ăn nhanh chóng kết thúc.

Sasha tự hỏi tiếp theo sẽ là gì.

Cà phê?

Trà?

Đi ngủ?

"Em xem tivi nhé?"

Giả vờ như không thấy ngụ ý trong ánh mắt của Nick - ánh mắt như đọc được hết những gì đang diễn ra trong đầu nàng, Sasha đứng dậy. "Được ạ". Nick cũng đứng dậy theo nàng.

"Em vào trước đi, anh sẽ vào sau một lúc. Anh phải gọi vài cú điện thoại đã".

Sasha cảm thấy hơi thất vọng nhưng nàng vội trấn tĩnh ngay. Ở một mình sẽ giúp cho nhịp tim của nàng ổn định trở lại.

Một giờ sau Sasha vẫn ngồi xem tivi và chờ Nick quay ra. Nhưng nàng chẳng mấy chú ý vào bộ phim truyền hình vốn ưa thích của mình, chương trình tiếp theo thì quá nhàm chán. Nàng định quay lại với các bản thiết kế và tiếp tục công việc nhưng nàng nghĩ mình cần nghỉ ngơi. Hơn nữa có thể Nick đang có cuộc gọi quan trọng, nàng không muốn làm gián đoạn công việc của anh.

Nàng ngáp. Cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Có lẽ nàng đã chớp mắt được một lúc.

Bất chợt Sasha cảm nhận được có hai cánh tay chắc khỏe bế bổng nàng lên. Nàng cố gắng chống chọi lại cơn buồn ngủ, nhưng cảm giác ấm áp và được che chở khiến nàng càng nép vào sâu hơn.

Mắt nàng vẫn riu lại khi nàng lẩm bẩm. "Thả em xuống. Em tự đi được".

"Không."

Nàng khẽ thở dài. Chẳng còn hơi sức đâu mà tranh cãi với anh nữa, nhất là khi mà nàng đang áp sát vào vòm ngực của người chồng mới cưới, kề sát nơi trái tim anh đang đập dồn dập.

Bây giờ họ đang đi lên cầu thang. Anh có mùi thật tuyệt, một thứ hương vị rất đàn ông pha lẫn trong hơi thở phảng phất cà phê. Chưa bao giờ nàng được một người đàn ông bế như thế này. Hình ảnh này còn lãng mạn hơn bất kỳ hình ảnh tương tự nào trong các bộ phim mà nàng đã từng xem.

Rồi như chợt phát hiện ra điều gì, Sasha bật cười khúc khích. Nàng không thể nhịn cười được. Lúc này Nick đang đi lên đến đầu cầu thang, anh dừng lại và nhìn xuống nàng.

"Có gì thú vị à?"

"Anh hơi bị quá sức thì phải."

Mắt Nick lóe lên tinh quái. "Ý em là anh quá già để ôm em lên gác à?"

"Em đâu dám."

"Rõ ràng ý em là thế mà."

Ngay lập tức nàng thấy hai khóe môi anh cong lên, ánh mắt rực sáng. "Anh không quá già...hay quá sức...để làm chuyện ấy với em đâu, vợ

yêu." Anh vừa lăm bằm vừa bế nàng vào phòng ngủ của họ, anh đá cánh cửa để đóng lại và đặt nàng dựa lưng vào đó.

Trong ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn ngủ, ánh mắt anh như thiêu đốt khi đặt nụ hôn xuống môi nàng. Anh hôn mãi, rất lâu, rất lâu cho đến khi nó trở thành một cuộc chơi mà không ai trong bọn họ muốn bỏ cuộc. Cuối cùng thì nàng phải dứt ra để thở.

Anh nhìn nàng thật lâu, vẻ đăc thẳng sáng ngời trong mắt. Anh lẹ làng cởi quần áo của vợ, bắt đầu hôn vào những vị trí nhạy cảm hơn. Và sau những nụ hôn đó, nếu có hạt hơi thì anh cũng che đậy rất khéo. Điều duy nhất anh thể hiện là sự ham muốn nàng đến cuồng nhiệt.

Chiều tối hôm sau, Nick đi làm về sớm hơn thường lệ, Sasha đang ở dưới hồ bơi. Hôm nay, thay vì chỉ tắm và thay đồ, thấy thời tiết ấm áp cuối hè đầy mời gọi, nàng quyết định thả mình vào làn nước mênh mang.

Nick ngồi xuống chiếc ghế bên thành bể, nói bớt chiếc cà vạt ra. Trông anh thật đẹp trai, nhưng hai quầng thâm ở mắt thì hiện ra rất rõ. Sasha cảm thấy có lỗi vì đã bắt anh thức cả đêm, dù cho cả hai đều rất miễn cưỡng.

Sasha khua nước ở giữa bể. "Anh thấy mệt à?"

Anh có vẻ bất ngờ vì được nàng quan tâm. "Ừ, hơi thôi."

Nàng nhăn mặt. "Cứ lái xe đi đi về về như thế sẽ làm anh bị kiệt sức đấy." Anh phải bỏ ra ba tiếng đồng hồ để đi lại, chưa kể anh còn làm bao nhiêu việc khác trong ngày.

Anh nhún vai. "Sẽ quen ngay thôi."

"Cần gì phải thế hả anh?" Nàng nghiêng đầu về phía chồng. "Sao anh không thuê lấy một tài xế? Trước đây bố anh cũng có tài xế riêng còn gì."

Anh nhúu mày nghĩ ngợi. "Này em, ý kiến đó được đấy. Anh lại có thể làm việc ngay trên xe mà không tốn thời gian lái", rồi mỉm cười với vợ. "Em thông minh thật."

Đúng lúc đó, nàng khẽ rùng mình ớn lạnh khi làn gió buổi chiều muộn màng thổi lướt qua mặt hồ. "Cám ơn, nhưng em chắc là anh cũng nghĩ đến rồi chứ."

Cái nhìn của Nick hướng xuống chỗ mặt nước đang vỗ về bầu ngực của Sasha. "Rõ ràng là có," lời đáp không mấy tập trung đó thiếu hẳn âm sắc ngọt ngào vốn có.

Đầu vú nàng sẵn lại dưới lớp áo tắm hai mảnh khi bắt gặp ánh nhìn đầy khiêu khích đó của chồng.

Anh đứng dậy, bắt đầu cởi áo sơ mi.

"Này, anh làm gì đấy?"

"Xuống đó với em." Anh quăng giầy và tất ra, hai tay lần xuống thắt lưng. Ngay lập tức anh chỉ còn mặc một chiếc quần lót đen bó sát như một lớp da thứ hai, không khác lúc hoàn toàn nguyên thủy là mấy.

Tim nàng đập cuồn cuộn. "Dưới này đang lạnh dần rồi."

Anh nhìn nàng cười khoái chí. "Vậy để anh ủ ấm cho em."

Nick nhào xuống nước. Sasha thấy chồng lao về phía mình như một cơn lốc. Nàng chỉ muốn quay người lại và bơi nhanh đến thành bên kia của bể bơi, nhưng sự cảm dỗ của sự ở lại và việc chịu trận trước anh đã giữ chân nàng.

Chỉ một tiếng vụt nước anh đã ở sát bên người nàng. Anh ngoi nhanh lên khỏi mặt nước, gần đến nỗi nàng cảm thấy như người anh đã lướt nhẹ trên cơ thể nàng. Nick rũ nước khỏi mái tóc, mỉm cười, những lọn tóc ướt dính vào trán, hàng mi dài đen óng như được kéo thẳng thêm do nước bám vào.

"Xuống đây với em vui thật," anh kéo dài giọng, trông anh lúc này như một chàng ngư phủ đẹp mã bắt được con cá lớn nhất hồ.

Và con cá đó là nàng.

Tất nhiên, còn ai khác ngoài nàng trong cái hồ này đâu.

"Vâng, vui quá cơ."

Ánh mặt trời chiều muộn phản chiếu ánh tinh quái trong mắt Nick và ngay lập tức, Sasha thấy chột dạ. "Nick", nàng kêu to tự vệ và cố gắng bơi khỏi anh, nhưng mặt nước lúc này là một trở ngại lớn đối với nàng.

Anh cười phá lên thích thú, tóm chặt lấy eo nàng trước khi nhấc bổng nàng lên và quăng ra phía sau. Nàng chỉ kịp hít sâu một hơi trước khi rơi tõm xuống nước. Nàng tự nhủ phải trả đũa bằng được.

Nàng búng người lên khỏi mặt nước. "Nick, anh sẽ...". Sasha chột kêu thất thanh. "Áo tắm của em rơi đâu rồi."

"Thật sao?"

Vờ như không thấy sự kích động trong giọng nói của Nick, Sasha nhìn xung quanh tìm kiếm. Rồi nàng phát hiện một đốm hồng bập bềnh sát thành bể.

"Kia rồi," Sasha kêu lên, hồi hả bơi về phía đó, nàng thấy Nick bơi ngay cạnh mình nên cho rằng anh cũng đang cố gắng giúp. Nhưng đến khi họ bơi đến nơi và cùng chạm vào nó, Nick giật lấy chiếc áo và ném nó lên khoảng sân phía ngoài bể bơi.

"Nick," nàng trợn mắt nhìn anh, hai tay che lấy bộ ngực trần.

"Sao hả em?", mắt anh nhấp nháy nghịch ngợm.

"Làm thế nào em lên khỏi bể bây giờ?"

"Không có ai ở đây đâu. Iris thì ở trong bếp còn Leo đến Richmond mua đồ rồi."

"Không phải là em ra vẻ thực nữ nhưng..."

"Em đúng là thế đấy." Anh khúc khích. "Xem em kìa. Anh biết rõ cơ thể em như thế nào rồi mà em còn che che đậy đậy."

"Anh vẫn là người lạ, Nick." Nàng nói không kịp suy nghĩ.

Nụ cười trên môi biến mất. "Thật sao?", mắt Nick sầm lại. "Thế thì có việc phải làm đây."

Không do dự, anh tóm lấy eo nàng, ép chặt nàng vào thành bể.

Và hôn nàng.

Lúc đầu nước làm cho môi anh có cảm giác lạnh nhưng chúng ấm lên ngay lập tức, đủ làm Sasha tan chảy. Trong một lúc lâu, chậm chậm, nàng để mặc cho miệng anh mơn man miệng mình, nhưng rồi anh dừng lại.

"Vẫn nghĩ về anh như một người xa lạ sao?", anh nói, vẻ thỏa mãn rất đàn ông đang lộ rõ trên nét mặt.

Một lúc trước nàng cũng cảm thấy mình bị cuốn hút vào sự đam mê với anh, nhưng giờ đây, những từ ngữ khiêu khích anh sử dụng đã kéo nàng trở về thực tế, nàng không còn thấy sự say mê nào nữa.

"Còn có nhiều thứ khác ngoài việc biết rõ về cơ thể một người nào đó, anh Nick à."

Mặt Nick không lộ chút cảm xúc. "Thôi được," anh nói và quay người, "chờ ở đây, anh sẽ mang áo choàng đến."

Sasha quan sát chông mình bước ra khỏi hồ bơi, sai bước về phía cái nhà nhỏ gần bể bơi, phô diễn tất cả những đường cơ, thớ thịt đàn ông mạnh mẽ. Nàng khó nhọc nuốt khan. Tại sao nàng lại có thể nói những lời động chạm đến vậy? Có lẽ nàng thật sự là một người hay giữ kẽ, và nói năng như vậy là biện pháp tự vệ duy nhất của nàng chăng?

Anh bước ra với chiếc áo choàng bông trắng dày trên người, trên tay là một cái khác dành cho nàng. "Anh sẽ choàng qua người em khi em bước lên khỏi hồ."

May mà anh vẫn ý thức được sự ngượng ngùng của nàng. Sasha rón rén leo lên chiếc thang. Phản ứng thái quá như lúc này có vẻ rất kỳ lạ, nhưng thật sự nàng ghét cay ghét đắng việc phô ra cơ thể của mình. Việc không còn là thiếu nữ trinh trắng không có nghĩa là nàng lập tức hết ngượng ngùng khi mình trong tình trạng người không mảnh vải.

Đúng lúc lên đến thành bể, nàng kịp ngược lên để bắt gặp anh liếc nhanh qua bộ ngực trần của mình. Mặt nàng đỏ rần.

"Xỏ tay em vào đây", giọng Nick trở nên trầm khàn. Sasha răm rắp làm theo lời anh. Nàng cảm thấy an toàn trở lại khi buộc xong đai áo.

Nick hăng giọng và bước xa khỏi nàng. "Thời tiết vẫn khá dễ chịu. Em muốn ăn tối ở ngoài này không?"

Nàng đã dự tính anh sẽ cáo lỗi bận và về phòng làm việc của mình ngay. Rốt cuộc thì cứ đụng đến vấn đề tình cảm là anh lại giả điếc hết. Nàng thật qua ngây thơ! Tình cảm là điều cuối cùng nàng nên đem ra thảo luận trực tiếp với anh lúc này.

"Điều đó sẽ rất tuyệt".

"Được rồi. Anh sẽ báo với Iris."

"Còn em sẽ đi thay đồ."

"Đừng quá để ý đến chuyện đó."

"Vâng..."

Anh bước về phía ngôi nhà, đi loanh quanh rồi dừng lại anh nhặt thứ gì đó. Cuối cùng anh quay trở ra và trả cho nàng chiếc áo tắm hai mảnh.

Mắt họ giao nhau, mặt Sasha nóng ran. "Cám ơn anh."

"Không có gì". Anh lại quay người bước vào nhà.

Sasha nhìn theo anh một lúc, nhịp tim dần tăng tốc khi ngắm nghía đôi chân khỏe khoắn của chồng mình dưới chiếc áo choàng tắm. Nếu nàng có can đảm, khi anh quay trở lại, hai bàn tay nàng sẽ âu yếm vuốt ve đôi chân ấy, mơn man cơ thể ấy.

Nàng giật mình thấy tay mình đang cầm chặt chiếc áo tắm. Vắt khô xong, Sasha thả nó vào túi áo choàng và đến ngồi bên chiếc bàn, chân vẫn hơi run rẩy.

Anh đã gọi nàng là một thực nữ?

Nhưng nàng có còn là một thực nữ đâu?

Vài phút sau Nick quay trở lại. "Iris sẽ mang bữa tối ra ngay. Trong khi đó..." Anh chìa hai ly rượu vang ra, đưa cho nàng một ly và hai người ngồi đối diện nhau.

Sợ anh đọc được những suy nghĩ của mình, nàng nhìn đi chỗ khác, giả vờ tập trung nhìn phòng khách và một căn phòng bằng kính ngay phía trước. Thật may là căn nhà chòi nơi họ có nụ hôn cháy bỏng năm nào không nằm trong tầm mắt họ.

Tiếng ly chén lách cách báo hiệu cho Sasha biết là Iris đã dọn bữa tối ở sân trong. Nàng quay lại mỉm cười với bà quản gia đang đẩy xe đựng đồ bước đến. Bà Iris nhanh chóng quay lại bếp, hai vợ chồng trẻ cùng nhau thưởng thức món bít tết và rau trộn.

"Công việc thiết kế thế nào rồi em?"

Ngước nhìn lên, nàng thấy ánh mắt Nick dừng lại ở tập phác thảo mà mình đặt trên chiếc bàn nhỏ gần bể bơi. Trước khi xuống bể bơi, nàng đã ngồi làm việc ở đó.

"Khá suôn sẻ." Nàng ngần ngừ. "Anh có muốn xem qua một chút sau khi ăn xong không?"

"Tất nhiên rồi."

Sau đó nàng hướng cuộc nói chuyện về một số khó khăn gặp phải khi thuê nhà thuê, họ cũng nói một số chuyện về gia đình và các chủ đề khác.

Kết thúc bữa tối, Nick đứng ngay dậy và đi về phía chiếc bàn nhỏ. Sasha đi theo sau chồng, tim đập mạnh, lo lắng không biết anh có thích thiết kế của mình hay không. Nàng đã rất cố gắng để sao cho mọi thứ thật hài hòa với khu nhà.

"Anh thấy ấn tượng đấy. Em tạo được phong cách riêng cho ngôi nhà mà không phải sửa sang gì nhiều."

Nàng thấy nhẹ nhõm hơn khi nghe anh nhận xét. "Em định sẽ không có bất cứ thay đổi lớn nào. Em cũng yêu những gì vốn có, Nick ạ."

Ánh mắt anh dán chặt vào biểu hiện của nàng. "Ừ, anh có thể thấy điều đó."

Nàng lại thấy mặt nóng bừng lên vì xúc động, nàng cảm giác hai má hiện giờ có màu sắc của bộ bikini đang mặc.

Bộ bikini đang không mặc thì đúng hơn, nghĩ đến đó Sasha kéo sát thêm hai vạt áo choàng, vờ như không thấy ánh mắt soi mói của anh dừng lại bộ ngực trần phía dưới.

"Em làm anh bất ngờ đấy," giọng anh rất khẽ, ánh mắt xanh lục từ từ ấm lên sự ham muốn. "Anh nghĩ là em đã mặc nó vào rồi cơ đấy."

Bỗng dưng nàng muốn chứng tỏ điều ngược lại. "Có lẽ em không phải kiểu phụ nữ đoan trang như anh nghĩ."

Hoàn toàn trái với dự đoán của Sasha, Nick đưa ngón tay nâng cằm nàng lên, lăm bắm. "Hừm, có lẽ là không." Tim nàng lại bắt đầu đập loạn xạ. Rồi cũng ngón tay đó trượt xuống cổ, dừng lại nơi những nhịp mạch đang đập dồn dập, cuống quýt. "Trông em quá khiêu gợi trong chiếc áo choàng đó."

Nàng liếm môi định trả lời. "Nick..."

"Anh có thể cởi nó ra ngay lúc này, và em không thể cản anh, đúng không?"

Nàng e rằng anh nói đúng.

"và anh có thể lột chiếc quần tắm bé tí đó ra mà em cũng không thể nói lời nào phải không nào?"

Trời đất, cũng đúng nốt! Ngay lúc này đây anh hoàn toàn có thể làm việc đó và chắc chắn nàng sẽ để mặc như vậy. Anh đang khiến nàng cảm thấy vô cùng ham muốn.

Ước gì nàng có thể nói dối. "Nick, anh biết là anh luôn đúng mà, nhưng..."

Cánh tay anh đặt nơi cổ nàng buông thõng xuống. "Nhưng gì?"

"Sau đó em sẽ cảm thấy rất ngại nếu nghĩ đến việc Iris hoặc Leo có thể nhìn thấy chúng ta."

Ánh mắt Nick đầy sự thỏa mãn. "Em rõ là một thực nữ chính hiệu rồi nhé."

Sasha bắt đầu nhăn nhó. "Anh thấy thích thú vì em thừa nhận điều đó, hay vì anh thấy mình đúng?"

"Cả hai. Anh luôn thích là người chiến thắng."

Và chắc chắn là anh sẽ chẳng bao giờ bỏ cuộc cho đến khi đạt được điều mình mong muốn.

Đột nhiên anh thốt lên. "Anh không thể cưỡng lại bản tính tự nhiên của mình được đâu, Sasha ạ."

Nàng nhìn sâu vào mắt anh, nàng không thấy trong đó bất kỳ sự hối lỗi nào cả. Chỉ câu nói đơn giản đó thôi đã làm tiêu tan toàn bộ nỗ lực chống lại ham muốn của chính nàng. Không thể được, vì bản thân Nick cũng không thể cưỡng lại chính mình cơ mà.

"Nick yêu dấu. Hãy đưa em vào giường."

Chương 5

Mỗi buổi sáng tiếp theo giống như một kỳ trăng mật nhỏ với cả hai. Thời tiết vẫn ấm áp và Nick luôn về nhà sau giờ làm, họ bơi cùng nhau, cùng thong thả ăn tối cho đến khi trời tối hẳn rồi lui về phòng ngủ.

Và dần dần, Sasha nhận ra mình cũng không phải là người hay e thẹn. Nàng chỉ cần khắc phục tâm lý dè dặt của mình, với sự chỉ dẫn tận tình của Nick.

Nàng cảm thấy hạnh phúc, và cả tình yêu ngập tràn với Nick.

Rồi một sáng nàng đi xem xét khu nhà, trời xui đất khiến thế nào nàng lại đi qua phòng hồi nhỏ của Nick, nàng dừng lại trước cửa một lúc rồi bước vào. Trong phòng có một chiếc giường lớn cùng những đồ trang trí với các tông màu nâu từ đậm đến nhạt thể hiện rõ chủ nhân là một đứa trẻ nhà giàu rất có phong cách. Trên kệ tủ là cúp thi đấu các giải trường học về crickê, bóng đá và bơi lội.

Nàng không biết mình định sẽ tìm thấy điều gì ở đây nhưng chắc chắn nơi này lưu giữ, một điều gì đó, điều đó sẽ khiến nàng tin chắc Nick là người sâu sắc hơn nàng từng biết.

Nhưng nàng không biết chính xác đó là điều gì.

Có lẽ tốt nhất là nàng không nên tìm kiếm nó.

Kệ anh ấy, thế thôi. Nàng không muốn cuộc đời mình có thêm chút rắc rối nào nữa.

Lại nói về rắc rối... Sasha thấy lòng buồn bã vì mẹ nàng đã ghé thăm vài giờ trước, đúng vào bữa trưa, bà lấy cớ là sang thăm hai vợ chồng nàng. Nàng đã mời mẹ ăn cơm cùng. Nhưng việc đó không phải là lý do để nàng bận tâm, mà điều khiến nàng lo lắng là chắc chắn bà đang có một dự định gì đó. Nàng cảm thấy chuyển viếng thăm có liên quan đến cha mình.

"Thế nào, con đã thấy bình thường lại sau đám cưới chưa?". Sally cất lời khi cả hai ngồi xuống bàn ăn trưa.

"Vâng, rồi mẹ ạ". Sasha cố gắng kìm sự buồn chán và bực bội khi mẹ nàng đã không hề gọi điện kể từ hôm đám cưới. Mẹ Nick thì đã gọi điện đến mấy lần.

"Con yêu, mẹ xin lỗi vì đã không gọi điện", như thể đọc được suy nghĩ của con gái, bà vội nói. "Vì nghĩ là nên để cho con tự thích nghi".

Sasha mỉm cười với vẻ mặt đăm chiêu. "Con cảm ơn".

"Con yêu, người ta nói là tốt nhất nên để các cặp vợ chồng son tự xoay sở với những vấn đề của họ".

"Đấy là điều sách hướng dẫn kết hôn nói ạ?", nàng lẩm bẩm rồi ngay sau đó hối tiếc khi thấy vẻ mặt đau khổ của mẹ. "Mẹ à, con xin lỗi. Tất cả

là do con căng thẳng quá. Chưa bao giờ con nghĩ đến việc lập gia đình cả. Dù chỉ là một cuộc hôn nhân ngắn ngủi".

Sally gật đầu. "Được rồi. Mẹ hiểu mà. Nhưng hãy nhớ là con đã làm cho bố con và cả mẹ nữa rất hạnh phúc. Mẹ đã thấy ông ấy cười trở lại."

Sasha thoáng nghĩ có khi đó là do cha nàng lại có một nàng bồ mới, nhưng nàng cố gắng loại suy nghĩ đó ra khỏi đầu. Nàng siết chặt tay mẹ mình. "Vậy là con vui rồi".

Nụ cười biết ơn của Sally nhanh chóng chuyển sang tư lự. "Con yêu, có một... điều này", bà chậm rãi đề cập đến việc chính, Sasha nín thở chờ đợi. "Hình như việc ký kết hợp đồng với Cesare của bố con đang bị trì hoãn. Mẹ đang lo là bố con không thể chờ lâu hơn nữa".

"Con nghĩ là do họ đang bận rộn với việc giới thiệu sản phẩm mới ở Anh gì đó thôi". Tuy nói vậy nhưng Sasha không chắc là nàng có thực sự tin vào lý do mình đưa ra hay không.

"Mẹ mong nếu được thì con hỏi Nick chuyện đó xem thế nào. Không cần hỏi thẳng nó đâu, chỉ cần con để ý xem vấn đề khúc mắc là gì. Mẹ sẽ không làm phiền con đâu nếu chuyện này không quan trọng đến vậy".

Im lặng một lát, Sasha nói. "Mẹ à, bố mẹ khiến con khó xử quá".

Và đây không phải là lần đầu tiên.

Mẹ nàng dường như không để ý đến lời con gái nói. "Nick là chồng con, nó sẽ nói cho con biết mọi thứ".

Chắc mẹ nàng nghĩ rằng các bà mẹ thì luôn có quyền đòi hỏi con gái giúp đỡ mình. "Mẹ biết là con với anh ấy không lấy nhau vì tình yêu mà. Việc của anh ấy anh ấy tự lo. Con không thể hứa trước điều gì".

"Con yêu, con hãy thử xem sao".

Nàng thở dài. "Vâng, con sẽ thử xem mình có làm được gì không".

Sally về ngay sau bữa ăn trưa, có lẽ bà sợ mình sẽ nói thêm điều gì làm con gái đổi ý. Sasha tiễn mẹ mà lòng trĩu nặng. Nàng yêu mẹ biết bao, nhưng nàng không thể hiểu được tình yêu của bà - thứ tình yêu khiến người ta hoàn toàn không còn là mình nữa.

Điều đó sẽ không bao giờ xảy ra với nàng.

Không bao giờ.

Và để chứng minh, tối nay nàng sẽ đem vấn đề được cho là quá nhạy cảm này nói với Nick.

"Trưa nay mẹ em đã ghé qua".

Nick ngẩng đầu lên khỏi bàn ăn, anh tỏ ra vui mừng thay cho nàng. "Tốt rồi, suốt từ sau đám cưới tới giờ em không liên lạc với mẹ còn gì?"

"Mẹ bận lắm".

"Chắc rồi", Nick không nghi ngờ rằng bà Sally sẽ rất bận rộn, vì bà luôn phải để mắt tới từng hành vi của Porter. Nick cũng không thể không cảm thấy bực bội khi nghĩ đến sự thờ ơ của Sally dành cho Sasha kể từ đám cưới của hai người. Chẳng phải là các bà mẹ có con gái đi lấy chồng đều đứng ngồi không yên trước mỗi động tĩnh từ cặp vợ chồng mới cưới hay sao? Hay là suy nghĩ đó của anh quá lạc hậu rồi.

Sasha khẽ mấp môi. "Mẹ ghé qua chỗ chúng ta và cũng có chút việc nữa. Bà nghĩ là em có thể giúp".

"Và đó là...?"

"Bố em vẫn đang chờ đợi được giao việc vận chuyển cho tập đoàn nhà Valente, nhưng rõ ràng là nó đang bị đình lại. Ông không biết tại sao?"

Nick ngả người dựa vào ghế. Anh nói như đánh vần từng chữ.

"Thế nên bố em cử vợ ông ấy đến hỏi vợ anh lý do tại sao ư?"

Sasha ngập ngừng, nét mặt có vẻ khó chịu. "Thì ông ấy cũng chỉ muốn biết lý do thôi mà, đúng không? Nếu không được thì ông ấy còn xem xét những chỗ khác".

"Những chỗ khác ư". Anh cười khẩy. Porter quá ỷ lại để có thể đi tìm hợp đồng nơi khác, khi mà ông ta có Cesare Valente ở ngay cạnh.

"Đây là chuyện công việc, Nick."

"Chính thế".

Sasha nhìn thẳng vào Nick. "Vậy anh có ý gì?"

"Em đừng tham gia vào công việc kinh doanh của gia đình, Sasha".

Nàng thở hắt ra. "Em nghĩ giờ em cũng là một thành viên trong gia đình chứ".

Anh mím môi. "Nhưng ngoài việc làm ăn. Em không liên quan gì hết".

"Em hiểu". Đôi mắt màu lục của Sasha trở nên lạnh lùng, nàng đặt khăn ăn xuống bàn và đứng dậy. "Thế thì trước khi cưới có khi anh nên soạn một bản hợp đồng tiền hôn nhân mới phải. Như vậy sau khi chúng ta ly dị, em sẽ không thể đụng chạm đến bất cứ việc làm quý giá nào của gia đình anh hết". Nói xong nàng bước ra khỏi phòng.

Nick bực bội nhìn vợ đi khỏi. Họ vừa mới lấy nhau, thế mà chưa gì nàng đã nhắc đến việc ly dị rồi.

Có khi nào nàng lấy anh thực sự chỉ vì tiền? Không, anh không muốn nghĩ như thế. Vì sao anh lại không muốn thì anh cũng không giải thích nổi.

Nhưng thật ra anh chẳng có lý do gì phải bận tâm cả. Nàng không bao giờ có thể lấy được gì từ gia tộc Valente cả. Tập đoàn Valente có đầy đủ các biện pháp phòng bị về mặt luật pháp vững như bàn thạch.

Khốn kiếp, vợ anh nên tránh xa vấn đề này. Nàng có công việc của mình, và anh cũng có công việc của anh. Cái lão già Porter này đang tính toán gì đây? Lão ta không có tí liêm sỉ gì hay sao mà suốt ngày núp váy vợ và con gái thế. Đúng là lão không có chút tự trọng nào hết.

Đáng tiếc là lão lại khá thính mũi khi đánh hơi các rắc rối. Rõ ràng là Porter đã nghi ngờ về việc bản hợp đồng bị đình lại. Việc này đúng là có lý do.

Nick và các anh em trai chưa thực sự bắt tay vào điều tra chuyện này, nhưng hợp đồng này có cái gì đó rất khả nghi. Không ai trong bọn họ thích Porter cả, nhưng vấn đề không phải chỉ ở cảm xúc cá nhân. Họ cảm thấy rất rõ là Porter đang che giấu một điều gì đó. Nhưng họ chưa có chứng cứ xác thực, mà họ cũng không thể bàn bạc với Cesare vì ông cũng chưa bình phục hẳn. Nhưng giờ thì họ không thể tiếp tục trì hoãn thêm nữa.

Lão già Porter Blake chết tiệt.

Đột nhiên Nick thấy cần phải cho Alex biết về những chi tiết mới nhất trong cuộc điều tra. Tuy nhiên anh không muốn nói qua điện thoại vì Sasha có thể nghe được và kể lại cho bố nàng. Anh vợ lấy chùm chìa khoá xe và rời nhà.

Nick nán lại nhà Alex mấy tiếng đồng hồ thảo luận về gói thầu chờ hàng đó và cố tìm ra cớ để trì hoãn. Nhưng họ không tìm được lý do gì, vì

vậy cả hai đành quay sang việc giới thiệu sản phẩm sắp tới ở Anh.

"Thêm một tách cà phê nữa nhé chú Nick?", Olivia hỏi, bước ra từ phòng đọc.

Nick mỉm cười với chị dâu. "Vâng".

Olivia nhìn sang chồng. "Anh yêu, còn anh?"

"Thôi, anh đủ rồi".

Olivia nhìn sang Nick, rồi lại nhìn Alex, nàng mỉm cười rất khó hiểu rồi đi lấy đồ uống. Nick biết là anh chị đang thắc mắc sao mình không hào hứng về nhà với người vợ mới.

"Có chuyện gì với Sasha à?", Alex cất tiếng hỏi khi chỉ còn lại hai anh em trong phòng, ánh mắt đầy tò mò.

Nick gãi đầu. "Chỉ là chuyện không đâu thôi."

"Anh biết".

Nick ngẫm nghĩ câu nói của anh trai. "Đúng, chắc là anh rất hiểu việc này".

Mất một lúc lặng yên Alex mới trả lời, "Em thấy nhiều điểm tốt ở Sasha đúng không, khác hẳn với ông bố con bé".

Nick lờm anh. "Anh đang đứng về phe ai vậy?"

"Chắc em sẽ sớm biết thôi".

Nick đột nhiên muốn về nhà. Có khi Sasha đơn giản muốn chỉ tìm cách làm vừa lòng bố mình. Anh không nên nổi cáu với nàng như thế.

"Em nghĩ sẽ phải bỏ tách cà phê của chị dâu thôi". Anh đứng dậy.

Alex nhe răng cười. "Để anh nói với Olivia".

Khi Nick về đến nhà thì Sasha đã ngủ. Anh đi tắm rồi nhẹ nhàng trườn vào nằm cạnh nàng, cố gắng không làm vợ thức giấc dù anh rất muốn kéo nàng vào lòng. Cuối cùng anh cũng ngủ thiếp đi. Đúng là một ngày dài.

Ngày hôm sau Sasha tự làm bận rộn mình với những chuyến đi tới các cửa hàng, nhưng đầu nàng không thể rũ bỏ hình ảnh anh Nick và phản ứng của anh đêm qua. Cảm giác tổn thương tràn ngập lòng nàng khi thấy anh như vậy. Nàng đã sợ hãi việc hỏi anh về cái hợp đồng chuyển hàng đó biết bao, nhưng dù gì thì nàng cũng đã hỏi rồi. Đó đâu phải là tội lỗi to tát gì, sao anh ấy lại tỏ ra cảnh giác đến vậy?

Tất nhiên chuyện nàng đề cập đến một giao kèo hôn nhân là trò trẻ con dối vặt, nhưng Nick cũng có thái độ quá hồ đồ. Dù sao nàng cũng đã biết là anh chẳng quan tâm nhiều đến nàng. Nàng biết vai trò của mình phải nên là một người vợ chỉ biết phục tùng. Có điều trong việc này thì cha nàng đã bị xúc phạm quá đáng.

"Em về muộn".

Suýt hụt chân khi bước qua cửa trước, Sasha giật mình ngẩng lên. Nick đang ngồi đợi và muốn biết vợ mình vừa đi đâu về. Anh mà cũng dám đòi được biết sao? Sau khi đã để nàng đoán gì đoán non cả đêm qua là anh có đi thăm một vài nàng bạn gái cũ hay không?

Đặt túi xách xuống bàn, Sasha vạch lại, "Giờ thì chúng ta bắt đầu kiểm soát hành vi của nhau sao?"

Vẻ mặt Nick lộ vẻ chân thật đến bất ngờ. "Anh chỉ lo lắng, thế thôi".

Sasha bỗng thấy ngơ ngai. "Được rồi, nếu anh cần biết thì em đi gặp một số nhà thầu. Em không ngờ là mất thời gian đến thế."

Nick lập tức quay về phòng khách, nét mặt dịu xuống, cử động biểu lộ thái độ có vẻ bớt rứt không yên. "Thế thì, anh mừng vì em đã về".

Sasha nhăn nhó sau lưng Nick. Anh ấy bối rối vì đã lo lắng cho mình sao. Lòng nàng ngập tràn xúc động.

"Anh có thể gọi vào di động của em mà". Nàng khẽ nói khi bước theo anh vào phòng khách.

"Anh không có số".

Màng bong bóng bao phủ nàng vỡ oà. "Anh chỉ cần hỏi em là có số của em mà".

"Anh biết rồi".

Chỉ một sự việc nhỏ này cũng đủ nói lên mức độ mối quan hệ của họ.

"Nhưng...", anh nói tiếp, "anh đã gọi cho Iris bảo không cần nấu bữa tối. Anh định đưa em đến một nhà hàng gần đây".

Có phải anh định dùng cách này để xin lỗi?

"Có vẻ hấp dẫn đấy".

Mặt Nick tươi tỉnh hẳn. "Xin lỗi em vì đêm qua anh đã cẩu, Sasha ạ. Anh muốn xin lỗi em lúc từ chỗ Alex về nhưng em lại ngủ mất".

Ra là anh ấy ở chỗ anh Alex. Nàng có tin anh không? Thật kỳ lạ nhưng câu trả lời là có. Ước gì tối qua lúc nàng biết được điều này để khỏi phải bồn chồn rồi giả vờ ngủ.

"Em cũng xin lỗi. Đáng ra em không nên hỏi. Em chỉ lo lắng cho cha mẹ, thế thôi".

"Anh hiểu, đáng ra anh phải nghĩ ngay ra như vậy từ đầu. Anh...". Điện thoại của Nick đổ chuông. "Khi thật, anh phải nghe cuộc gọi này".

"Thế thì anh nhận điện đi, em đi sửa soạn".

Nàng chưa dứt lời thì anh đã mở máy nghe, nhưng Sasha không cảm thấy méch lòng về điều đó. Vừa đi lên gác, nàng vừa cảm thấy phẫn khích vì sắp được ăn tối với chồng.

Cảm ơn Chúa, sự xích mích giữa hai người đã được giải toả. Nàng ghét việc của bố mẹ trở thành vật cản giữa họ. Ghét cách Nick nổi đoá lên bỏ đi làm nàng lo lắng. Và ghét hơn cả là sau khi trở về anh không ôm nàng vào lòng.

Một lúc sau, khi nàng đang đứng dưới vòi sen, cánh cửa kính phòng tắm chợt bị kéo ra, Nick đang đứng đó trong bộ dạng Adam đầy ham muốn. Sasha nhích vào một chút để chừa chỗ cho chồng, chỉ một chút rất ít - đủ để anh đứng thật gần, thật sát.

Sau đó, tại nhà hàng Ý nơi Nick dẫn Sasha tới, hai người được ông chủ, một người Ý trung tuổi tên là Angelo chào đón rất nồng nhiệt.

"Chú đọc trên báo nói cháu đã kết hôn nên tối này sẽ nấu cho hai vợ chồng một bữa thật đặc biệt". Angelo cười rất tươi rồi nhanh chóng đi chuẩn bị món.

"Chú ấy có vẻ dễ mến", Sasha nói, cố gắng gợi chuyện trong khi nhìn khắp nhà hàng. "Chắc anh phải đến đây thường xuyên lắm".

"Có một dạo anh hẹn hò với con gái chú ấy".

"Thế mà chú ấy vẫn nói chuyện với anh cơ à?", nàng pha trò.

Nick cười gượng trước lời ám chỉ của vợ. "Angelo rất rạch ròi trong mọi chuyện".

"Chú ấy chắc chắn là rất quý anh", nói rồi nàng trầm ngâm trong lúc người bồi bàn rót rượu. Những người cha gốc Ý thường rất kỹ tính với

những vấn đề liên quan đến con gái họ, đặc biệt là khi các cô này dính dáng tới những tay chơi bời có tiếng. Thế mà người chủ nhà hàng này lại cho con mình chơi với một người như Nick. Chắc đây là ngoại lệ.

Khi chỉ còn lại bọn họ. Nick lên tiếng trước, "Nào, hãy kể anh nghe về cuộc sống ở London của em. Anh nhớ em nói là em ở với một người dì một thời gian, nhưng chắc em phải thích lắm nên mới ở bên đó lâu đến vậy".

Sasha thật sự rất ngạc nhiên vì sự quan tâm đột xuất của chồng.

"Em yêu London, ở đó mọi thứ luôn tràn trề sức sống".

Nick nhú mày. "Chẳng lẽ em không thấy Sydney cũng là một thành phố rất sống động sao?"

"Có chứ, nhưng ở khía cạnh khác", nàng nghiêng người sang một bên. "Em nghĩ là em đã sẵn sàng để ra đi và khám phá những điều mới mẻ".

"Và rõ là em cũng không khám phá được nhiều thứ mới mẻ lắm". Anh nhại lời đầy ngụ ý về đêm tân hôn của họ.

Sasha đáp lại bằng một nụ cười. "Em làm mọi thứ đủ để khiến mình hạnh phúc". Nàng cười thành tiếng trước vẻ khó hiểu của chồng.

Kệ cho anh ấy đoán nguyên nhân.

Nick nói tiếp. "Mẹ em chắc phải nhớ em lắm".

Sasha cảm thấy nụ cười của mình trở nên gượng gạo. "Em nghĩ là cả cha em cũng thế".

Nick khẽ chớp mắt khi nghe Sasha nhắc đến cha vợ. "Anh có đến London vài lần. Đáng lẽ anh nên ghé thăm em, chúng mình có thể đi xem phim hoặc ca nhạc cùng nhau".

"Nếu được như vậy thì quả là tuyệt".

Sasha không thể không thấy buồn vì trước đây Nick chưa từng thăm nàng trong những lần anh đến London. Mặc dù nàng vẫn biết như vậy là tốt nhất, gặp anh sẽ chỉ khiến cho nàng thêm đau lòng vì phải nhớ lại những tổn thương trong quá khứ mà thôi. Nhưng nàng vẫn không cảm lòng được.

Đúng lúc đó, một đám người ở phía cửa ra vào đang hồ hởi đón những người bạn mới đến. Nàng nhìn họ và tự nhủ những người Ý thật là biết cách chào đón nhau. Họ thật nồng nhiệt, thân thiện và...

"Sasha?"

Nàng quay sang phía Nick. "Vâng?"

"Anh nói là anh có điều ngạc nhiên dành cho em."

"Một điều ngạc nhiên?"

"Em sẽ vui ngay khi biết ngày mai bọn anh sẽ ký hợp đồng vận tải với cha em. Giờ em có thể bảo mẹ đừng lo nữa được rồi".

Mặt Sasha giãn ra như thể vừa trút được một gánh nặng lớn, nhưng ngay sau đó nàng lại nghiêm nét mặt, "Cảm ơn anh đã báo tin, nhưng em sẽ chờ đến lúc hợp đồng được ký đã".

Nick nhìn vợ thăm dò. "Em không tin anh?"

"Tất nhiên là em tin rồi".

"Thế thì em không tin bố em rồi".

Nàng tưởng mình nghẹt thở đến nơi. "Sao anh lại nói thế?"

Anh nheo mắt. "Anh vừa nhận ra điều này. Có vẻ như vụ làm ăn của bố em đã khiến em phải đổi ý và nhận lời lấy anh thì phải. Chuyện này đâu chỉ đơn thuần là kết nối hai gia đình chúng ta lại. Bố em muốn chắc chắn là vụ làm ăn này sẽ trót lọt nên ép em phải đồng ý làm đám cưới với anh".

Đầu óc Sasha quay cuồng, bố nàng mà biết rằng thừa nhận âm mưu này của nàng thì ông sẽ giết nàng mất, nhưng nàng không thể nói dối.

"Ông lo lắng, đúng thế. Ông nghĩ là một đối thủ khác sẽ nâng tay trên vụ này của ông".

"Thế nên ông ấy phải chắc chắn là điều đó không xảy ra?". Nick mĩa mai.

Sasha không biết nói gì nữa. Nhưng nàng vẫn phải đứng về phía cha mình. "Em nghĩ là mình có thể hiểu được vì sao ông lo bị mất vụ làm ăn đó".

Ánh mắt Nick dán chặt vào khuôn mặt người vợ trẻ và bất ngờ, vẻ khắc nghiệt của anh biến mất. Có lẽ anh cũng biết là nếu tiếp tục nói chuyện như thế sẽ chẳng dẫn họ đến điều gì hay ho cả.

Anh nghiêng đầu. "Em có lý".

May sao đúng lúc đó Angelo mang đồ ăn ra, Sasha mỉm cười với ông và khen những món ăn đẹp mắt. Nhưng dù gì thì buổi tối của họ đã bị hỏng.

Những câu chuyện về gia đình lúc nào cũng làm nảy sinh mâu thuẫn giữa hai vợ chồng nàng.

Họ im lặng dùng bữa.

Cuối cùng Nick lên tiếng. "Tiện đây, anh có mời vài người đến dùng bữa tối thứ sáu này. Nếu em và Iris có thể phối hợp với nhau làm tiệc đãi thì tốt".

Sasha bất chợt rùng mình. "Vậy thì chỉ còn vài ngày nữa".

"Anh biết, nhưng họ đi du lịch châu Âu nên chỉ sắp xếp được mỗi tối thứ sáu thôi".

"Vậy đây là một bữa tối làm ăn".

"Đúng".

"Và anh muốn em sắp xếp và tổ chức bữa ăn đó?"

"Ý anh đúng là như thế đấy".

Lòng nàng trĩu xuống khi thấy Nick cho rằng nàng có thể bỏ mọi thứ vì anh. Nàng thấy lòng thật buồn. Một phần vì thái độ của Nick khi gọi lại mối quan hệ của cha mẹ nàng. Cha nàng chỉ cần búng tay là mẹ nàng răm rắp làm theo. Sasha đã thề với lòng mình là sẽ không bao giờ trở thành một người vợ như bà.

Phần khác, nàng buồn vì Nick đưa ra yêu cầu mà không quan tâm đến thái độ, cảm xúc của nàng. Anh cũng không hỏi xem nàng có rảnh không? Bởi cũng tối thứ sáu, nàng có một cuộc hẹn với một trong những nhà thầu là khách hàng của mình.

"Sao em im lặng". Nick nói khi khoảng lặng giữa hai người bắt đầu trở nên ngột ngạt.

"Không sao?"

Anh nhìn xoáy vào nàng. "Em làm sao thế?"

Nàng thấy lòng càng thêm thất vọng. Lẽ ra nàng phải biết từ trước để không quá gần gũi với anh chứ. Chỉ làm nàng thêm một lần bị tổn thương mà thôi.

"Anh dẫn em đi ăn tối để mua chuộc em đúng không?"

Nick nhú mày. "Em đang nói gì thế?"

"Nói thật là em cũng hơi bất ngờ khi anh đặt vấn đề với em thế," giọng nàng đầy sự giễu cợt. "Anh sợ em từ chối à? Thế thì, anh đúng rồi đấy, em từ chối".

Mặt Nick đanh lại. "Từ chối cái gì?"

"Từ chối sắp xếp và chủ trì bữa tối của anh với các đối tác làm ăn".

"Em là vợ anh mà".

Giọng nàng chua chát. "Đúng thế, em là vợ chứ không phải là người ở để anh ra lệnh làm việc này việc khác bất cứ lúc nào anh muốn".

Nick dựa người vào ghế, ánh mắt dò xét. "Sao tự nhiên em lại phản ứng dữ dội như vậy?"

"Em chán ngấy việc phải từ bỏ mọi thứ vì mọi người rồi. Đầu tiên thì bố mẹ muốn em từ bỏ tự do của mình để lấy chồng, rồi giờ thì đến lượt anh. Anh nghĩ là em sẽ phải thực hiện mọi kế hoạch mà anh đặt ra hay sao?"

Vậy là sự thật đã được nói ra, nàng cũng chẳng cảm thấy sợ việc mình không có ý nghĩa gì với Nick nữa. Vì rõ ràng mọi chuyện đã và đang xảy ra giữa họ đều dẫn đến kết luận đó. Mấy năm về trước anh đã chẳng hứng thú gì với nàng, và bây giờ, điều đó chắc chắn cũng không thay đổi.

Anh chưa bao giờ yêu nàng, và sẽ không bao giờ có thứ gọi là tình yêu giữa họ.

Khuôn mặt Nick từ từ giãn ra. "Anh không có ý đối xử với em theo cách mà cha em đã làm đâu".

Nàng thở dồn, rất khẽ. Rõ ràng anh ấy nghĩ nàng là con rối trong tay cha nàng rồi. "Cảm ơn anh không có ý đó".

"Em hiểu ý anh mà".

"Thật không may, vâng, em hiểu chứ". Giọng Sasha đầy tủi thân.

Nick nhìn nàng, vẻ ăn năn hiện rõ trong ánh mắt. "Sasha, anh rất tiếc. Anh sẽ đưa họ đi ăn ở một nhà hàng trong thành phố. Em không cần đến cũng được".

Nàng thở dài, bất ngờ cảm thấy cắn rứt, dù nàng biết rõ là mình không có lỗi gì cả. "Nick, nếu mà anh hỏi ý kiến em trước, thì em cũng không ngại gì việc tổ chức bữa ăn đâu. Em chỉ không thích mình bị sai khiến rằng em phải làm thế này thế nọ thôi".

Phía bên kia bàn Nick nhìn vợ chăm chú. "VẬY em có thể giúp anh tiếp khách vào thứ sáu này không, Sasha? Anh thật sự mong điều đó".

Sự chân thật trong giọng anh nói làm nàng dao động. "Vâng, thế thì em sẵn sàng giúp". Nàng sẽ tìm cách hẹn lại với nhà thầu của mình vào dịp khác.

Tư thế của Nick đã bớt căng thẳng, vai anh thả lỏng ra và đôi mắt ánh lên sự thích thú khó hiểu. "Lúc cáu lên trông em ghê gớm lắm đấy. Trước đây, khi em còn nhỏ, chưa bao giờ anh thấy em như vậy cả. Lúc nào em cũng bẽn lễn."

Bẽn lễn vì đang yêu.

Lòng nàng thắt lại khi nghĩ đến điều đó. "Có lẽ khi ấy em không muốn để anh thấy". Nàng nói dối.

"Thế bây giờ?"

Mất một lúc Sasha mới trả lời, sau khi cố gắng chế ngự những tổn thương của ngày xưa dồn về, giọng nàng hơi nghẹn lại. "Em đã trưởng thành. Em muốn được tôn trọng".

"Lúc nào anh cũng tôn trọng em, Sasha ạ".

"Không, anh Nick, em không cảm thấy điều đó".

Anh lại im lặng, mắt nhìn sâu vào mắt vợ. "Thế thì anh xin lỗi vì đã khiến em cảm thấy như vậy. Anh không cố ý".

"Em hiểu". Vấn đề nào cũng có lời giải đáp. Lời anh nói càng chứng tỏ là vị trí của nàng trong lòng anh chẳng đáng kể gì.

Angelo quay lại để chắc chắn là các thực khách của mình không có phàn nàn gì. Sasha vui mừng về sự hiện diện của ông nhiều hơn mức cần thiết, nàng nói chuyện với ông một lúc. Nếu Nick đã chẳng coi nàng ra gì thì nàng cũng không cần phải ép anh thay đổi suy nghĩ.

Nàng cũng có lòng tự trọng của mình chứ.

Chương 6

Gần trưa ngày hôm sau, Nick gọi điện cho Sasha thông báo là gói thầu đã được ký kết và Alex đang gọi để báo tin cho bố nàng.

Thấy vô cùng nhẹ nhõm, nàng cảm ơn anh vì đã báo tin rồi chờ mẹ mình gọi điện đến báo tin tốt lành, và có thể cảm ơn con gái nữa.

Nhưng mẹ nàng không hề gọi.

“Chắc là bố mẹ em thấy thoải mái rồi”. Nick nói với vợ lúc bước chân vào nhà.

“Chắc là thế”.

Anh sửng người. “Ý em là họ chưa gọi điện cho em sao?”

Giọng nàng nghèn nghẹn. “Chưa, nhưng có lẽ họ bận lắm”.

“Họ đâu có bận gì lúc yêu cầu em làm gián điệp cho họ”. Giọng anh đầy bức tức.

Sasha hít một hơi dài. “Không phải vậy đâu”.

Nick dụi nét mặt. “Anh không nói em, nhưng họ đã có được thứ họ muốn từ em. Rõ ràng là họ đang lợi dụng em, Sasha ạ”.

Anh nói đúng, ở chừng mực nào đó nàng thấy ấm lòng vì anh đã biết nghĩ cho nàng, nhưng tình cảm đối với mẹ khiến nàng không thể mở miệng xác nhận. “Thôi quên chuyện đó đi anh ạ”.

“Em quên được à?”

“Không”. Nhưng nếu cứ nghĩ mãi về việc đó thì nàng sẽ chìm ngimm trong sự đau khổ mất. Sasha luôn biết đối với mẹ, vị trí của mình chỉ là thứ hai sau cha nàng, nhưng đến giờ nàng mới nhận ra vị trí ấy thực sự thảm hại như thế nào so với ông.

Nàng giả vờ lái câu chuyện sang hướng khác. “Anh lại đây, em muốn anh chọn màu cho phòng làm việc . Em không tự quyết định được”.

Anh khoát tay dễ dãi. “Màu nào cũng được”.

“Không được. Anh sẽ dùng đến nó nhiều đấy, nên màu anh chọn là rất quan trọng”.

“Em cũng sẽ dùng nó mà”.

“Đúng vậy. Nên việc này chúng ta phải cùng làm”.

Nick đột nhiên nở nụ cười mê hoặc. “Em rất giỏi đạt được điều mình muốn đấy. Tể nhị nhưng hiệu quả”.

Sasha cũng cười đáp lại. “Phương châm của em luôn là mềm dẻo hiệu quả cao mà”.

Những ngày còn lại của tuần trôi vèo qua, và trước khi Sasha để ý thì đã đến thứ sáu. Nàng cảm thấy căng thẳng vì lần đầu tiên chủ trì một bữa tối quan trọng như vậy. Tất nhiên là nàng chỉ phải giúp đỡ Iris chuẩn bị và bài trí, nhưng vì đây là việc được yêu cầu nên nó khác nhiều so với việc nàng làm vì sự yêu thích.

“Em đẹp quá”. Nick khen vợ khi Sasha trang điểm xong và bước ra trong chiếc váy liền màu lam. Chiếc váy mềm mại ôm khít, làm bật lên những đường cong quyến rũ trên cơ thể nàng. Mái tóc vàng óng được búi gọn lên, nổi bật đôi hoa tai kim cương.

Cảm giác ngây ngất tràn ngập trong nàng. “Cảm ơn anh”. Nàng nhìn chiếc áo vét màu sẫm và chiếc sơ mi trắng vừa vặn với thân hình cường tráng của chồng. “Anh cũng điệu không kém”.

Anh phì cười. “Điệu sao?”

Nàng cũng cười theo, thấy anh loay hoay mãi với chiếc càvạt, nàng nói, “Nào, để em thắt cho”.

“Em không phiền chứ”.

“Không, em thích thắt càvạt đàn ông mà”. Vừa nói nàng vừa bước lại gần chồng và cầm lấy chiếc càvạt.

Nụ cười của anh biến mất. “Vậy em thắt bao nhiêu chiếc càvạt rồi?”

“Số lẻ là một hay hai gì đó”.

Anh trợn mắt nhìn xuống, rồi thấy môi nàng đang mím, anh phá lên cười, “Anh nghĩ em chỉ bịa thôi”.

“Thật sao?”

“Nên là thế”. Anh giả vờ hậm hực, Sasha nhận ngay ra ám thị của chồng. Anh ấy thích là người đàn ông duy nhất đối với nàng.

Ái chà, thật thú vị. Ai lại nghĩ rằng một người như anh mà vẫn có những suy nghĩ cổ điển như vậy chứ?

“Em không thấy căng thẳng quá đấy chứ?”, anh hỏi, lời nàng ra khỏi dòng suy nghĩ.

“Có, một chút”.

“Nhưng anh không thấy em biểu lộ chút nào”.

“Thì anh cũng thế mà”.

Nick nhướn mày, “Ai bảo anh căng thẳng?”

“Thường thì anh tự thắt càvạt rất dễ dàng”.

“Cảm ơn vì em đã để ý”, anh cười gượng.

Sasha thắt xong và vỗ nhẹ vào chiếc càvạt. “Rồi, trông ổn hơn rồi”.

Anh quay nhìn mình trong gương. “Tuyệt”.

Đúng vậy.

Anh ấy thật hoàn hảo.

Nàng hăng giọng. “Vậy là bữa tối nay rất quan trọng đúng không?”

Anh với tay lấy áo khoác. “Vừa đúng vừa không đúng. Alex đã thỏa thuận xong việc giới thiệu mẫu nước hoa “Người phụ nữ của Valente” tại Pháp và Đức rồi. Anh chỉ có mỗi việc là duy trì các mối quan hệ thân thiện cho đến lúc đó thôi”.

Sasha nhận ra công việc này có vẻ mới mẻ đối với Nick. Trước đây việc tiếp khách như thế này do Cesare và Isabel lo, rồi sau đó là Alex và Olivia, nhưng lần này là đến lượt anh. Chắc chắn là nếu vẫn độc thân thì anh sẽ làm tốt, nhưng đây là lần đầu tiên anh đón khách với tư cách một người đã có gia đình.

Bây giờ thì nàng thấy day dứt vì hôm trước đã từ chối. “Anh sẽ làm tốt thôi”, nàng nói, biết trước là anh sẽ cười ngạo nghễ khi nghe nàng nói vậy.

“Anh biết”.

Và quả thật là anh đã làm tốt việc tiếp đãi – đúng như nàng dự đoán.

Xuất sắc, vài giờ sau Sasha phải tự nhủ như vậy khi miễn cưỡng quan sát Claudine, người vợ khá đẹp của doanh nhân người Pháp tán tỉnh Nick ngay từ khi cô này mới bước chân vào nhà.

Trong khi đó thì cặp vợ chồng người Đức và người chồng của cô nàng, Jacques, thì chỉ ngồi thư giãn chuyện trò vui vẻ, không tỏ thái độ gì trước sự lẳng lơ của vợ mình.

Nhưng Sasha thấy vô cùng khó chịu, đặc biệt là khi thấy Nick có cẻ mê mẩn người phụ nữ tóc nâu xinh đẹp đang thì thào những câu tiếng Pháp mùi mẫn bên tai.

“Ôi, Nicolah, anh lại trêu tôi rồi”, nàng ta nói thứ tiếng Anh lơ lớ, giọng cười cợt nhả, tư thế uốn éo liên tục trên ghế.

“Không, thật đấy”. Nick cũng đùa lại. “Nếu ngày mai bà đến buổi trình diễn thời trang, thế nào cũng có người tưởng nhầm bà là một trong những người mẫu của họ mất”.

Claudine tự mãn. “Vậy có lẽ tôi sẽ cần anh đi cùng để làm vệ sĩ cũng nên”. Nàng ta đưa mắt sang phía Sasha. “Cô có phiền nếu tôi mượn ông xã vào ngày mai không, Sasha?”

Sự trơ trẽn của cô ả làm Sasha giận tím mặt. Và Nick, “gã dân chơi” chồng nàng thì vẫn tươi cười ngồi đó, dáng vẻ rất tự đắc và có lẽ đang chờ nàng nói đồng ý.

Nếu cứ để bị sỉ nhục như vậy thì nàng chẳng đáng làm người nữa.

“Tôi rất tiếc, Claudine ạ, nhưng ngày mai thì tôi cũng cần anh ấy”, vừa nói rất ngọt ngào, Sasha vừa nhìn Nick cười triu mến như thể anh là cả cuộc sống của nàng vậy.

“Ôi”, Claudine trề môi phụng phịu với Nick. “Có lẽ phải đến lần khác rồi, Nicolah”.

“Một buổi hẹn hò nhé”.

Cảm giác bẽ mặt tủi hổ tràn ngập lòng Sasha, nàng tránh không nhìn ai trong bàn ăn hết. Một buổi hẹn hò với một phụ nữ có chồng? Anh ta cố tình quên mất điều gì chẳng? Anh là người đàn ông đã có vợ rồi cơ mà. Điều anh đang làm vượt quá mức độ của một ông chủ nhà hiếu khách rồi.

Hoặc là anh ta chẳng để tâm gì. Có lẽ anh ta đang quá tập trung để chinh phục người đẹp mà quên mất rằng buổi gặp mặt này có mục đích gì. Tệ hơn, có thể đây chính là cách thức một dân chơi chính hiệu như Nick xử lý công việc kinh doanh.

Hắn là chẳng tự nhiên mà chồng nàng có biệt danh là “dân chơi”.

May thay lúc ấy Freda, bà vợ người Đức, hỏi Sasha về các kế hoạch bài trí lại ngôi nhà, chuyển sang chủ đề trang trí nội thất. Đang trả lời các

câu hỏi của vị khách thì nàng nghe thấy tiếng Claudine nhờ Nick dẫn đường đến khu vệ sinh.

Nàng phản ứng ngay lập tức. “Claudine, để tôi dẫn cô đi”.

“À, nhưng... cô đang nói chuyện với Freda mà”.

“Không sao. Tôi cũng đang định đến đó”.

Claudine lại trề môi về phía Nick nhưng Sasha giả như không thấy, khi đi qua chỗ Nick nàng cũng lơ anh luôn. Nếu sau bữa tiệc mà Nick phàn nàn gì về việc này thì chắc chắn anh ta sẽ phải hối tiếc.

“Cô có cái tên rất Pháp”. Claudine nói khi họ đi ra hành lang. Đây là câu chuyện riêng tư đầu tiên nàng ta nói với Sasha trong suốt buổi tối.

“Không phải đâu. Tên tôi viết là S-A-S-H-A, không phải S-A-C-H-A.”

“Vậy cô không phải người Pháp?”

“Không”.

Claudine lẩm bẩm một mình, rõ ràng là nàng ta không có hứng thú gì với một người có cái tên nghe giống của người Pháp mà không phải người Pháp. Rồi ngay lập tức nàng ta liếc mắt nhìn Sasha.

“Nicolah đẹp trai quá”.

À, giờ thì họ sắp đi vào vấn đề chính đây.

Sasha khẽ mỉm cười. “Rất đẹp”.

Và anh ấy là của tôi, nàng rất muốn nói thêm như vậy.

“Jaques không thích đi xem trình diễn thời trang”. Thốt ra tiếng thờ dãi não ruột, Claudine nói tiếp. “Thật tiếc là Nicolah không thể đi cùng tôi, anh ấy chắc là thích đi lăm đấy”.

Sasha mở cánh cửa phòng tắm cho khách. “Với Nick gia đình luôn là ưu tiên số một”.

Ngay khi đóng cửa lại Sasha cũng thấm thía hết những gì mình vừa nói. Gia đình chắc chắn là ưu tiên hàng đầu của Nick.

Và nàng chính là một phần trong gia đình của anh.

Nick vui mừng vì đã đến lúc tiễn các vị khách. Giờ anh chỉ muốn đi ngủ... với Sasha.

“Mọi việc có vẻ suôn sẻ”, Nick nói khi đi vào phòng ngủ sau khi đã tắt hết đèn dưới gác. Sasha đang ngồi tại bàn phấn, tháo bỏ đồ trang sức. Trông nàng thật đẹp, thật nữ tính, và lần đầu tiên anh cảm thấy trọn vẹn một điều rằng mình đã lập gia đình.

Và cảm giác không tệ một chút nào!

“Đối với một số người thôi”, Sasha nói mát.

Nghe âm điệu không lấy gì làm vui vẻ của vợ, Nick thay đổi thái độ. “Em muốn nói gì?”

Nàng xoay người trên ghế, những tia sáng xanh lục ánh lên trong đôi mắt. “Xin lỗi nếu em làm hỏng kế hoạch ngày mai của anh, Nick, nhưng em không nghĩ việc chồng em đi hẹn hò với người phụ nữ khác là việc làm đúng đắn”.

Nick ngăn người nhìn nàng một lát rồi khịt mũi. “Em không nghĩ việc đó là thật đấy chứ. Claudine chỉ đùa chút thôi”.

Với anh, thì việc đó nhiều lắm chỉ là hơi hơi tán tỉnh. Chắc chắn anh còn biết nhiều người bõn cọt đưa tình lộ liễu hơn thế.

“Liệu đó có phải lý do mà cô ta gần như đã năn nỉ em để cho anh đi cùng xem trình diễn thời trang không?”

“Lúc nào”

“Lúc em dẫn cô ta đến phòng tắm”.

Nick nhún vai. “Cô ta là người Pháp, họ thường không suy nghĩ nhiều đến hành động của mình đâu”.

“Với chồng em thì không nên thế”.

“Em ghen à?”. Nick hỏi đầy bất ngờ.

Sasha giật mình co người lại. “Đừng ngốc thế. Anh đã hứa sẽ chung thủy, em chỉ xem anh có giữ lời hay không, thế thôi”.

Ôi chao, ra là không phải nàng ghen.

Nghĩ đến đó anh cảm thấy hơi bức. Lời nói của anh luôn có giá trị đối với những người khác. Vợ anh cũng nên cảm thấy như vậy mới phải.

“Nghe này, anh đã nói là sẽ nghiêm túc thực hiện lời thề trước bàn thờ Chúa và anh đang làm vậy. Không có bất kỳ lý do gì khiến anh phản bội em cả”.

“Em cũng đang cố để tin đây”.

Nick nhìn đôi môi mím chặt của vợ. “Phản ứng của em như vậy chắc phải có nguyên do gì đó chứ?”

Sasha ngật ngưỡng rồi nói. “Đúng vậy. Cả đời em đã chứng kiến cảnh cha mình có hết mối tình này đến mối tình khác, trong khi mẹ em thì cố gắng chịu đựng. Em sẽ không như bà. Em sẽ không nhẫn nhục. Em không bao giờ để bản thân chịu sự sỉ nhục theo cách đó đâu”.

Lời nói của nàng quá chân thành, anh thấy lòng đau nhói. “Vậy em biết về những vụ ngoại tình của bố?”

“Chẳng phải là ai cũng biết sao?”, giọng Sasha đầy cay đắng.

“Mẹ em biết chứ?”

“Chưa bao giờ em và mẹ đề cập đến chuyện này, nhưng em tin là bà có biết”. Nàng thả lỏng vai. “Và em cũng không có ý định để mình lâm vào tình cảnh tương tự”.

“Anh cũng sẽ không bắt em phải chịu đựng như thế?”.

Sasha trầm ngâm. “Vấn đề chỉ là sự tôn trọng, đúng không?”, nàng nói như chỉ dành cho riêng mình. “Tôn trọng đối phương”.

“Em luôn có sự tôn trọng của anh.”

Nàng chăm chú nhìn anh. “Nhưng không phải trong quá khứ đúng không?”

Anh cảm thấy căng thẳng. Trước đây nàng cũng đề cập đến việc này và anh đã lờ đi câu trả lời. Nhưng lần này anh không thể lờ đi được.

“Sao em lại nói thế? Anh lúc nào chẳng tôn trọng em.”

“Nếu vậy mấy năm trước anh đã chẳng đi với cô gái khác sau nụ hôn đó của chúng ta”.

Nhận xét của vợ làm Nick choáng váng. “Em đang nói gì thế. Chẳng lẽ nụ hôn ngày xưa đó thực sự quan trọng với em?”

Nàng nhìn thẳng vào mắt anh một lúc, rồi khuôn mặt thanh tú khẽ ngẩng cao. “Anh đã cho em nụ hôn đầu đời, Nick ạ. Và tất nhiên, nó rất quan trọng”.

Anh thở hắt ra.

Nàng nói tiếp, nhưng ngay lập tức nàng biết mình đã nhầm.

Việc này thì nàng đã nhầm.

“Em không biết là khó khăn thế nào thì anh mới quyết định rời xa em được đâu Sasha ạ. Nhưng khốn nỗi em chỉ có mười tám. Em còn cả một quãng đời dài phía trước”.

“Anh cũng khác gì đâu”.

“Anh không phủ nhận điều đó. Anh chỉ mới hai mươi lăm. Anh không muốn một mối quan hệ nghiêm túc nào vào tuổi ấy. Sẽ là không công bằng cho em - cho cả hai - nếu anh đón nhận tình cảm của em lúc ấy”.

“Em đã cảm thấy bị sỉ nhục”, nàng lặng lẽ nói. “Nhất là khi anh bỏ đi cùng cô gái khác”.

Nick khẽ rên lên trong cuống họng. “Anh rất tiếc. Anh không cố tình làm thế”.

Anh đã chạy trốn khỏi kỷ niệm đó với một cô gái khác - người mà giờ anh chẳng còn nhớ nổi tên - không phải để làm Sasha bẽ mặt mà chỉ để quên nàng. Sasha giống như một cám dỗ chết người, một cô phù thủy nhỏ bồng chốc mang một diện mạo và dáng dấp làm mê đắm lòng người.

Nếu chỉ nghĩ cho bản thân, anh đã đón nhận những gì nàng trao gửi và cứ thế tận hưởng cuộc đời mình.

Nhưng vì nghĩ cho Sasha, anh biết mình không nên xuất hiện trong cuộc đời nàng nữa.

Nàng thở dài buồn bã. “Đó là điều tệ nhất. Anh không thể hình dung là em đã suy sụp đến mức nào đâu”.

Tim anh đập loạn xạ trong lồng ngực. Những gì nàng đang nói chỉ là để thử xem anh có thật sự quan tâm đến nàng, hay đây chính là tình yêu mà nàng đã dành cho anh từ lâu lắm rồi?

“Sasha, có phải là em đã rất thích anh?”

Ánh mắt hai người gắn chặt vào nhau.

“Đúng vậy, anh Nick. Lúc đó, em là một thiếu nữ đã phải lòng người đàn ông trong mơ của mình”.

Ôi, khi thật. Nick cố gắng nén hồi hộp và hỏi tiếp.

“Em vẫn yêu anh chứ?”

Nàng cúi mặt xuống để không phải nhìn vào mắt anh. “Em quý mến anh, Nick ạ, chỉ thế thôi”. Và như thế không cần thêm lời bàn nào nữa, nàng xoay người lại trên ghế để nhìn vào gương và chải đầu.

Nick cảm thấy lòng hụt hẫng. Nàng chẳng hề nao núng khi trả lời câu hỏi của anh. Chắc chắn là tình yêu không tồn tại trong nàng, chỉ là do anh tự huyễn hoặc mình mà thôi.

Mà nếu như nàng khẳng định là vẫn yêu anh, thì anh sẽ phải làm gì? Anh chưa bao giờ hình dung ra được hành động và cảm xúc của mình trong trường hợp này. Anh cảm thấy đủ hạnh phúc với sự yêu mến đã có giữa họ rồi.

Và cả sự khao khát nữa.

Thế là đủ.

Nick tiến đến sau lưng vợ, đặt bàn tay lên đôi vai nàng, nhìn thẳng vào hình ảnh nàng trong gương. “Không biết anh nói điều này có làm em ngạc nhiên không, nhưng ngay lúc này, em là người phụ nữ duy nhất anh mong có được trong đời”.

Đó là sự thật.

Chiếc lược chải tóc trên tay Sasha ngừng lại. “Là... là em sao?”

Sự bối rối trong giọng nói của nàng làm anh ngất ngây, tim anh đập thình thịch trong lồng ngực. Nàng có thể không yêu anh, nhưng nàng quá ư xinh đẹp. Và là người duy nhất làm anh say đắm.

“Đúng thế,” anh rì rầm, khẽ gạt chiếc nơ cổ giữ chiếc váy nàng đang mặc và hôn vào đôi vai trần của vợ. “Anh sẽ cho em thấy”.

Đến lúc điểm tâm sáng hôm sau, Sasha vẫn còn loay hoay với câu hỏi của Nick đêm qua.

Em còn yêu anh chứ, Sasha?

Không, nàng không yêu anh, nhưng câu hỏi đấy làm nàng bứt rứt không yên. Tình yêu không phải là chủ đề có thể đề cập đến một cách dễ dàng vào bất cứ lúc nào. Nhưng việc họ nhắc đến làm nàng cảm giác như tình yêu với chồng đang hiện hữu đâu đó trong nàng. Và nó gần. Rất gần.

Tình yêu - đó là điều nàng ít mong muốn nhất.

Đúng lúc đó Iris mở cửa phòng ăn cho Cesare và Isabel bước vào.

Nick đặt khăn ăn xuống, nét mặt đầy vẻ ngạc nhiên. “Con trai, ta có điều cần nói với con”. Cesare nói.

Sasha nhận thấy rõ sự căng thẳng của chồng.

“Chuyện gì vậy bố?”

Cesare ngồi xuống một chiếc ghế, khuôn mặt ông nhợt nhạt hơn mọi khi. Đồng thời lúc đó Isabel cúi người ôm lấy Nick rồi bà đứng thẳng người lên, bàn tay đặt lên vai vẻ cảm thông. Sasha nín thở. Đây rõ ràng là một tin rất xấu.

“Đó là về mẹ con, figlio mio”. Người cha dừng lại một lát. “Mẹ con ngủ gục trên tay lái đêm qua và tông vào một chiếc xe tải đang đỗ”.

Sasha kêu lên hoảng hốt.

Nick vẫn im lìm như tảng đá. “Và?”

“Bà ấy mất rồi, Nick. Ngay lập tức.”

Sasha cảm thấy đau khổ thay cho Nick, nỗi đau đó siết chặt tim nàng giống như cánh tay Isabel đang siết chặt bờ vai anh vậy.

Nick vẫn không cử động. “Có phải bà ấy say không?”

“Chúng ta cũng không biết. Có lẽ”.

Anh nhăn mặt. “Còn khả năng khác là bà ta vừa đi dự tiệc về”.

Cesare nghiêng nhìn con trai. “Nick, mẹ con có những nguyên tắc sống của riêng mình”.

“Con biết rồi, bố không phải nói”. Nick vừa nói vừa đứng bật dậy khỏi ghế đi về phía cánh cửa dẫn ra sân sau của khu nhà. Anh đứng đó nhìn ra khoảng sân đầy nắng.

“Con yêu, ít ra thì bà ấy cũng không phải chịu nhiều đau đớn”. Isabel thì thầm. “Không ai trong chúng ta mong muốn điều đó cả”.

Nick buông tiếng thở dài nhưng vẫn không quay đầu lại. “Đúng vậy”.

Mọi người im lặng rất lâu như để thể hiện sự tôn kính với người quá cố.

“Họ sẽ tổ chức tang lễ vào thứ ba ở Melbourne”. Cuối cùng Cesare cũng lên tiếng.

“Con sẽ không đến đâu”.

Miệng Cesare mím chặt. “Bà ấy là mẹ con”.

“Thật vậy ư?”, Nick quay mặt lại nhìn mọi người, vẻ khắc nghiệt cứng rắn thể hiện rõ trên từng đường nét khuôn mặt anh.

“Ta biết con cảm thấy thế nào. Nhưng thế giới này có rất nhiều kiểu người khác nhau. Chúng ta phải chấp nhận điều đó”.

“Bố chấp nhận?”. Nick nhìn sang cha mình. “Thực tế là bố đã cam chịu điều đó nhiều năm về trước”.

Cesare nghiêm mặt. “Ta biết, mẹ con không giống như ta nghĩ khi mới kết hôn. Nhưng ta đã học cách hiểu lý do mà bà ấy trở nên như thế”.

“Con xin lỗi, nhưng con không thể rộng lượng như vậy”.

Hai cha con họ nhìn nhau rất lâu. “Con là điều tuyệt vời nhất mà cuộc hôn nhân đó mang lại cho ta, Nick ạ”.

Cổ họng Sasha nghẹn lại.

Nick nghiêng răng. “Dùng đòn tình cảm lúc này không có tác dụng gì đâu bố. Con sẽ không đến dự tang lễ. Con không nợ bà ta gì cả”.

Cesare tỏ ra không nghe thấy những gì Nick nói. Ông vươn thẳng người. “Julieann từng là người nhà Valente, dù chỉ trong thời gian ngắn ngủi. Bà ấy xứng đáng nhận được sự quan tâm phúng viếng của gia đình Valente”.

“Thế thì bố đi đi”.

Cesare nhìn sang phía Isabel rồi quay lại Nick. “Ta không thể. Ta sẽ đi nếu có thể nhưng...”

“Bác sĩ của bố con bảo không được”, Isabel tiếp lời. “Ông ấy cho rằng việc này quá sức chịu đựng của bố con”.

Cesare gạt phăng đi. “Bác sĩ chỉ cẩn thận quá mức. Ông ấy nghĩ rằng em sẽ kiện nếu anh chết”.

Isabel chép miệng, “giờ thì anh biết là sẽ không có chuyện đó đâu, Cesare”. Rồi bà nhìn Nick, “dù chuyện này có ý nghĩa gì đi nữa thì ta nghĩ con cũng không bắt buộc phải đi”.

“Cám ơn sự giúp đỡ của em, Izzie”, Cesare lầm bầm.

Bà nhìn chồng. “Em không quan tâm anh nói gì, em cho là nếu không muốn thì không ai có thể ép ai đi được cả”.

Sasha chợt nghĩ đến cha mình và tự hỏi nàng sẽ cảm thấy thế nào nếu ông bỏ hai mẹ con nàng đi từ nhiều năm trước. Liệu nàng có tha thứ cho ông?

Chắc chắn là không.

Tất nhiên, mọi thứ có lẽ sẽ tốt hơn nếu ông ấy bỏ hai mẹ con nàng thật. Mẹ nàng biết đâu đã có cơ hội có một cuộc sống tử tế hơn.

“Con sẽ không đi đâu bố ạ”.

Cesare đứng lên, mặt ông đang lại quả quyết. “Điều này do ta quyết định”. Ông lừ mắt nhìn Isabel. “Em không cần nói thêm điều gì nữa, vợ yêu quý ạ, anh...”. Đột nhiên ông tái nhợt.

“Bố?”. Nick lao về phía bố khi Isabel kêu lên kinh hãi, bà vội lục túi áo khoác của chồng lấy ra mấy viên thuốc.

“Đây, anh yêu, đặt chúng xuống dưới lưỡi nào”.

Một lát sau Cesare bắt đầu hồng hào trở lại, mọi người từ từ thở ra nhẹ nhõm. Nếu ông hy vọng đạt được điều gì đó sau chuyện này thì ông đã chọn đúng thời điểm.

Nick đứng đó, nhìn thẳng xuống khuôn mặt cha mình, đôi mắt không hề biểu lộ điều gì. “Được rồi, thưa bố. Bố sẽ có điều bố muốn. Con sẽ đi dự đám tang”.

Cesare có vẻ như trút được gánh nặng. “Cảm ơn, figlio mio. Điều đó rất có ý nghĩa với ta”.

“Con sẽ đi với anh ấy”. Sasha thông báo để bố mẹ chồng biết là nàng sẽ ở đó với Nick.

Nick quay ngoắt lại. “Không”.

“Nhưng...”

“Không”. Không nói thêm lời nào, anh quay người đi ra khỏi phòng.

Sasha cảm thấy hụt hẫng, nhưng nàng không có ý định bỏ cuộc.

“Đi theo nó đi, con”. Isabel nói. “Nó cần con”.

Sasha gật đầu. Rõ ràng là Nick cần một ai đó, nhưng nàng không chắc mình là người Nick cần. “Con đã quyết vậy rồi, Isabel, mẹ đừng lo”.

Sau đó, nàng tiễn bố mẹ chồng ra về. Giống như Isabel, nàng không hiểu sao Cesare cứ nằng nặc phải có người đại diện cho gia đình đến tang

lễ, và việc bắt ép Nick phải đi. Thật bất công. Liệu họ có cần thiết phải thay mặt nhà Valente đến đó? Chẳng phải là Cesare đang dành quá nhiều tình cảm cho người đàn bà đã bỏ mặc ông và con trai không?

Nhưng nàng không có tư cách gì để can thiệp vào việc này.

Nàng gõ cửa phòng làm việc và bước vào. “Nick...”

“Đừng, Sasha”.

“Nhưng...”

“Anh sẽ đi một mình”.

Nàng dừng lại ở giữa phòng, trừng mắt nhìn chồng phía bên kia bàn làm việc. “Anh có định để em nói hết câu không, hay anh định bắt chước áp đặt mệnh lệnh giống bố em vậy?”

Nick tỏ ra nao núng.

“Nick, nghe này. Em biết là chúng ta buộc phải kết hôn, em cũng hiểu là chúng ta lấy nhau không phải vì tình yêu, nhưng... em quan tâm đến anh. Em là vợ anh, và em nên đi cùng với anh những lúc như thế này chứ”.

Mạch trên thái dương Nick phập phồng. “Đây là tang lễ của một người xa lạ, em không hề biết gì về bà ta. Không có lý do gì em phải đến dự cả”.

“Có thể em không biết gì về bà, nhưng em biết con trai của bà rất rõ. Riêng anh ấy đã là đủ lý do để em đi rồi”.

Ánh mắt anh dịu xuống cùng với sự tĩnh lặng bao trùm căn phòng. Sự chân thành chứa chan trong từng lời nàng nói. Chắc chắn Sasha sẽ không lùi bước trong chuyện này đâu.

Điều gì đó khiến thái độ Nick bất ngờ thay đổi. Anh quay lại nhìn vợ. Cuối cùng anh nói. “Tùy ý em”.

Nàng thấy nhẹ cả lòng. “Cảm ơn anh”.

Anh cầm điện thoại lên. “Giờ nếu em không phiền, anh cần sắp xếp một số công việc”. Rõ ràng là anh muốn đuổi nàng ra ngoài, khỏi căn phòng và khỏi cả luồng tình cảm của anh lúc này.

Nhưng nàng vẫn cố nán lại. “Anh có muốn em làm những việc đó giúp anh không?”

“Cảm ơn em, nhưng trợ lý của anh biết cần phải làm gì”

Nàng cúi đầu bước ra phía cửa phòng. Rõ ràng là lúc này trông anh có vẻ thoải mái hơn lúc trước nhiều.

“Sasha này”.

Nàng dừng bước, quay đầu lại.

“Gì ạ?”

Cảm ơn em”. Nick nói cộc lốc.

Sasha gật đầu, đóng cánh cửa lại, phân vân không biết anh cảm ơn nàng vì muốn đi đến tang lễ cùng anh, hay vì nàng đã ngỏ lời giúp đỡ. Nàng tưởng như tim vỡ ra vì cảm động. Nick thực sự trân trọng những cố gắng của nàng.

Cuối cùng anh ấy cũng quan tâm đến mình.

Chương 7

Vì Alex đã dùng máy bay của gia đình bay đến Anh nên Nick phải thuê một chiếc khác để đi Melbourne. Anh cảm thấy vui vì điều đó. Ít nhất là dấu vết của đám ma đó sẽ không lưu lại trên chiếc chuyên cơ của gia đình và anh có thể quên chúng ngay khi tang lễ kết thúc.

Anh chỉ ước là Sasha ở nhà, anh nghĩ vậy khi ngắm nàng ngồi trông chiếc ghế da đối diện nhìn đăm đăm ra cửa sổ máy bay. Trong bộ trang phục đen cho buổi lễ trông nàng thật điềm đạm và thanh lịch, nhưng anh vẫn cho là nàng không nên đến dự đám tang. Anh trân trọng sự quan tâm của vợ, nhưng nàng không nhất thiết phải làm thế. Anh có thể tự xoay xở được.

Chết tiệt. Mẹ anh không xứng đáng có một đại diện nhà Valente nào trong đám ma của bà hết. Được rồi, cứ cho là cha anh muốn làm gì đó cho phải đạo. Tuy nhiên, ông lúc nào chẳng muốn làm mọi việc sao cho có tình có lý. Ông chỉ không biết là cái giá phải trả cho những việc đó là như thế nào thôi.

Và chính anh là người phải trả giá đó.

Một giờ sau họ dừng trước một nhà thờ, Nick cảm thấy bồn chồn không yên. Đúng lúc đó anh nghe thấy Sasha thốt lên.

“Thật là đẹp”. Nàng thì thào, ngược mắt nhìn qua cửa xe Limousine tòa nhà thờ họ sắp bước vào.

Anh đưa mắt nhìn, nhưng thực sự lúc này anh chẳng có tâm trí nào để quan tâm đến kiến trúc hết.

Sasha ngồi thụt sâu vào ghế, vẻ ăn năn. “Ôi, Nick, em xin lỗi. Đây không phải là lúc để nói như vậy.”

“Không sao đâu.”

Nàng lắc đầu. “Không, em đúng là vô ý vô tứ. Tại nó giống hết kiểu nhà thờ mà em mơ thấy mình được làm lễ cưới.”

Điều này khiến anh chú ý. “Thật hả?”

Nàng bối rối, rồi khẽ nhún vai. “Xin lỗi anh. Em thật sự kinh ngạc khi thấy nó.”

Anh cũng bị bất ngờ như nàng vậy.

“Không cần xin lỗi đâu”. Anh nói khi người tài xế mở cửa xe.

Khi nhìn thấy quan tài của mẹ mình gần bàn thờ Chúa, Nick có cảm giác vô cùng kỳ lạ. Bước qua cánh cửa, anh gần như không thể nhúc nhích đôi chân. Đó là mẹ của anh, anh nghe lòng mình gào thét đầy đau đớn.

Rồi anh cảm nhận được Sasha chạm vào cánh tay mình, lúc đó anh thật sự biết ơn vì có nàng bên cạnh.

Buổi lễ diễn ra nhanh chóng với khoảng hai mươi người. Hai người đàn ông trong số anh nhớ mang máng là chồng của bà từ nhiều năm trước. Không nhiều nhận gì so với cuộc đời có năm người chồng và hàng tá tình nhân của bà.

Một cuộc đời chông chênh.

Ra khỏi nhà thờ, một người đàn ông trạc lục tuần tiến về phía Nick, ông bắt tay anh. “Nick, bà ấy sẽ rất vui vì con đã đến.”

Mặt anh giãn ra. “Và chú là?”

”Chú là chồng của Julieann.”

“Chồng?”, Nick vội cắn môi để khỏi bật ra câu hỏi là người chồng nào.

“Người cuối cùng”, người đàn ông nói, như thể đọc được suy nghĩ của Nick. “Nhân tiện, tên chú là Ted”.

Ánh mắt Ted chuyển sang Sasha. “Hắn đây là người vợ mới cưới của cháu”, ông nói khiến Nick chơi bất ngờ, rồi ông cũng giải thích luôn. “Julieann đọc về hôn lễ của cháu trên báo”.

Nick nhăn nhó thầm trong bụng. Anh tự hỏi không hiểu mẹ anh sẽ mất bao lâu để lợi dụng thông tin này.

“Chú kết hôn bao lâu rồi, Ted?”

“Năm năm”. Ánh mắt người đàn ông vẫn không hề nao núng. “Bà ấy đã thay đổi, Nick ạ”.

“Thật sao? Nên không phải là bà ta đã say rượu khi đang lái xe rồi chết chứ gì?”

“Không, không phải vậy.” Ted quả quyết. “Bà ấy làm việc ca đêm tại một viện dưỡng lão. Bà ấy ngủ gật vì quá mệt.”

“Mẹ tôi sẽ không bao giờ làm việc cả. Chấm hết. Bà ta cũng chẳng giúp đỡ ai hết.”

Ted bắt đầu tỏ vẻ bức bối. “Như chú nói, bà ấy đã là người khác. Hãy tin chú, bà ấy đã thay đổi”.

Nick suy nghĩ một hồi. “Việc tin hay không bây giờ chẳng có ý nghĩa gì cả. Tất cả đã hết”.

Đôi mắt người chồng mới nhất của mẹ Nick như còn rất nhiều điều cần bộc bạch, nhưng chúng chỉ chớp rất nhanh. Rồi ông lục túi lấy ra một chiếc phong bì. “Chú nghĩ là cháu nên giữ nó”.

Nick không đưa tay ra. “Cái gì thế ạ?”

“Một bức thư. Cho cháu. Bà ấy đã định gửi nó đi nhưng cứ lần lữa mãi để chờ đến khi cháu chuẩn bị xong tâm lý.”

Nick vẫn không cầm bức thư. “Tôi không muốn. Quá muộn rồi”.

Ted vẫn giơ lá thư ra chờ đợi Nick, bàn tay ông đã bắt đầu run run. “Thế thì càng không hại gì nếu cháu đọc”.

Nick nhìn chăm chăm vào ông. “Chú đã rất tốt với mẹ cháu phải không Ted?”

”Chú cho là vậy”. Khi vươn thẳng người nói câu đó thì nước mắt đã ngấn đầy trong mắt Ted.

“Vậy vì chú cháu sẽ cầm nó”. Nick đón lấy chiếc phong bì, thấy rõ sự nhẹ nhõm trên khuôn mặt người đàn ông luống tuổi. Anh không dám hứa là anh sẽ đọc nó. “Cháu rất tiếc cho sự mất mát này của chú”.

“Ta cũng rất tiếc cho con, con trai”.

Cổ nén sự ghen ngào đang trào lên trong lồng ngực, Nick đỡ lấy khuỷu tay Sasah tiến về chiếc Limosine. Ted không cần phải an ủi anh vì sự ra đi của mẹ anh như vậy.

Người ta không thể đánh mất thứ mà họ không hề có.

Sau bữa tối hôm đó, Sasha không hề bất ngờ khi Nick nói muốn làm một số việc trong phòng đọc trên gác. Anh cũng đã báo cho cha mình biết về tang lễ, sau đó thì Alex cũng có gọi điện về từ London, giọng có vẻ rất lo lắng cho em trai.

Sasha biết là chồng mình đang rất đau khổ và anh cần được ở một mình để suy nghĩ về các sự kiện xảy ra hôm nay. Nàng cũng hiểu rõ là anh đang đấu tranh để dung hợp những gì mà Ted nói với anh về mẹ với hình ảnh về bà trong anh từ trước đến nay. Nhưng nàng chỉ có thể tưởng tượng ra những suy nghĩ trong đầu anh lúc này mà thôi.

Rõ ràng là nàng không nên biểu lộ sự kích động của mình khi đứng trước khu nhà thờ ấy, rõ ràng là phản ứng ấy chỉ hợp khi ở một đám cưới từng bừng hơn là một đám ma trang trọng như vậy. Nhưng lúc đó Sasha không thể ngăn mình lại, ngay từ lúc nhìn thấy nó, nàng đã mê mẩn khung cảnh đẹp như trong tranh ấy. Chính là cảnh tượng hoàn mỹ cho đám cưới trong mơ mà nàng hằng ôm ấp.

Nàng khẽ thở dài rồi dẹp sang một bên tất cả những mơ tưởng đó để làm nốt một số việc. Nhưng lần này, nàng cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm. Nàng chỉ muốn chạy ngay đi xem Nick thế nào.

Cố gắng đợi một vài tiếng, nhưng đến chín giờ Sasha thấy không chịu nổi nữa. Nàng đi lên gác, gõ cửa phòng làm việc nhưng không thấy chồng mình ở đó.

Rồi tim nàng đập nhanh khi nhìn thấy bức thư đã được mở của mẹ anh nằm trên bàn. Nàng rảo bước ra phía cửa sổ, thấy xe của anh vẫn đậu ở lối đi. Cả ở trong phòng ngủ của họ nàng cũng không thấy anh đâu. Đang định đi xuống gác kiểm tra nhà bếp thì nàng nhìn thấy cánh cửa căn phòng cuối hành lang đang hé mở.

Phòng ngủ trước đây của Nick.

Nàng thấy anh đang ngồi bên mép giường trong căn phòng không ánh điện, ánh đèn từ hành lang hắt ngang qua những phòng giúp nàng nhìn rõ tư thế của chồng. Nick đang chống khuỷu tay lên đầu gối, mắt đăm đăm nhìn xuống sàn.

“Nick à?”, nàng thì thào đầy lo âu, chỉ muốn chạy ngay đến bên anh nhưng lại sợ xâm phạm vào giây phút riêng tư đó.

Anh ngẩng đầu lên. “Em hả Sasha?”

“Anh ổn chứ?”

Một giây im lặng, rồi Nick vươn người dậy. “Ừ, anh không sao”.

Sasha tiến vài bước vào phòng. “Em đi tìm anh ở phòng đọc”. Nàng ngần ngừ, “và thấy lá thư đã mở của mẹ anh trên bàn nên thấy lo cho anh”.

“Em đọc nó chưa?”

“Không! Em không bao giờ làm thế”.

Nick nhăn mặt. “Anh đâu có buộc tội gì em. Anh chỉ nghĩ là có lẽ em cũng nên đọc nó để xem điều gì đang khiến anh khổ sở, thế thôi”.

“Vậy sao? Anh khổ tâm vì nó sao?”

“Có và không”. Anh hít vào một hơi nặng nhọc. “Không, vì mẹ anh đã rất chân thành xin anh thứ lỗi vì tất cả những gì bà từng làm. Có, vì đã quá muộn để anh kịp nói là anh tha thứ cho bà.”

Quá ngạc nhiên trước lời chồng nói, Sasha ngồi xuống một trong những chiếc ghế thêu trong phòng. “Anh tha lỗi cho bà?”

Nick gật đầu. “Mẹ anh không phải là kiểu người cần xin ai đó tha thứ. Em biết đây, bà còn không tự nhận ra là mình cần được tha thứ cơ”. Nói đến đó anh khẽ mỉm cười. “Anh có thể nói bản tính đó của bà muôn đời không thể thay thế được. Nhưng có một điều rất trọng đại đã xảy ra đến trong đời bà làm tất cả đảo lộn”.

“Là điều gì ạ?”

“Bà đã thực sự yêu, lần đầu tiên trong đời, với Ted”. Ngừng lại một chút anh nói tiếp. “Và bà bị ung thư”.

Lòng Sasha ngập tràn thương cảm với người mẹ chồng xa lạ. “Ung thư sao?”

“Đúng, và bà đang dần bình phục, nhưng căn bệnh đã khiến bà biết nhìn lại quá khứ của mình và nhận ra những tổn thương bà để lại cho mọi người. Tin anh đi, anh biết rõ mẹ anh hồi trẻ là loại đàn bà như thế nào, và người như thế chắc chắn sẽ không bao giờ viết ra bức thư như thế. Không đời nào. Chứng tỏ bà ấy đã thật sự thay đổi”.

Sasha hiểu Nick không phải là người dễ bị sự dối trá qua mặt. “Em mừng vì bà đã thay đổi theo hướng tích cực như vậy”.

“Anh cũng thế”. Rồi Nick nhú mày dăm chiêu. “Vậy là lần này rõ ràng bố anh đã đúng, còn anh đã sai. Nếu bố không cố thuyết phục anh đi dự lễ tang, chắc chắn bức thư đó sẽ được gửi vào hòm thư của anh rồi bị quên lãng. Anh biết mình là kiểu người không dễ dàng tha thứ, nhưng hôm nay khi gặp Ted anh cảm nhận được sự chân thành của chú ấy. Và những điều trong thư là sự thật”.

“Em thấy quý chú Ted”.

“Anh cũng vậy. Chú ấy tốt hơn tất cả những người chồng trước của bà. Tổng cộng là năm người”. Anh nói trước khi vợ đặt câu hỏi. “Ngoài Ted ra, bọn họ đều chỉ bám lấy bà vì những khoản tiền bà moi được từ bố anh”.

Sasha nhăn trán. “Bố anh lúc nào cũng sẵn sàng đưa bà tiền mỗi khi bà đòi hỏi sao?”

Nick lắc đầu. “Không hẳn vậy. Từ khi anh bảy tuổi đến lúc tròn mười hai, cứ một thời gian là bà ấy lại xuất hiện và năn nỉ được đưa anh về ở cùng một vài ngày với bà và người chồng khi đó”. Mặt anh nhăn nhó khi nghĩ lại. “Rất tự nhiên bà đòi bố anh phải trả những ‘khoản chi phí’ rồi lấy chúng ném vào các cuộc chơi”.

Sasha lắng nghe với niềm thương cảm trào dâng. Nàng bắt đầu hiểu lý do tại sao Nick ghét mẹ anh đến thế.

“Bố anh không muốn ngăn cản anh gặp bà, nhưng ông luôn hỏi xem liệu anh có muốn đi không. Anh thì nghĩ bố muốn như vậy nên anh làm theo ý ông”. Nick nhún vai. “Anh không bao giờ cho bố biết sự thật”.

Sasha nhướn mày. “Bố anh không nhận ra điều đó sao? Ông dễ dàng trao anh vào tay một phụ nữ không biết trân trọng bất kỳ ai và không có trách nhiệm về bất cứ điều gì sao?”

“Ông nghĩ là ông làm đúng. Hơn nữa vài năm sau này ông có nói với anh, là ông có cho người theo dõi mỗi khi anh bị đưa đi và biết là anh vẫn ổn. Mẹ anh quăng anh ở nhà bố mẹ đẻ của bà để đi đến các cuộc đua, bố anh thì nghĩ là anh cần làm quen với ông bà ngoại. Ông bà thì thậm chí chẳng thèm đoái hoài đến anh, có khi cả ngày họ cũng chẳng hỏi anh lấy một câu”.

Ôi, tội nghiệp Nick. “Anh làm gì mỗi khi ở với ông bà”.

“Ngồi xem tivi. Lúc đó anh thấy mình thật thê thảm và chỉ mong được về nhà”. Nick khẽ rùng mình. “Chỉ có mấy ngày thôi mà anh cảm thấy dài như cả cuộc đời vậy”.

“Chắc rằng khi đó anh đã luôn sợ hãi khi nghĩ rằng mình sẽ không thể về nhà nữa”. Nàng nói như thể đang tự nhủ với chính mình.

Nick nghiêng răng.

Sasha bàng hoàng thốt lên. “Lạy Chúa. Đó là lý do vì sao anh không muốn em thay đổi căn phòng này. Nó giống như thánh địa an toàn của anh mỗi khi trở về nhà đúng không?”

Đầu anh khẽ gật nhưng những sợi cơ trên trán vẫn chưa chùng xuống. “Phải. Ở đây anh cảm thấy an toàn. Bây giờ vẫn vậy. Những ngày đó, anh đã luôn hình dung ra việc họ sẽ không đưa anh về nhà nữa”.

Lòng nàng nhói buốt xót xa. “Ôi, Nick, em rất tiếc vì những gì anh phải trải qua”.

“Nào nào, không tệ đến thế đâu”, anh nói, giọng đầu dụi.

“Đúng mà, rất tệ là khác”.

Khuôn mặt anh lộ vẻ lo lắng. “Được rồi, những khoảng thời gian đó thật tồi tệ, nhưng cuối cùng anh vẫn luôn được quay về, đó mới là điều quan trọng nhất”.

Sasha nhìn chồng và bất ngờ trong nàng trỗi dậy một tình cảm khó lạ. Nàng có thể hình dung một cậu bé con giả vờ tỏ ra can đảm mỗi khi bị mẹ và những người chồng của bà dắt đi khỏi nhà – dù trong lòng luôn thường trực nỗi ám ảnh khủng khiếp rằng sẽ không được quay về với những người yêu thương cậu thực sự.

Lúc này nàng chỉ có một mong muốn cháy bỏng là ôm anh thật chặt. Sasha đứng dậy tiến đến trước mặt chồng, kéo đầu anh vào ngực mình với cử chỉ đầy thương cảm triu mến. Anh không phản ứng lại hành động đó của vợ. Họ cứ ở tư thế đó một lúc lâu.

Đột nhiên nàng muốn dành cho anh nhiều hơn thế. Nàng muốn chứng tỏ cho anh thấy đây là tổ ấm của họ, nàng là vợ anh và không có lý do gì để anh lo sợ bị bỏ rơi nữa.

Nâng đầu chồng hướng về mình, Sasha nói. “Đêm nay hãy để em làm anh thấy hạnh phúc, Nick”.

Đôi mắt anh bừng lên ham muốn. “Được rồi, Sasha”, giọng anh trầm trầm mê đắm. “Đêm nay anh cần được em yêu”.

Lời anh nói khiến nàng suýt ngạt thở.

Yêu anh sao?

Lạy Chúa, vừa nghĩ nàng vừa cúi thấp đầu xuống đặt từng nụ hôn êm ái lên má Nick cho đến khi chúng tìm được bờ môi anh.

Nàng đang yêu anh rồi đây.

Chương 8

Sáng hôm sau Sasha cảm nhận được nụ hôn rất khẽ Nick đặt lên môi nàng như lời chào tạm biệt trước khi đi làm. Nàng vẫn nằm yên nhắm mắt chờ cho anh rời phòng. Sau đó, rất khẽ khàng nàng mở mắt ra chào đón bình minh, chào đón một khởi đầu mới mẻ, là lúc nàng biết mình phải mạnh mẽ hơn.

Nàng yêu anh mất rồi.

Có lẽ bởi do những rắc rối và vẻ hào nhoáng mà cuộc hôn nhân gượng ép của họ che mắt nên Sasha đã không nhận thấy tình cảm của mình phát triển như thế nào. Nhưng nhờ sự kiện đêm qua, khi một người kín đáo như Nick trút hết nỗi niềm riêng về quá khứ đau buồn với nàng, Sasha mới thực sự hiểu được trái tim mình.

Nàng chưa bao giờ ngừng yêu anh cả.

Suốt thời gian qua nàng luôn cố gắng chứng minh điều ngược lại, vì nàng lo sợ việc thừa nhận yêu một người không yêu mình sẽ vô cùng đau đớn. Anh ấy không thể yêu nàng. Chồng nàng không phải tuýp người có thể từ bỏ dù chỉ một chút cái tôi của mình vì tình yêu với bất cứ người đàn bà nào. Thậm chí giờ đây, nàng cũng ý thức được là anh không yêu nàng. Anh chỉ thích nàng thôi, và nàng biết chắc rằng mỗi ngày trôi qua anh càng thích nàng hơn, nhưng như thế thì chưa đủ để nàng nói với anh là nàng yêu anh.

Anh ấy sẽ không muốn biết điều đó.

Rồi sự cự tuyệt của anh lần này sẽ gây hậu quả lớn hơn bao giờ hết. Vì cả hai đều đã trưởng thành nên vết thương lòng sẽ sâu sắc hơn, dai dẳng hơn. Thế nên bộc lộ tình yêu này ra chỉ làm rạn nứt cuộc hôn nhân vui vẻ giữa họ mà thôi.

Cuộc hôn nhân mà giờ đây được đặt trên cơ sở tình bạn.

Không phải là tình yêu.

Không, nàng nên bằng lòng với những gì đang có. Việc phải lựa chọn hoặc là ly hôn, hoặc là chứng kiến thái độ khó xử của Nick thực sự vượt quá sức chịu đựng của Sasha.

Tốt nhất là nàng nên giữ kín tình cảm này.

Tuy đã xác định tư tưởng như thế, nhưng vào buổi tối khi Nick về nhà, lúc anh hôn chào vợ và nhảy hai bậc thang một lên gác thay đồ, nàng lại cảm thấy xao xuyến. Có gì đó khác thường ở anh, khác thường như việc sáng nay anh hôn tạm biệt nàng vậy, bởi đó là lần đầu tiên Nick hôn tạm biệt nàng.

Giờ lại thêm một nụ hôn khi về nhà nghĩa là sao?

Mối quan hệ của họ có vẻ tiến triển theo hướng tốt đẹp lên. Biết đâu một ngày nào đó...

Không, nàng không dám nghĩ tiếp nữa.

“Nhân tiện,” Nick nói sau đó khi kết thúc bữa tối, “anh rất vui lòng nếu em bài trí lại phòng ngủ trước đây của anh.”

Sasha chớp mắt. “Thật sao?”

“Đúng vậy. Em hãy mang lại cho nó một diện mạo mới và biến nó thành một phòng ngủ dự phòng. Em muốn làm gì cũng được. Em là chuyên gia mà. Anh không cần đến nó nữa.”

Lòng nàng ngập tràn cảm xúc trù mẫn. “Anh không cần đến nó như trước đây nữa thật sao?”

Anh càng lúc càng tỏ ra dễ gần hơn. “Sasha, anh nghĩ đã đến lúc chúng ta cần giải trí một chút. Em có muốn cùng anh đi dự tiệc vào đêm thứ bảy này không? Những người bạn của anh tổ chức kỷ niệm năm năm ngày cưới.”

Nàng thích cách anh đề nghị nàng đi cùng. Anh không sắp đặt hay có vẻ ra lệnh như lần đãi khách trước nữa. Quan trọng hơn là dường như anh thật sự muốn được đi cùng nàng.

“Em rất vui nếu được đi dự tiệc cùng anh.”

Anh cười rất tươi. “Tuyệt.”

Nụ cười đó của anh khiến nàng như tê liệt. Phải mất cả tuần nàng mới thoát khỏi sự ám ảnh của nó. Đặc biệt là sau đó, ngày nào anh vẫn duy trì những nụ hôn trước khi đi làm và sau khi về nhà với nàng. Như thế giờ đây anh đã coi nàng là người vợ thực sự của mình.

Bữa tiệc diễn ra tại một biệt thự lộng lẫy nhìn ra sông Parramatta với khoảng năm mươi khách mời. Đôi vợ chồng bạn Nick, Fiona và Boyd rất hiếu khách và thân thiện.

“Bọn mình rất tiếc vì lỡ mất tiệc cưới của các cậu. Lúc ấy bọn mình đang ở nước ngoài”, Fiona nói. “Lúc về đến nơi, biết tin này, mình thấy đó thật là một bất ngờ tuyệt diệu.”

“Bất ngờ thôi á?”. Boyd buột miệng. “Anh thấy hết hồn khi Nick nói là sẽ lấy vợ. Ai mà nghĩ một tay chơi như thế này lại kết hôn, lại còn nhanh

đến chóng mặt như vậy nữa chứ?”. Đúng lúc ấy Boyd nhận được cú huých cùi chỏ của vợ. “Ý anh là... à, mọi người đều biết tôi định nói gì mà”.

“Phải rồi, Boyd, chúng mình biết ý cậu rồi.” Nick trêu và câu chuyện bị bỏ lửng ở đó.

Sasha thấy biết ơn Nick không nói rõ mọi chuyện với họ. Ở đám cưới của nàng, mọi người có nói gì nàng cũng không quan tâm, nhưng bây giờ, ở đây thì lại là vấn đề danh dự.

Và cả tình yêu nữa.

Suốt cả tiếng đồng hồ, Nick giữ Sasha bên cạnh mình khi họ đến nói chuyện với từng nhóm bạn trong buổi tiệc. Khi tất cả mọi người đang cười đùa vui vẻ vì câu nói hóm hỉnh của một trong những bà vợ thì một phụ nữ tóc vàng rất đẹp xuất hiện, rẽ đám đông bước ra.

“Anh yêu!”, nàng ta kêu ré lên, quàng hai cánh tay qua cổ Nick và ôm chầm lấy anh. Rất nhanh nàng ta ngửa đầu ra sau rồi hôn môi anh đắm đuối trước khi buông ra và nói. “Anh yêu, em đã về. Anh không ngừng vì gặp em sao?”

Cả nhóm người lặng im, không ai cất được tiếng nào.

Sasha khó khăn lắm mới tìm được cảm xúc của mình. Trong lúc đó, sau giây chóng vánh vô cùng, Nick đã lấy lại bình tĩnh rất nhanh.

Anh nhẹ nhàng thoát ra khỏi vòng tay của người phụ nữ tóc vàng rồi đưa tay ôm eo Sasha. “Brenda, giới thiệu với em đây là vợ anh.”

Brenda kêu lên kinh ngạc, mắt hết nhìn Sasha rồi lại nhìn sang Nick. “Vợ anh?”

“Như anh đã giới thiệu.”

Khuôn mặt Brenda bỗng chốc méo xệch đi. “Ôi Nick, sao anh có thể!”. Giọng nàng ta nghèn nghẹn. Nàng ta quay ngoắt lao ra phía sân sau.

Vẫn không ai nói lời nào.

Mặt Nick đanh lại, anh quay sang nhìn Sasha. “Anh phải đi giải quyết chuyện này đã.”

Nàng gật đầu. Hiển nhiên, lúc này đó là điều hợp lý duy nhất mà anh có thể làm, nhưng sao nàng lại thấy khó chịu đến vậy. Nick sải bước về phía sân sau, xung quanh mọi người vẫn im lìm.

Rồi Fiona cũng phải lên tiếng, vỗ vỗ lên cánh tay Sasha, giọng thông cảm. “Những chuyện như thế này vẫn thường xảy ra.”

Sasha khó khăn lắm mới nén giọng nói được. “Vâng, đúng vậy.”

Ngay lúc đó một trong những người đàn ông trong nhóm bắt đầu nói về một vấn đề gì đó. Và người lại bắt đầu tán chuyện nhưng còn khá gượng gạo, chắc chắn là ai cũng đang ngóng về phía sân sau để đoán xem chuyện gì đang diễn ra. Sasha là người nóng lòng nhất.

Nàng vẫn tỏ ra bình thản và quyết giữ vững sự bình thản ấy ở mình. Nhưng sâu thẳm bên trong, nàng biết tâm trạng mình lúc này rất bất an. Brenda là ai, mối quan hệ của cô ta và Nick đã tiến xa đến mức nào rồi?

Thời gian như ngừng trôi đến tận lúc Nick quay lại. Mặt anh đanh hơn trước, hai hàm răng nghiến chặt, anh lại đặt tay lên eo vợ và kéo nàng sát vào mình. “Em yêu, anh đã quay lại đúng chỗ của mình đây.”

Nàng hiểu rằng anh đang muốn an ủi mình, nhưng với mỗi quan hệ giữa họ từ trước đến giờ, nàng không biết là mình có thể tin chắc vào điều gì nữa. Tất cả có khi chỉ là một màn kịch.

Nàng khẽ nhăn mặt. Mình làm sao vậy? Tất cả rõ ràng chỉ là một màn kịch thôi mà.

Ngay lúc ấy Brenda xuất hiện ở lối đi, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt đẹp đẽ. Có thể nghe rõ tiếng nàng ta thút thít khi chạy ngang qua căn phòng ra cửa trước. Mọi ánh mắt đều hướng theo, rồi sau đó mọi cặp mắt đều quay lại để quan sát thái độ của Sasha và Nick.

Sasha ước gì sàn nhà nứt ra để nàng trốn xuống.

“Mình nhảy nào,” Nick hơi gằn giọng, cầm lấy ly rượu của vợ đưa cho Boyd rồi dìu nàng ta khoảng không gian dành riêng cho khiêu vũ.

Anh ôm nàng vào lòng. “Đừng hỏi gì cả.”

“Nick, em...”

“Để sau. Giờ anh chỉ muốn nhảy với vợ anh thôi.”

Nick im lặng, nhưng nhìn vào đôi mắt xanh lam đang giận dữ của chồng, nàng không thể không tự hỏi tại sao anh lại đột ngột gọi nàng là vợ nhiều thế?

Liệu đó có phải là cách để anh tự nhắc mình rằng anh đã lấy nàng?

Hay cách gọi đó gợi lại cho anh điều gì?

Thật may lúc họ kết thúc điệu nhảy, sự rối loạn mà Brenda khuấy động lên đã lắng dịu bớt, mọi người lại vui vẻ với bữa tiệc. Sasha thậm chí còn thấy cảm động khi một vài người phụ nữ có vẻ chủ động tỏ ra thân mật với nàng.

Chỉ hy vọng sự thân thiện này không xuất phát từ lòng thương hại. Nếu như vậy thì thật sự nàng không thể chịu đựng được, nhất là khi nàng phải chứng kiến quá nhiều sự thương hại dành cho mẹ mình suốt những năm qua.

Hai vợ chồng Nick lịch sự nán lại bữa tiệc thêm một tiếng nữa. Cả hai không còn chút hứng thú nào với buổi tiệc nữa. Khi đã ngồi vào xe, không thể kìm nén lâu hơn nữa, nàng bật hỏi.

“Anh có yêu cô ấy không?”

Đang cầm chìa khóa khởi động xe, tay Nick dừng ngay lại. “Tất nhiên là không.”

“Cô ấy yêu anh.”

Môi anh mím lại và hạ tay vặn chìa khóa. “Cô ta nghĩ thế thôi, rồi cô ta sẽ vượt qua mà.”

Chuyện này cũng giống như nhiều năm trước nàng đã cố quên đi nụ hôn với anh?

Giống như nàng sẽ phải từ bỏ tình yêu trong nàng hiện tại.

“Nghe thật tàn nhẫn, anh Nick.”

“Vậy em muốn anh nói gì đây hả Sasha? Anh là người đã có vợ. Anh không giúp được gì cho cô ta cả?”

Lòng nàng tái tê đau xót. “Nếu anh chưa lấy vợ thì sao?”

Anh trừng mắt lườm vợ. “Cũng không.”

Tất cả những gì anh cần nói chỉ có vậy thôi sao?

“Em nghe này, cô ta đã ra nước ngoài và kết hôn, sau nửa năm vắng ngủi, cô ta từ bỏ cuộc hôn nhân đó. Và khi gặp anh, cô ta vờ như vẫn còn yêu anh, cứ vậy là được sao? Đừng hòng.”

Sasha không phản bác lại. Có khi nào anh ấy không nhận ra sự thật ngay trước mắt không nhỉ?

“Có thể cô ấy yêu anh thật lòng.”

Nick nói cay nghiệt. “Chắc vậy. Tối nay Brenda đến dự tiệc vì biết tất cả mọi người sẽ động lòng với hoàn cảnh của mình. Sao em không nghĩ rằng một người đang tan nát cõi lòng sẽ lặng lẽ đi về cửa sau chứ không nhao ra trước bao nhiêu ánh mắt đang soi mói như thế? Tất cả những biểu hiện đó đối với em giống tình yêu lắm sao?”

Sasha thấy nhẹ cả lòng khi nghe Nick phân tích. “Không. Em không nghĩ thế.”

“Anh là người chấm dứt mối quan hệ đó. Cô ta chỉ là chút xao động nhất thời thôi, không hơn. Người như vậy anh sẽ không bao giờ lấy làm vợ đâu.”

“Không bao giờ?”

“Không bao giờ.” Anh đưa tay nắm lấy tay nàng. “Anh vui vì người anh lấy làm vợ là em.”

Cổ lờ đi cảm giác ấm áp khi da anh chạm vào mình, nàng hỏi. “Tại sao?”

Anh chớp mắt. “Tại sao ư?”

“Đó là điều em muốn hỏi anh.”

Khuôn mặt Nick chợt trở nên xa cách trước khi anh xoay người lại với chiếc khóa điện. “Có cả đồng lý do.”

Đúng thế, và không có một lý do nào liên quan đến tình yêu cả.

Anh đưa mắt nhìn về phía vợ. “Sasha, em đừng bận tâm đến cô ta. Brenda là một phần quá khứ mà anh không thể thay đổi được, nhưng đừng để cô ta xen vào tương lai của chúng ta. Được chứ em?”

Anh ấy đúng.

“Đồng ý.”

Anh nhìn nàng một lúc lâu, ánh mắt như cố tìm hiểu những suy nghĩ đang ẩn sâu trong lòng nàng, sau đó anh nở máy và họ về nhà.

“Em có chắc là không muốn đi cùng đến chỗ bố mẹ anh không?”

Sasha đặt chiếc lược xuống bàn phấn ngược nhìn chồng. “Không đâu. Em chỉ làm vướng bận mọi người thôi.”

Những người đàn ông nhà Valente sẽ tụ tập tại căn hộ của Cesare nhân dịp Alex từ London trở về. Vì hôm nay là chủ nhật nên Isabel cũng có hẹn với bạn bè của bà. Việc đi cùng Nick đến đó để ngồi nghe mấy người đàn ông bàn chuyện kinh doanh không hấp dẫn Sasha cho lắm.

“Sao em lại nói thế?” Nick đáp lời vợ, giọng nói trách móc pha chút âu yếm.

Cảm giác yêu thương tràn ngập trong nàng nhưng Sasha cố gắng không thể hiện ra. Nàng đã chấp nhận những điều chồng nói về Brenda và quên đi chuyện đó. Bây giờ nàng chỉ muốn tiếp tục sống những ngày tới của cuộc đời mình.

Với Nick.

“Em cũng có nhiều việc cần làm ở đây nữa.”

Nick tiến lại hôn vợ rồi dừng lại khẽ mơn man bờ môi nàng. “VẬY là em đã cho qua chuyện của Brenda?”

“Vâng, chắc chắn vậy rồi.”

Và thật sự là thế.

Anh lại tiếp tục nụ hôn của mình, nụ hôn dài nấn ná như muốn động viên tinh thần vợ.

Và đúng là nàng đã cảm thấy thực sự yên tâm về chồng...

...Cho đến khi nàng nhận được cú điện thoại của một người phụ nữ một giờ sau đó. Người này muốn nói chuyện với Nick.

“Bây giờ anh ấy không ở nhà,” Sasha nói, tay nàng siết chặt ống nghe, “cô có muốn nhắn gì không?”

“Bảo anh ấy Brenda gọi.” Người phụ nữ ở đầu dây bên kia khẽ ngừng lại như chờ đợi tác dụng câu nói của mình. “Tôi chỉ định trả lời cuộc gọi của anh ấy.”

Sasha vẫn rất điềm tĩnh. “Cuộc gọi của anh ấy?”

“Lúc này Nick có gọi vào máy tôi và nhắn tôi gọi lại cho anh ấy. Tôi nghĩ là anh ấy gọi từ số này. Đây là số nhà bố mẹ anh ấy thì phải?”

Rõ ràng cô ta muốn ám chỉ rằng mình biết rất rõ số điện thoại nhà bố mẹ Nick.

Sasha nghiêm thẳng người lên. “Đúng vậy, đây từng là nhà của Cesare và Isabel, nhưng bây giờ đã là nhà của tôi và Nick. Tôi sẽ chuyển tin nhắn của chị tới anh ấy.”

Bàn tay nàng hơi run run khi gác máy, trong khoảnh khắc nàng có cảm giác hả hê đầy ngốc nghếch của một người thắng trận. Rồi đột nhiên một ý nghĩ lóe lên khiến tim nàng đau nhói.

Nick đã gọi điện cho Brenda.

Để hẹn gặp cô ta?

Hay để nói với cô ta là hãy để anh yên?

Ngay lập tức những mối nghi hoặc lại tràn ngập lòng Sasha. Sự nghi ngờ như cỏ dại lan khắp khu vườn hoang, dù có cố gắng thế nào thì nàng cũng không thể nhổ bật được những cái rễ đã cắm ngập sâu vào đất.

Nick đang nói dối sao?

Nàng đã tin lời anh rằng anh không yêu Brenda, nhưng liệu nàng có ngu ngốc quá không? Có phải nàng tự muốn mình tin vì chính nàng cũng đang phải lòng anh? Có phải tình yêu đó đã làm nàng mù quáng đến mức không nhận ra những lời dối trá đó?

Không, Sasha không muốn tin rằng Nick đã lừa dối mình. Nhưng tình huống mà nàng đang gặp phải sao quen thuộc đến thế. Ký ức về cuộc hôn nhân của bố mẹ luôn ám ảnh nàng, cha nàng đã rất khéo miệng động viên mẹ nàng rằng ông đi gặp gỡ đối tác, nhưng kỳ thực là đi nghỉ mát với một trong các nàng bồ. Sasha biết là mẹ mình không phải lúc nào cũng tin lời ông nói, nhưng rốt cuộc thì bà vẫn tha thứ cho ông.

Liệu cuộc hôn nhân giữa nàng và Nick có giống như cuộc hôn nhân của bố mẹ nàng không?

Liệu nàng có chịu đựng giống mẹ mình?

Liệu Nick có giống cha nàng nhiều hơn những gì nàng có thể tưởng tượng?

Nghĩ đến đây, nàng bỗng muốn gặp cha mẹ mình. Có lẽ ở gần và trò chuyện với họ lúc này sẽ khiến nàng xác định được chính xác tình cảm của mình.

Một giờ sau Sasha có mặt ở nhà, mẹ nàng có vẻ vui và bất ngờ. Bà ôm hôn con gái và nói. “Con yêu, rất vui vì con đã đến thăm bố mẹ. Thế Nick đâu?”

“Anh ấy phải đi gặp Cesare để bàn công việc.” Sasha vừa trả lời vừa bước vào nhà.

“Đúng là đàn ông! Bố con cũng không ở nhà. Ông ấy phải đến văn phòng để hoàn thiện nốt công việc, mặc dù hôm nay là Chủ nhật.”

Sasha quay mặt đi hướng khác để mẹ không thấy sự ngỡ vực trong mặt nàng. Lại là một cơ khác của cha nàng? Liệu có phải ông đang đi hú hí với cô bồ mới nhất không?

“Dù sao đi nữa, hôm nay cũng có thể coi là ngày của riêng phụ nữ chúng ta. Mẹ con mình làm tách cà phê đã.”

“Vâng thưa mẹ.” Sasha trả lời, lòng thầm tiếc vì đã đến đây. Thay vì xua tan mối hồ nghi về Nick, việc quay về nhà và chứng kiến việc bố có thể lừa dối mẹ để đi với người phụ nữ khác chỉ khiến nàng càng thêm quyết tâm sẽ không bao giờ trở nên giống như mẹ. Đúng vậy, nàng sẽ không bao giờ chấp nhận những lời nói dối của chồng.

Và nếu như không tin tưởng Nick, làm sao nàng có thể tiếp tục làm vợ anh ấy đây?

Hai mẹ con uống cà phê và trò chuyện ở sân sau một lúc thì di động của Sasha đổ chuông. Một trong những nhà thầu gọi cho nàng để bàn bạc về dự án tu sửa lại dinh thự nhà Valente. “Chờ chút để tôi lấy giấy bút.” Sasha quay đi để tìm túi xách thì nàng chợt nhớ ra mình để nó ở bàn trong bếp.

Sally khoát tay về phía phòng làm việc.

Sasha gật gật đầu rồi đi vào nhà, rảo bước đến bàn làm việc của cha. Sau khi nói chuyện với nhà thầu xong, nàng có cảm giác là năng lực của ông ta không hề xuất sắc, và có thể ông ta sẽ gây ra nhiều phiền nhiễu trong quá trình hợp tác giữa hai người.

Nàng thở dài quay ra cửa thì va phải giá sách. Một bình hoa lớn rơi xuống thảm vỡ tan.

“Ôi, không.” Sasha thảng thốt kêu lên, nàng ngồi thụp xuống nhặt lại các mảnh vỡ. Nàng hy vọng chiếc bình không phải là đồ cổ hay đồ kỷ niệm của cha.

Đột nhiên, một tờ giấy cuộn tròn văng ra từ chiếc bình thu hút sự chú ý của Sasha. Nàng nhặt nó lên. Cha nàng hẳn sẽ chẳng vui vẻ gì nếu thấy đồ đạc của ông rơi lộn xộn như thế này. Tuy nhiên việc ông nhét tờ giấy vào bình hoa khiến nàng không khỏi thắc mắc lý do.

Sasha rùng mình khi tờ giấy tung ra để lộ dòng chữ “Valente” đập thẳng vào mắt. Nàng không định đọc bất kỳ một chữ nào trong tờ giấy đó, nhưng dòng chữ “số liệu thực” ghi bằng bút chì ghi ở mép trên tờ giấy khiến nàng không cưỡng lại được. Rồi nàng để ý thấy phía trong tờ giấy đó còn có một tờ khác, trông giống như bản sao của tờ phía ngoài, chỉ có điều các con số hoàn toàn khác nhau.

Nghĩ một thoáng, Sasha đọc lại hai tờ giấy một lượt nữa. Những gì đang đọc được khiến nàng không thể tin nổi vào mắt mình.

Cảm giác phần nộ tràn ngập trong lòng Sasha. Lạy Chúa, việc nàng lấy Nick vẫn là chưa đủ với cha nàng. Porter đã giả mạo các con số để thắng được hợp đồng với nhà Valente bằng cách rút ruột gần một trăm nghìn đô la từ các gói thầu khác. Đó chính là lý do những giấy tờ này bị giấu vào đây.

Chúa ơi, Nick có biết chuyện này không? Liệu có phải đây chính là lý do khiến họ thực sự phải trì hoãn ký kết hợp đồng vài tuần trước? Nàng lắc đầu. Không, nếu mà biết thì Nick đã có cách xử sự khác.

Chắc chắn thế.

“Con làm gì với những thứ đó vậy?” Mẹ nàng bỗng xuất hiện, giọng đầy trách móc.

Sasha ngẩng ngay đầu lên, lúc này nàng thấy mình có đủ can đảm để chất vấn bà một cách thẳng thắn. “Mẹ biết việc này đúng không?”

Sally chạy bố về phía con gái, giật lấy cuộn giấy và nắm chặt trong lòng bàn tay. “Biết gì?”

“Rằng bố đã giả mạo số liệu để giành được hợp đồng vừa rồi?”

“Đừng ngốc nghếch thế.”

“Mẹ, con đã xem mấy giấy tờ đó. Giấy trắng mực đen rành rành.”

Sally xấu hổ trước lập luận của con gái. Rồi bỗng chốc khuôn mặt bà chuyển từ đỏ bừng sang tái nhợt. “Con yêu, con không được nói gì cả. Hứa với mẹ đi con.”

Sasha kêu lên. “Làm sao con hứa được một điều như thế. Bố làm thế về lý đã là sai, hơn nữa ông còn phạm pháp.”

Mặt Sally đanh lại. “Đúng thế, và bố con có thể bị tống vào tù nữa. Lạy Chúa tôi.”

“Đáng lẽ bố nên tính đến chuyện đó.”

Sally tuyệt vọng níu lấy tay con gái. “Con yêu, con không thể đối xử với bố con như thế được. Ông ấy không thể bị bắt.” Rồi bà thút thít, “hơn nữa, vụ làm ăn đã...,” thêm một tiếng nấc “... đã được ký và hàng đã giao...”, bà sịt mũi, “... sẽ không ai biết gì hết. Không một ai trừ khi con nói ra.”

“Mẹ ơi, nhưng con không thể không nói gì được.”

“Ông ấy là bố con.”

“Đúng thế, còn con thì làm con dâu nhà Valente.”

“Nhà Valente có cả núi tiền. Họ sẽ không nhớ đến chỗ đó đâu.”

Không thể tin được là mẹ nàng nói điều này. “Mẹ, con không thể...”

“Con yêu, nghe này, đừng làm gì vội. Con hãy suy nghĩ thật kỹ. Mẹ chắc chắn im lặng là cách giải quyết tốt nhất.”

“Mẹ...”

“Hứa với mẹ đi con,” giọng mẹ nàng gần như rít lên. “Ít nhất hãy hứa với mẹ là con sẽ không làm gì trước khi mẹ kịp xử lý mọi chuyện. Để mẹ nói chuyện với ông ấy đã. Mẹ sẽ khuyên bố con trả lại tiền.”

Lòng Sasha tan nát, rối bời. Nàng chỉ muốn được ở một mình để suy nghĩ thật kỹ chuyện này. “Con không biết nữa.”

“Hãy đợi hợp đồng của bố con được cấp vốn, rồi ông ấy sẽ mang số tiền ấy bù vào chỗ đã lấy của nhà Valente. Bố con sẽ tìm được cách để trả lại số tiền đó mà không gây nghi ngờ gì cả, mẹ đảm bảo ông ấy sẽ sửa chữa được sai lầm này.”

Liệu nàng có tin được lời mẹ?

Nàng còn có lựa chọn nào khác không?

Sasha thở dài. “Được rồi, con sẽ chưa nói gì cả.”

Sally ôm chầm lấy nàng. “Cảm ơn con, con yêu, cảm ơn con. Chúng ta sẽ giải quyết ổn thỏa vụ này, con sẽ thấy thôi.”

Sau đó Sasha vội vã quay về. Không thể nào ngờ được cha nàng có thể làm một chuyện xấu xa như vậy.

Càng khó tin hơn là mẹ nàng lại đứng về phía ông, bao che cho ông làm điều sai trái đó.

Chương 9

Có chuyện gì không hay sao em? Nick hỏi, nhận thấy Sasha thoáng giật mình, đôi mắt xanh lục đầy vẻ căng thẳng.

“Sao anh lại hỏi em thế?”

Anh đã quan sát nàng suốt khá lâu qua mép trên tờ báo. “Cả bữa tối em cứ im lặng suốt, em hầu như không đụng đến thức ăn. Giờ thì em nhìn chăm chăm vào tivi cứ như bị thôi miên vậy.”

“Em thấy chương trình này hấp dẫn mà”. Má nàng ửng đỏ bối rối khi bị Nick phát hiện ra tâm trạng rối bời của mình.

Nick nhìn màn hình tivi lúc này đã chuyển sang một đoạn quảng cáo. “Em đang xem tin tức mà, người ta không thể nói tin tức hấp dẫn được. Thú vị, chứ không hấp dẫn.”

“Đấy là suy nghĩ của anh thôi.”

“Thôi không bàn chuyện từ ngữ nữa. Em đang suy nghĩ điều gì phải không?” Anh lưỡng lự lựa lời đề cập đến chủ đề nhạy cảm. “Nếu là vì bữa tiệc và Brenda...”

“Không phải vậy đâu” Nàng ngắt lời chồng không chút do dự. “Em không bận tâm chút nào đến chuyện đó nữa, được chưa nào?”

“Được rồi”.

Chắc chắn có điều gì đó đang làm vợ anh phiền muộn. Trông nàng thật xanh xao và thái độ thì chẳng giống mọi khi chút nào.

“Chắc là tại việc sửa nhà gần đây”, nàng thốt lên, “lúc bắt đầu có quá nhiều thứ cần phải làm”.

Không hiểu sao Nick cứ có cảm giác Sasha nói tránh để anh khỏi tìm hiểu gì thêm.

“Em thấy quá sức rồi à?”

Sasha có vẻ cuống. “Không! Ý em không phải vậy. Em thích công việc đó. Rất thích là khác. Nhưng từ Anh về, rồi đám cưới, rồi công việc thiết kế lại. Có lẽ tối nay em hơi mệt một chút”.

Lời giải thích của nàng có vẻ hợp lý.

Phần tin tức tiếp tục được phát. Sasha nở một nụ cười thay thế nụ cười gượng gạo vì đã nói dối là thích thú với chương trình nhạ nhẽ này. “Lại chiếu tin tức rồi anh này”.

“Vậy anh sẽ không cản trở em tìm kiếm sự hấp dẫn của chúng nữa”. Nick trêu vợ.

Nụ cười của Sasha không giấu nổi sự mệt mỏi trong ánh mắt khi nàng quay lại phía màn hình. Nick hơi trầm ngâm. Anh tin rằng vợ mình quả thật đang có điều phiền muộn trong lòng.

Nghi ngờ của anh thêm một lần nữa được củng cố. Chỉ khoảng mười phút sau, tiếng điện thoại ngoài hành lang reo vang nhưng Sasha thậm chí không buồn nhúc nhích. Dường như nàng không hề nghe thấy. Thông thường thì nàng sẽ ra nhắc máy ngay.

Nick đang định ra nghe điện thoại thì đã thấy Iris nhắc ống nghe. Bà quản gia ngó đầu qua khe cửa. “Cô Valente có điện thoại này. Mẹ cô gọi”.

Mặt Sasha thoáng lộ vẻ lo âu, nhưng rồi nó nhanh chóng biến mất. “Bà Iris, xin bà nói giúp với mẹ là cháu sẽ gọi lại sau”.

Nick cau mày nhìn vợ sau khi người quản gia đã đi xa. “Em không muốn nói chuyện với mẹ sao?”

Sasha liếc nhanh về phía chồng rồi ngoảnh đi ngay. “Em mới gặp bà hôm nay. Lúc khác mẹ và em nói chuyện.” Nàng giả bộ tiếp tục xem tivi, nhưng thoáng ửng hồng trên khuôn mặt nàng đã tố cáo lời bao biện của nàng.

Chắc chắn là có việc gì rất nghiêm trọng rồi.

Và nó có liên quan đến Sally Blake.

Nửa giờ sau đó Nick đi vào bếp thì thấy Sasha đang nói chuyện điện thoại, giọng nàng trầm thì. “Con đã hứa là con không nói gì cả rồi mà. Con sẽ không nói. Nhưng...” Đột nhiên thấy Nick đứng ở lối đi, mặt nàng biến sắc. “Mẹ à, con phải dập máy đây. Anh Nick đang vào”. Rồi nàng vội vàng gác máy.

Nick đứng tựa người vào khe cửa, tay khoanh trước ngực. Lời nàng nói. “Anh Nick đang vào”, giống như lời báo động hơn là thông tin đơn thuần cho mẹ.

“Sôcôla nóng sắp được chưa em?”. Anh hỏi nhằm nhắc vợ nhớ mục đích vào bếp của nàng.

“G...gì ạ? À vâng. Em đang định pha đây”. Sasha bước nhanh về phía tủ lạnh để lấy sữa.

“Mẹ em có vấn đề gì à?”

Sasha đưa mắt nhìn chòng. “Anh nghe thấy à?” Rồi chẳng đợi anh trả lời, nàng quay người lại lúi từ trong tủ chén ra mấy cái cốc lớn. “Đó, đó... à, là chuyện phụ nữ thôi”. Nàng nói mà không nhìn anh. “Anh không cần biết đâu”.

Giờ thì nàng lại sử dụng lý do giới tính cơ đấy. Làm sao mà anh phản bác được đây?

“Nick, sao anh không ra ngoài phòng khách trước đi, em sẽ mang đồ uống ra ngay”.

Anh gật đầu, quay đi để nàng ở lại trong bếp, nhưng nếu vợ anh cho rằng anh đã tin lời nàng rằng không có vấn đề gì nghiêm trọng thì nàng đã lầm to. Anh quyết làm sáng tỏ việc này. Sally Blake có một bí mật gì đó mà Sasha biết. Nếu điều đó không ảnh hưởng nhiều đến vợ anh thì anh không cần bận tâm làm gì.

Nhưng thái độ của Sasha hôm nay đã chứng tỏ rằng điều đó có tác động rất mạnh đến nàng.

Cả đêm Sasha trằn trọc không yên, cho đến khi Nick không chịu được nữa phải bật dậy ôm chặt lấy vợ. Trong vòng tay anh, nàng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Nhưng sáng hôm sau khi tỉnh giấc, tất cả những ý nghĩ của ngày hôm trước đã lại ùa về trong đầu nàng. Lạy Chúa, làm sao cha nàng có thể lừa Cesare, khủng khiếp hơn là ông còn dám lừa cả gia đình Valente? Làm sao ông ấy có thể lừa dối một cách trắng trợn như thế? Điều này đặt nàng vào tình thế hoàn toàn bế tắc.

“Em nghĩ sao nếu trưa nay chúng ta đi ăn sáng cùng nhau?” Nick đột nhiên hỏi khi đang thắt cà vạt. “Tiện thể em cũng vào thành phố gặp các nhà cung cấp mà”.

Lời nói của chồng đưa nàng về thực tại, Sasha trở người nằm nghiêng ngắm Nick mặc đồ chuẩn bị đi làm. Anh mới đẹp trai làm sao. Và vô cùng sung mãn. Còn nàng thì yêu anh biết bao.

Nhưng có lẽ sắp tới nàng phải xa anh mất thôi.

Chúa ơi, đây có lẽ là cơ hội cuối cùng nàng được ở bên chồng. Thế giới của nàng sắp đổ sụp xuống rồi.

Sasha chống người lên. “Em thích lắm, hẹn gặp anh vào bữa trưa, Nick”.

Mặt anh bừng sáng. “Tốt. Leo sẽ quay lại đón em vài giờ nữa. Anh ta sẽ lái xe cho em trong lúc em làm việc của mình”.

“Em tự lái xe mình cũng được mà”.

“Leo không phải làm gì cho đến tận khi chờ anh về nhà. Em nên tận dụng anh ta càng nhiều càng tốt”.

Môi nàng cong lên. “Khai thác triệt để sức lao động của anh ta? Đồng ý, em nghĩ em có thể làm việc đó”.

“Em hư lắm”. Anh lẩm nhẩm, hôn vợ rồi đi làm.

Sasha nán lại trên giường, để mặc tình yêu mà nàng dành cho Nick lan tỏa khắp các ngõ ngách tâm hồn, cho đến lúc nàng cảm thấy nó trở thành một phần không thể thiếu trong nàng. Anh chính là một phần của nàng, sẽ không bao giờ nàng nghi ngờ điều đó nữa.

Nàng thấy nên cảm ơn mẹ mình vì đã giúp nàng nhận ra điều này. Hôm qua trở về nhà bố mẹ, Sasha đã phát hiện ra chồng nàng không giống cha nàng một chút nào cả.

Cuộc hôn nhân của nàng không hề giống cuộc hôn nhân của cha mẹ. Ban đầu do quá sợ hãi nên nàng đã áp đặt những cảm xúc, những định kiến đó lên anh. Nick Valente sẽ chẳng bao giờ làm những điều mà cha nàng đã làm. Anh cười mở và thẳng thắn trong tất cả mọi chuyện. Cả cú điện thoại của Brenda nữa, bây giờ thì nàng chắc chắn là người phụ nữ đó chỉ tìm cớ kiếm chuyện thôi. Nếu Nick có gọi điện cho cô ta thật thì cũng là do anh có lý do chính đáng thôi. Nàng dám đánh cược cả mạng sống của mình vào niềm tin chồng. Giờ đây, nàng đã tuyệt đối tin anh.

Và nàng cũng tuyệt đối không thể tin tưởng vào cha nàng cũng như sự hối lỗi của ông.

Suốt thời gian còn lại của buổi sáng, Sasha hoàn toàn hưởng những ý nghĩ tốt đẹp tới Nick với mong muốn chúng sẽ đẩy lùi những u ám đang dày vò nàng.

“Em có vẻ rất thích cảnh ở đây thì phải”. Nick nói khi họ đã ở trong một nhà hàng ven vịnh.

Sasha mỉm cười quay nhìn chồng. “Tờ thực đơn nhà hàng này quảng cáo là họ có khung cảnh tráng lệ vào bậc nhất thế giới. Em chỉ định kiểm tra xem họ nói đúng không thôi”.

“Và?”

Nàng ngắm nghía cầu cảng và nhà hát Opera qua khung cửa sổ khổng lồ. “Họ hoàn toàn có cơ sở khi nói vậy.”

Nghe vậy anh cũng mỉm cười. “Lịch trình làm việc tiếp theo của em là gì?”

“Em phải đi xem xét một vài nơi nữa trước khi xong việc”.

Nick nhâm nhi một ngụm rượu. “À, anh quên không hỏi thăm mẹ em hôm nay thế nào?”

Sasha nhìn nhanh xuống đĩa đồ ăn, tránh không để chồng thấy sự căng thẳng trong mắt. Chắc chắn là anh không tin lời nàng nói tối qua về vấn đề sức khỏe của mẹ rồi. Nếu là nàng thì tối qua nàng cũng chẳng tin được chuyện đó.

Hít một hơi thật sâu, Sasha ngừng lên nhìn chồng. “Em mới nói chuyện với mẹ đêm qua nên chắc đến giờ chưa có gì thay đổi cả”.

Ánh mắt Nick đầy dò xét. “Có phải em đang lo lắng cho sức khỏe của bà?”

“Tất nhiên là vậy, nhưng không có gì khẩn cấp cả. Rồi mẹ sẽ khỏe thôi”. Đến lúc phải chuyển đề tài rồi. “À, anh chưa kể cho em về việc ra mắt sản phẩm ở Anh đấy. Mọi chuyện ổn cả chứ à?”. Đêm qua nàng quá mải suy nghĩ nên chưa hỏi thăm anh về chuyện này.

Anh nhìn nàng thật lâu, như thể đang cố tìm nguyên nhân tại sao nàng lại chuyển chủ đề khác. “Mọi việc đều ổn cả. Tuần sau bọn anh sẽ ra mắt ở châu Âu”.

Sasha mừng vì anh không nhắc đến Claudine hay buổi ra mắt nào ở Pháp.

“Đó là thứ nước hoa tuyệt diệu”.

“Anh thấy em rất hay dùng”.

“Loại ưa thích của em mà”.

“Của mọi phụ nữ chứ”.

Sasha mỉm cười trước sự kiêu hãnh quen thuộc của người nhà Valente, Nick cũng đáp lại bằng một nụ cười đầy quyến rũ khiến nàng choáng ngợp.

May thay, vừa lúc đó người phục vụ quay trở lại bàn của họ và rót thêm rượu. Sasha dần dần tỉnh trí lại.

Khi chỉ còn lại hai người Nick nói. “Em có muốn dạo chơi trên cảng vào thứ Tư này không? Chúng ta có một vài khách hàng tiềm năng từ Mỹ, anh muốn đưa họ đi ăn trưa và tham quan. Họ chỉ ở lại ít ngày thôi”.

Trong một khoảnh khắc Sasha thấy lòng mình nhói buốt. Liệu đến lúc đó cha nàng đã trả lại tiền chưa? Hay nàng phải gồng mình chờ đến hạn chót là ngày thứ Sáu? Làm sao nàng có đủ can đảm và nhẫn tâm để thấy cha mình phải ngồi tù cơ chứ?

“Mấy người phụ nữ đó không giống Claudine đâu”. Nick vội nói, đoán sai do dự của vợ.

“Chắc sẽ thú vị lắm đây”.

Họ lại im lặng dùng bữa, cho đến khi chuông di động của Sasha kêu trong túi xách. Nàng cố tình giả bộ không nghe thấy, trong lòng thầm ước giá như mình đặt nó ở chế độ im lặng.

“Em không định trả lời à?”

“Không”.

“Nhỡ là cuộc gọi quan trọng thì sao”.

Không có gì quan trọng với nàng bằng việc ngồi với Nick lúc này. Từng giây từng khắc đều là vô giá.

Sasha nhún vai hờ hững. “Chỉ là chuyện công việc thôi. Em sẽ liên lạc lại sau”.

Chuông điện thoại ngừng kêu.

“Cô muốn dùng tráng miệng chứ ạ?”. Người phục vụ đột ngột xuất hiện.

“Ừm...” Di động của Sasha lại đổ chuông tiếp. Nàng mở túi xách và ngắt máy khi nhìn thấy số gọi đến. Số của mẹ nàng.

“Không, chỉ cà phê thôi”, nàng nói, cố tỏ vẻ việc ngắt máy của mình là hoàn toàn bình thường.

Nick cũng gọi cà phê rồi nhìn vợ.

“Một nhà thầu sao?”

Nàng bối rối buột miệng. “Gì cơ? À, không, mẹ em ấy mà. Em sẽ gọi lại cho bà.”

Ánh mắt Nick đầy thắc mắc. “Anh nghĩ là em muốn nói chuyện với bà cơ đấy”.

Khí thật. Nàng đã quá bất cẩn rồi. Sasha vội chống chế.

“Đó không phải là vấn đề mang ra bàn bạc lúc ăn trưa được”.

Nick nhăn nhó. “Có lẽ vậy”.

Ngay lúc đó đến lượt máy của Nick đổ chuông. Anh liếc vào màn hình. “Anh không biết số này”.

“Em xem nào”. Nàng ngao ngán. “Là của mẹ em”.

Anh cau mặt. “Vậy chắc là có chuyện gì quan trọng lắm nên bà mới gọi cho anh”. Vừa nói Nick vừa đưa máy cho vợ.

Nàng miễn cưỡng cầm máy, nhưng khi nghe giọng nói đầy nước mắt của mẹ, Sasha trở nên hoảng hốt. Chúa ơi, lẽ ra nàng không nên lờ các cuộc gọi lúc trước đi.

“Bố em bị đau tim”. Nàng nói cho Nick rồi nói tiếp vào điện thoại. “Con sẽ đến ngay lập tức mẹ ạ”. Rồi ngắt máy.

“Chúng ta sẽ cùng đến đó”. Vừa nói Nick vừa ra hiệu gọi phục vụ, vài phút sau họ đã ra xe. “Tình trạng của bố em thế nào?”

“Em không biết”.

Liệu nguyên nhân có phải do chính nàng không? Mẹ nàng có thể đã nói với cha nàng là nàng đã biết chuyện. Biết đâu thấy con gái dọa sẽ đưa mình vào tù nên ông căng thẳng đến nỗi bị đau tim?

Nhưng nói gì thì nói, nàng không thể nào bỏ qua chuyện đó một cách dễ dàng được. Càng đến gần bệnh viện, Sasha càng co rúm người lại vì áp lực đang dồn nén trong lòng.

Nick siết chặt tay vợ. “Em biết đấy, lúc đầu cơn đau tim của bố anh có vẻ rất tệ, nhưng thực ra chỉ là một cơn sốc nhẹ thôi”.

Ôi, nàng đã quên khuấy mất chuyện bố chồng cũng mới bị đau tim. Sasha bỗng cảm thấy áy náy. “Anh Nick, lẽ ra anh không nên đến đây thế này. Em cảm động lắm, nhưng em không muốn làm anh phải nhớ lại thời điểm đau lòng đó đâu.”

“Đừng ngốc thế, Sash”. Anh nói một câu đơn giản nhưng đầy ý nghĩa. “Anh là chồng em”.

Lòng rộn lên ấm áp, Sasha cố nén những giọt nước mắt đang chực tuôn trào. Anh gọi nàng là Sash – như anh đã từng gọi nhiều năm trước đó. Nàng vốn quên từ lâu, hôm nay nghe anh gọi như thế, nàng mới chợt nhớ ra. Trong nàng tràn ngập những xúc cảm ngọt ngào.

“Ông ấy sẽ ổn thôi”. Anh kéo sát nàng vào lòng, Sasha dựa vào chồng, thầm cảm tạ vì lúc này có anh ở đây với đôi tay chở che dang rộng, với mùi hương đầy nam tính thân thuộc đang vỗ về.

Chỉ đến lúc họ đi đến chỗ mẹ nàng tại phòng chờ thì Sasha mới chợt thấy lo sợ. Nhờ đâu mẹ nàng buột miệng nói điều gì đó trước mặt Nick về chuyện bố nàng nhận tin dữ nên bị đau tim? Biết đâu bà sẽ đổ lỗi cho nàng vì đã gây áp lực cho ông? Nếu vậy, Nick chắc chắn sẽ hỏi mọi chuyện đến cùng.

“Mẹ ơi?”

“Ôi Sasha”. Sally kêu lên ôm chầm lấy con gái.

Sasha vòng tay ôm lại mẹ, lòng cảm thấy nhẹ nhõm. Có vẻ như bà không có ý định buộc tội nàng. “Bố thế nào ạ?”

Sally buông con gái ra. “Mẹ không biết. Họ bảo mẹ chờ ở đây”. Bà sụt sịt mũi. “Nhưng mẹ đã chờ quá lâu rồi mà vẫn không ai cho mẹ biết tình hình thế nào hết”.

“Con sẽ đi xem thế nào. Hai người cứ ở đây”. Nick nói xong quay người bước ra cửa về phía phòng trực y tá.

Sasha dìu mẹ về ghế. “Mẹ, đã xảy ra chuyện gì?”

Sally thở ra một hơi dài yếu ớt. “Sáng nay khi tỉnh dậy, bố con kêu là bị khó tiêu nên đã uống một ít thuốc dạ dày rồi đi làm. Điều tiếp theo mẹ nhớ...”, giọng bà run rẩy, “...họ gọi mẹ đến đây vì lúc đó ông ấy đã được đưa đến bằng xe cứu thương rồi”.

“Vậy là mẹ chưa gặp bố?”

“Chưa”.

“Mẹ, thế mẹ đã...”

Nick sải bước tiến lại gần hai mẹ con qua cánh cửa ra vào bằng kính. “Bác sỹ sẽ tới ngay để thông báo tình hình”.

“Ôi Chúa ơi”. Sally thốt lên, bà bắt đầu nức nở.

Họ không phải chờ lâu. Sasha ôm lấy vai mẹ. Theo lời bác sỹ thì triệu chứng của ông không giống một cơn đau tim.

“Chúng tôi sẽ làm thêm xét nghiệm. Nhưng có vẻ là không phải đau tim đâu”.

“Tạ ơn Chúa”. Sally nói.

“Vậy đó là bệnh gì thưa bác sỹ?”, Sasha hỏi.

“Tôi không chắc. Chúng tôi phải theo dõi ông ấy đêm nay đã. Ông ấy đang ở trong phòng “theo yêu cầu”(Loại phòng bệnh có tiêu chuẩn cao hơn các phòng bệnh thông thường, những người giàu có thường yêu cầu chọn phòng này để được chăm sóc tốt hơn) và bà nhà có thể ở cùng nếu muốn”.

“Ồ, tất nhiên rồi”. Sally vội nói. Bây giờ tôi vào với ông ấy được không thưa bác sỹ?”

“Ông ấy đang nghỉ ngơi, nhưng tôi không thấy có gì đáng ngại cả”. Bác sỹ ngừng một lát. “Nhưng bây giờ thì chỉ mình bà Blake được vào thôi”.

Sasha nhìn theo mẹ và ông bác sỹ đi khỏi. Thật tốt là cha nàng sẽ không sao, nhưng phải đến tận ngày mai mới biết được chính xác ông đã bị bệnh gì.

Và nàng cũng phải chờ đợi đến ngày mai để giải quyết mọi việc.

“Nick, sao anh không về công ty đi? Em sẽ ở đây với mẹ. Có thông tin gì mới em sẽ báo cho anh”.

Mặt anh đầy bướng bỉnh. “Không được. Em cần anh. Anh sẽ ở lại”.

“Em nói thật đấy, em sẽ ổn mà. Hơn nữa có thể phải chờ đợi mấy tiếng đồng hồ cơ”. Nàng rướn người về phía trước hôn lên má chồng. “Cám ơn anh, nhưng cứ ngồi không ở đây mãi thì không nên tẹo nào. Em sẽ ổn mà”.

Anh nhìn vợ đắm chiêu. “Em chắc không?”

“Vâng. Giờ anh đi đi”. Nàng phải nói chuyện riêng với mẹ mới được. Sasha không thể tin được là mẹ nàng không nói gì với cha nàng chuyện hôm qua, nàng phải hỏi lại mẹ xem thế nào.

Vài giờ sau tình trạng của cha nàng được thông báo là đã ổn và Sasha được phép vào thăm ông. Nhưng rốt cuộc nàng cũng chẳng hỏi được mẹ điều gì, Sally chắc chắn sẽ đứng về phía chồng thôi.

Khi nhìn cha thanh thản ngủ trên giường, nàng thầm mong là mọi chuyện khác đi.

Nếu cha nàng không giống như thế...

Nếu ông có một tính cách hoàn toàn khác.

Nếu ông là một người chồng, người cha tốt hơn.

Nếu nàng yêu quý ông hơn.

Thì có lẽ sẽ không xảy ra những chuyện như hiện tại.

Sasha về đến nhà lúc chín giờ, nàng thấy Nick ngủ quên trên ghế sofa trước màn hình tivi. Vì nghĩ mình sẽ về nhà sớm hơn, nên lúc chiều khi anh gọi điện báo sẽ đến đón nàng ở bệnh viện, nàng đã nằng nặc bắt anh về thẳng nhà.

Sasha đứng ở lối ra vào nhìn chồng say ngủ. Lòng nàng dịu lại. Anh đúng là một phần của nàng, luôn luôn là vậy. Không có anh, nàng sẽ giống như đã tàn phế.

Nghĩ đến đó mắt Sasha nhòa lệ. Nàng chớp mắt thật nhanh để ngăn không cho chúng chảy thành dòng rồi bước vào bếp. Tuy không cảm thấy đói, nhưng vì Iris đã để phần sẵn một suất lasagna (Lasagna: món bột với cà chua và nước sốt và phó mát hấp chung) trong lò nướng nên Sasha thấy nên cố gắng ăn cho bà quản gia vui lòng. Nàng tắm qua và mặc vào chiếc váy lụa khoác bên ngoài chiếc áo choàng ngủ, sau đó nàng đặt món sốt lên khay và mang ra phòng khách.

Lúc ấy Sasha mới thấy mình thật sự đói. Vặn nhỏ tivi, nàng vừa ăn tối vừa ngắm chồng ngủ. Nàng nghĩ mùi thức ăn sẽ đánh thức anh nhưng Nick vẫn ngủ ngon lành. Sasha nhấm một ngụm cà phê đã lọc hết cafein và đang định lấy chăn đắp cho anh thì Nick mở mắt.

Lúc đầu trông anh còn ngái ngủ. Rồi anh ngồi dậy đưa tay cào tóc. “Khi thật, anh ngủ gật à?”

Nàng mỉm cười âu yếm. “Chắc tại anh mệt quá”.

“Mấy giờ rồi”.

“Gần mười giờ đêm”.

Đôi mắt anh lộ vẻ lo lắng. “Chắc là em cũng mệt lắm rồi”.

“Em đã thấy khá hơn khi về nhà”. Đúng là nàng đang cảm thấy thật dễ chịu.

Nick nhìn vợ chăm chú. “Còn bố em thế nào?”

“Họ sẽ theo dõi ông đêm nay, nhưng chắc chắn là bố em không bị đau tim”.

Mặt Nick giãn ra. “Thấy chưa, anh đã bảo em là không phải lo lắng gì mà.”

“Em biết”.

Đột nhiên anh chăm chú bộ đồ ngủ Sasha đang mặc. Không gian căn phòng tưởng như đông đặc lại. Ánh mắt anh rực cháy thiết tha khiến tim nàng loạn nhịp. Sasha chờ chồng đứng lên kéo mình vào lòng.

Nhưng anh có vẻ kiềm chế. “Anh nghĩ là đêm nay anh nên ngủ phòng khác. Em cần một giấc ngủ sâu”.

Thất vọng, Sasha nói. “Em không thể ngủ mà không có anh”. Nàng đã nói ra những suy nghĩ và tình cảm chân thành nhất. Nhưng rồi lại hy vọng rằng anh không nhận thấy tình cảm ấy của mình.

Ham muốn lại nồng nàn bùng lên trong mắt Nick. Nhưng khi đứng lên và dang rộng vòng tay, anh đã cố gắng kiềm lại. “Được rồi. Chúng ta sẽ ngủ. Chỉ ngủ thôi”.

Tim nàng chan chứa tình yêu trước sự chu đáo của chồng. Anh đã đặt sức khỏe của vợ lên trước ham muốn của bản thân. Có lẽ anh đang rất lo lắng cho nàng và muốn nàng đêm nay được ngon giấc.

Chỉ cần nằm bên anh cũng đủ khiến Sasha hạnh phúc rồi. Họ nắm tay nhau đi lên gác. Nick không ân ái với vợ mà chỉ ôm nàng vào lòng cho đến khi Sasha thiếp đi. Và nàng cảm thấy nằm trong vòng tay anh cũng mê đắm chẳng kém gì được làm tình với anh vậy.

Nàng đang ở nhà.

Ở nơi mà nàng mong muốn nhất.

Chương 10

Sáng hôm sau Cesare gọi điện đến hỏi thăm tình hình của Porter, Nick mở loa ngoài điện thoại để cả hai vợ chồng có thể cùng trả lời bố trong lúc thay đồ.

“Bố ạ, không phải là đau tim đâu”. Nick giải thích.

“Grazie a Dio”[4]. Cesare thở phào.

“Chúng con vừa gọi cho bệnh viện, họ nói đã cho bố Sasha về nhà”, Nick tiếp tục, “mẹ vợ con sẽ chăm sóc ông ấy. Chắc chắn là bà sẽ làm việc đó chu đáo”.

“Phải rồi, bà ấy là một phụ nữ chu đáo”. Cesare dừng lời. “Sasha à, bố con là một người tốt. Ông ấy đã làm nhiều việc vì mọi người. Nếu có

chuyện gì với ông ấy thì mất mát đó sẽ rất to lớn. Porter là một doanh nhân tài giỏi”.

Sasha nghen lời. Nếu mà Cesare biết được...

“Cám ơn bố, Cesare”. Nàng cố gắng cất lời. “Bố thật tốt khi nói vậy”.

Cesare gác máy. Nick hôn tạm biệt vợ, khi buông nàng ra anh ngần ngừ hỏi. “Em có chắc là không muốn anh bỏ chuyển tham quan quanh cảng không? Alex hay Matt có thể thay anh làm việc đó”.

Ngày mai đã là thứ tư rồi.

Chỉ còn hai ngày nữa thôi là đến ngày thứ sáu đấy khó khăn đó.

Ý nghĩ ép cha mình phải chuộc lỗi đè nặng lên tim Sasha. Nhưng từ sâu thẳm trong lòng, nàng gợn lên sự ghê tởm về hành động ăn cắp tiền mà cha nàng đã làm với gia đình Valente.

Nàng cố gắng tập trung tinh thần trả lời chồng. “Không cần đâu. Em sẽ ổn mà”.

Nick vẫn nhìn vợ dăm dăm. “Được rồi. Hen gặp em tối nay”.

“Vâng”, nàng đáp lời, khuôn mặt cố giữ vẻ bình thường.

Khi chồng ra khỏi nhà, nàng đã mặc đồ xong. Nàng sẽ sang gặp cha mẹ. Khi đã chắc chắn cha mình không bị đau tim, nàng muốn ông nhanh chóng sửa chữa sai lầm của mình. Nàng không thể tiếp tục sống trong tâm trạng nơm nớp lo âu và cảm giác có tội như thế này lâu hơn được.

Không ai mở cửa khi Sasha bấm chuông cửa chính, dù trong nhà vọng ra tiếng bản nhạc ưa thích của cha nàng. Theo tiếng nhạc phát ra từ sân sau, nàng đi vòng ra phía đó và mở cổng bước vào.

Trước sự kinh ngạc tốt độ, Sasha thấy cha mình đang ngồi trên một chiếc ghế ở vườn sau, hút xì gà và uống rượu whisky. Trông ông giống như đang tận hưởng cuộc sống của mình một cách đầy thích thú.

Ông không có vẻ gì là bệnh tật cả.

Nàng bỗng hiểu ngay lập tức.

“Chúa ơi”, giọng Sasha đầy oán trách. Cha nàng giật mình khi nghe thấy tiếng con gái gần bên. “Bố không có cơn đau tim nào cả. Tất cả là bịa đặt”.

Mặt Porter tái nhợt, rồi nhanh chóng chuyển sang đỏ gay. “Đừng ngốc thế con gái. Tất nhiên là bố không thể bịa ra chuyện đó”.

“Con không tin”.

Ông dập tắt điếu xì gà. “Con cho là bố cố tình làm những xét nghiệm y tế lằng nhằng đó, rồi làm con và mẹ con lo lắng chỉ để cho vui hay sao?”

“Đúng như thế. Bố thật ích kỷ. Bố có quan tâm gì đến con hay mẹ đâu”. Sasha quay ngoắt lại khi nghe tiếng mẹ đi lại phía hai người. “Mẹ, con không ngờ mẹ cũng tham gia vào chuyện này”.

Sally giật mình trợn tròn mắt. “Ch... chuyện gì?”

“Để mẹ con yên. Bà ấy không biết gì đâu”.

Sasha kêu lên. “Mọi chuyện đúng như con nghĩ. Thật tồi tệ!”.

“Biết điều gì?”. Sally hỏi, đưa mắt hết nhìn chồng rồi lại nhìn con gái.

“Rằng bố giả vờ bị đau tim để con không nói cho nhà Valente biết việc ông ấy ghi khống các giấy tờ”.

“Không!”.

“Bố cho là con sẽ thấy cần rút đến mức không thể nhận thấy cơn đau tim vừa rồi chỉ là một màn kịch. Con hiểu rồi. Việc này mà bố cũng dám dựng lên thì việc bòn rút số tiền kia – với bố cũng chẳng phải việc quá khó khăn”.

“Anh Porter, thế là thế nào”. Sally thì thào.

“Sally, đừng có mà nhìn anh như thế. Anh chỉ lo lắng cho em thôi. Em sẽ như thế nào nếu anh bị tống vào tù”.

“Bố cao thượng thật đấy bố ạ”. Sasha vắn lại.

“Không phải việc của con Sasha”. Porter gầm lên.

Sasha nhìn bố tuyệt vọng. “Bố không có chút ăn năn gì về việc mình làm đúng không?”

“Tất nhiên là có chứ”.

Nhưng nàng biết là ông không hề hối hận. Ông chỉ hối hận vì đã để mình bị phát hiện thôi.

“Bố, trừ khi bố hứa với con lúc này, ngay tại đây rằng bố sẽ sửa sai và hoàn trả số tiền đó, còn không con sẽ đi nói hết với anh Nick”.

Mặt ông lập tức trắng bệch. “Con sẽ không làm thế”.

“Con sẽ làm”.

“Nhưng ta là bố con”.

“Dùng tình cảm lúc này không còn lung lạc được con nữa đâu”. Nàng nhún vai cương quyết. “Giờ bố hứa đi, hoặc con sẽ đi gặp Nick ngay bây giờ”.

Porter như mất hết sức sống. “Được, được, ta sẽ trả lại nhưng phải mất vài ngày”.

“Thứ sáu là hạn cuối cùng”. Nàng quay ra cửa, lòng nặng trĩu tưởng mình còn không thể cất nổi bước chân. Tình cảm và sự kính trọng Sasha dành cho cha mình không nhiều, nhưng chưa bao giờ nó trở nên thâm trầm như lúc này.

Tất nhiên là nàng sẽ chẳng tin đến thứ sáu này cha nàng sẽ làm điều ông đã hứa. Ma xui quỷ khiến thế nào mà nàng lại đi tin lời một người dối trá như ông cơ chứ?

Còn một vấn đề nghiêm trọng hơn nữa.

Đó là làm sao sau này nàng có thể nhìn vào mắt Nick và giả vờ như không có chuyện gì được đây?

Sasha có thể cảm thấy Nick quan sát mình suốt bữa tối, nhưng tinh thần nàng đã hoàn toàn tê liệt. Xung quanh nàng giờ là mây đen u ám bao trùm, chỉ còn chờ đến lúc giông tố ập xuống nữa thôi.

Ngay cả lúc đã ăn tối xong, hai vợ chồng vào ngồi trong phòng khách, tâm trạng Sasha cũng chẳng khá hơn chút nào. Nàng chẳng còn lòng dạ đâu mà xem những chương trình liên quan đến các vấn đề luật pháp, chính nàng cũng đang mắc kẹt trong một màn diễn phi pháp đây.

Rồi nàng sợ hãi nghĩ đến khả năng mẹ nàng gọi đến, tiếp tục nài ép van vỉ để nàng cho cha nàng thêm cơ hội, thuyết phục nàng đổi ý. Nàng thật sự không muốn nghĩ đến việc phải chịu đựng bà lúc này, nhất là lại trước mặt Nick.

Sasha nảy ra một ý.

“Anh Nick, em thấy hơi ngọt nhạt, mình đi đâu uống chút gì đi”.

Nick chớp mắt hơi bất ngờ, nhưng vẫn dẹp đồng giấy tờ sang một bên. “Một trong những quầy rượu quanh đây được không”.

“Vâng, gần đây có chỗ được lắm. Chúng mình tắt di động đi anh nhé? Để khỏi bị ai làm phiền”.

Nick nhìn vợ khó hiểu. “Nếu em muốn thế”.

Nửa giờ sau họ đã ngồi trong góc một quầy rượu gần đó nhâm nhi đồ uống của mình. Quầy rượu này thuộc một khách sạn sang trọng và cổ kính – giống như nhiều tòa nhà khác trong quận Hawkesbury.

“Có nguyên nhân đặc biệt nào làm em bức bối vậy không?”. Nick hỏi, anh tựa người ra sau để quan sát vợ thật kỹ.

Sasha nhận thấy những gì mình nói lúc trước thật lỗ bịch. Gần đây họ thường xuyên ra ngoài, nên việc nàng cảm thấy ngột ngạt bức bối chắc chắn là việc không bình thường.

Sasha phập phồng cánh mũi. “Em nghĩ là do gần đây chúng ta không có nhiều thời gian riêng tư”.

Nick gật gù. “Và không có tác động gì từ phía bố em đấy chứ?”

Nàng khẽ giật mình. “Gì...gì cơ ạ?”

“Việc bố em phải vào viện ấy”.

“À”, nàng nuốt khan, “có đấy”.

Ánh mắt Nick trở nên sắc lẹm. “Cả tối nay trông em căng thẳng quá. En chắc là đã nói hết những gì cần nói với anh chưa? Tình hình của bố em không trở nên tệ hơn đấy chứ?”

“Không, bố em ổn”. Nàng bắt đầu thấy hoảng sợ. Nàng biết mình phải tìm cách để Nick không nghĩ gì đến cha nàng nữa. Nàng phải nhanh chóng chuyển đề tài câu chuyện giữa họ. Nếu không thì nàng sẽ để lộ hết chuyện. “Anh này, Brenda đã gọi cho em”.

Nick bật người thẳng dậy trong ghế. “Cái gì? Khi nào?”

“Sáng chủ nhật sau khi anh sang chỗ bố. Cô ấy bảo là gọi lại vì anh đã gọi cho cô ấy”.

Vẻ mặt Nick đánh lại đầy vẻ dữ tợn. Trông anh lúc đó như một kẻ thù nguy hiểm. “Đúng là cô ta làm thế à?”

“Thế anh đã gọi trước cho cô ấy phải không?”

“Không”. Anh quay nhìn vợ. “Em nghĩ anh làm vậy sao? Có phải đó là điều em giấu anh không? Rồi em cứ thế suy nghĩ, mệt mỏi vì nó”.

“Không, không phải vậy đâu. Lúc đó em có nghĩ là anh gọi cho cô ấy thật, nhưng em đã nghĩ rằng anh gọi vì muốn bảo cô ấy tránh xa anh ra”.

“Anh đã nói chuyện đó trước rồi. Và cô ta biết anh hoàn toàn nghiêm túc. Người đàn bà đó chỉ muốn gây chuyện thôi”. Nick nhìn vợ chăm chăm. “Và cô ta đã thành công”.

“Không, cô ta đã thất bại”. Brenda cố làm nàng nghi ngờ Nick, nhưng cuối cùng điều đó càng khiến Sasha tin tưởng chồng mình hơn.

Ánh mắt Nick càng lúc càng sắc buốt. “Cả tối nay trông em thật khổ sở. Nói chính xác hơn từ bữa tiệc tối chủ nhật ấy, em chẳng giống em chút nào”.

Sasha dần dần lấy lại bình tĩnh. Chủ nhật là hôm mà nàng phát hiện ra việc cha nàng đã làm.

“Em kể để anh biết vậy thôi”. Nàng khó nhọc nuốt không khí xuống cổ họng đang khô rát. “Em tin anh, Nick ạ. Em có thể thề như vậy”.

Anh nhìn vợ chăm chú, cố gắng dò xét thái độ thật sự của vợ. Cuối cùng, khuôn mặt anh giãn ra nhường chỗ cho nét dịu dàng âu yếm. “Cảm ơn em”. Nick thì thầm.

Trong lồng ngực, trái tim người vợ trẻ run lên vì xúc động.

Họ ngồi cùng nhau ở đó hơn hai tiếng đồng hồ, không nói chuyện gì nhiều, chủ yếu là lắng nghe giọng hát của một ca sĩ đồng quê. Sasha thấy rõ ràng cảm giác bất an từ từ lắng dịu lại khi nàng nhấp vài ngụm rượu.

“Anh nghĩ tối nay thật có ích cho cả hai”. Nick nói trên đường lái xe về nhà.

Sasha ngả người trên ghế, nghiêng đầu sang nhìn anh mỉm cười. “Chúng mình nên làm việc này thường xuyên hơn”.

Chồng nàng khẽ cười thành tiếng. “Thưa bà Valente, tôi nghĩ là bà hơi say rồi đấy”.

“Đủ để em thấy bớt đau hơn”. Sasha buột miệng.

Lập tức Nick nhíu mày. “Em bị đau ở đâu sao?”

Nàng cắn môi, may mà anh mãi tập trung nhìn đường không để ý. “Lúc nãy em bị nhức đầu”, nàng bào chữa, “em cứ sợ nó sẽ thành một cơn đau nửa đầu cơ”.

Nick nhìn nhanh sang vợ. “Em hay bị đau nửa đầu lắm à?”

“Không”. Nàng trả lời, cảm thấy câu chuyện bắt đầu theo hướng này sẽ khiến nàng thoải mái hơn.

Nick bất ngờ nở nụ cười đầy uy lực của mình. “Đừng lo. Nếu em thấy đau trở lại, anh sẽ hôn em”.

“Thế thì cũng đáng bị đau đấy”.

“Đừng nói thế khi anh đang lái xe chứ”. Anh vờ tức tối.

Nàng mỉm cười.

Họ về đến nhà, Nick đỗ xe ở lối vào. Đột nhiên khi anh vòng ra phía cửa bên nàng để mở cửa, Sasha như cảm thấy giờ tận thế đang cận kề bên mình. Nàng có cảm giác như mọi việc đang đi đến hồi kết.

“Ra thôi nào quý cô của tôi”. Nick dài giọng đùa, bàn tay anh chìa ra chờ đợi.

Nhưng Sasha chỉ nghe thấy một cách mơ hồ. Cảm xúc của nàng đang dâng trào một cách dữ dội, như một trận đại hồng thủy cuốn phăng đi tất cả những câu pha trò, những lời chòng ghẹo... tất cả mọi thứ trên cõi đời này. Làm thế nào để nói sự thật cho Nick bây giờ?

Nàng đứng dậy, hai bàn tay ôm lấy khuôn mặt chùng.

“Hãy lên giường với em, Nick. Hãy yêu em để em quên hết những cơn đau đầu đó đi”.

Nick cúi xuống nhìn vợ, mày nín lại. “Tất cả những chuyện này là sao?”

“Nick, anh đừng nói gì cả. Đêm nay em cần anh. Hãy để em là của anh”.

Nick định nói gì đó, nhưng trong khoảnh khắc ngắn ngủi, anh biết là không nên. Anh thở hắt ra và cúi đầu xuống thấp nữa.

Sau lúc đó, môi hai người như gắn chặt vào nhau suốt quãng đường họ lên đến buồng ngủ. Và trong không gian riêng của họ... lạ Chúa... họ đã hòa vào nhau nồng nàn mê đắm. Sasha chần chẫn chông mình cũng nhận ra điều đó. Trong ánh mắt anh nhìn nàng lúc ấy có điều gì đó sâu sắc khó nói nên lời. Anh ngừng nhịp lâu hơn thường lệ trước khi đi vào nàng.

Và khi anh biến nàng thành của mình, con tim Sasha đang tan nát như được phục sinh.

Chương 11

Gần trưa hôm sau, Sasha rảo bước từ thang máy đến gần phòng làm việc của Nick tại tòa nhà của tập đoàn gia tộc Valente. Cảm giác về thảm họa lơ lửng mà tối qua nàng phải chịu đựng đã biến mất. Buổi sáng, khi Sasha tỉnh dậy, nàng cảm thấy đó chỉ là do tác dụng của rượu.

Nhưng không phải tất cả nỗi lo sợ đã hoàn toàn tan biến.

Lòng nàng nặng trĩu thứ cảm xúc u ám và nặng nề. Nàng đã cố gắng xua nó đi nhưng không được. Thời gian cứ ì ạch trôi cho đến lúc nàng phải vào thành phố vì cuộc hẹn với Nick. Nàng cần phải làm cho mình bận bịu mới được.

Và trên hết, nàng cần phải nhìn thấy Nick, nàng hy vọng việc ở bên người đàn ông mình yêu sẽ giúp xua đi những ác mộng và bất an đang đè nặng trên vai nàng lúc này.

“Anh ấy ở phòng họp”. Trợ lý riêng của Nick thông báo, tay bấm điện đàm nội bộ. “Tôi vừa báo với anh ấy là chị đến”.

“Được rồi, Joyce. Tôi chờ ở văn phòng của anh ấy cũng được”.

“Không, anh ấy bảo phải báo cho anh ấy biết khi chị đến. Dù sao thì ở phòng họp cũng toàn người trong nhà thôi”.

Lòng Sasha tràn ngập niềm vui vì biết chồng đang đợi mình, đặc biệt là anh ấy đã dặn Joyce nhắc nàng cứ đi thẳng vào phòng họp.

“Cảm ơn”. Nàng bước như bay đến cuối hành lang. Qua mỗi ô cửa sổ bằng kính, cảnh biển huy hoàng như réo gọi khiến Sasha nôn nao ngóng chờ cuộc du ngoạn sắp tới. Làn gió nhẹ của biển khơi chính là thứ nàng cần lúc này, nhất là nếu có thể cùng tận hưởng điều tuyệt vời đó với Nick.

“Vào đi” tiếng Cesare vang lên đáp lại tiếng gõ cửa của nàng.

Sasha mỉm cười bước vào trong. Nàng phải thừa nhận rằng việc trở thành một thành viên của gia đình Valente đã khiến nàng vô cùng hạnh

phúc. Lúc còn nhỏ, nàng luôn cảm thấy hơi sợ Cesare, nhưng rồi nàng dần nhận ra ông là người tốt. Và cả những người khác trong gia đình nhà Valente cũng thế.

“Nào, nào”. Giọng người đàn ông lớn tuổi nhất trong phòng đầy cảnh giác và dọa dẫm khi Sasha tiến gần lại gần. Trừ Nick đang đứng nhìn ra cửa sổ, quay lưng lại phía nàng, ba người còn lại ngồi tại bàn họp. “Cô đến đúng lúc đấy”.

Sasha suýt hụt bước khi nghe âm sắc giọng nói của bố chồng.

Tại sao Nick không quay lại nhìn nàng?

“Đúng lúc để làm gì hả bố?”

“Để tôi bắt bố cô vì tội lừa đảo”.

Đất trời như sụp đổ trước mắt Sasha. Ruột gan nàng đảo lộn.

“Chúng tôi đã phát hiện ra việc ông ta đã làm. Các người nghĩ là chúng tôi không làm được sao?”

Sasha đứng đó câm lặng.

“Không thể tin được là Porter nghĩ ông ta có thể thoát được vụ này”. Cesare vẫn tiếp tục nói. “Hắn nghĩ cả nhà Valente này điên độn lắm hay sao? Còn cô, cô cũng dính dáng đến chuyện này phải không?”

Trước lời buộc tội của bố chồng, Sasha kêu lên kinh hãi, nàng cảm thấy ba đôi mắt đang chăm chăm nhìn nàng chờ đợi, nhưng đôi mắt quan trọng nhất, của Nick, thì vẫn quay về hướng khác.

“Và tôi, thật ngu ngốc vì đã muốn Nick cưới cô. Vì cho rằng cô là người xứng đáng nhất với nó”. Ông cười gằn. “Không khó hiểu lắm khi Porter cũng muốn gả cô cho Nick, rồi cũng không bất ngờ gì khi cô đồng ý cuộc hôn nhân này. Một khi bản hợp đồng đã được ký thì không còn vấn đề gì phải bàn hết. Tất nhiên là ban đầu cô phải từ chối đã chứ nhỉ? Bằng cách đó cô đã nhử được Nick, và...”

“Đủ rồi!”. Nick quay ngoắt người lại, mặt anh rần đanh trừng mắt nhìn cha mình. “Bố đang buộc tội Sasha vô căn cứ. Sao bố biết chắc là cô ấy dính líu đến chuyện này từ đầu cơ chứ?”

“Vậy hỏi cô ta đi, figlio mio.” Cesare nói. “Hỏi đi rồi chúng ta biết ngay thôi.”

Sasha nhìn vẻ do dự trên mặt Nick, rồi bỗng đứng nằng cay đắng nhận thức được một sự thật đau đớn.

Anh nghi ngờ nàng.

Rồi chồng nàng thẳng người bước về phía nàng. “Sasha”, giọng anh nhẹ nhưng vẫn rất cứng rắn, còn ánh mắt lại thật thiết tha. “Xin em, nói với anh là em không biết gì về chuyện này hết”.

Im lặng bao trùm căn phòng. Những người khác không nói thêm câu gì. Chỉ còn nàng đối diện với Nick mà thôi.

Chỉ nàng và anh.

Sasha run rẩy. “Em... em... không thể”.

Nick nuốt vào khó nhọc.

“Anh Nick, em...”

Ánh mắt dữ tợn của anh làm nàng im bật. “Không thanh minh”.

“Nhưng...”

“Đây là cái cách bệnh hoạn cô nghĩ ra để trả thù tôi phải không?”. Mắt Nick đầy sự ghê tởm. “Thông minh đấy Sasha ạ?”.

“Trả thù? Anh muốn nói gì thế?”

“Nhớ lại nụ hôn ở căn nhà chòi năm nào đi? Nhớ xem cô đã nghĩ gì khi bị tôi từ chối? Cô muốn tôi trả giá cho hành động đó phải không? Cô muốn trả thù tôi”.

“Không phải thế!”. Sasha thì thào, giọng nàng đứt quãng.

“Đúng vậy đấy”.

Nàng biết rằng thế là hết. Anh không có ý định để nàng có cơ hội giải thích gì cả. Thậm chí anh cũng không thèm hỏi xem nàng có bị chi phối hay ép buộc gì không. Anh không cần biết mọi chuyện thực sự như thế nào?

Mà nàng có quyền gì để trách anh sao?

Khẽ bật tiếng khóc, Sasha quay người lao ra khỏi phòng. Thế là hết.

“Ta lấy làm tiếc, figlio mio”. Cesare vừa nói vừa tiến lại sau Nick đặt tay lên vai anh.

“Con còn muốn xin lỗi bố nhiều hơn thế, bố ạ”. Lúc này ruột gan Nick rối bời đau đớn. Anh đã tin Sasha, tin hơn bất kỳ người phụ nữ nào trên đời

này.

Đáng ra anh phải đoán trước được là có ngày nàng sẽ làm anh tuyệt vọng như thế này.

Quai hàm Cesare đánh lại. “Santo cielo ta sẽ tự mình đi gặp Porter!”

Alex giật nảy người đứng dậy. “Không được đâu bố. Để bọn con lo chuyện này”.

Hai bàn tay người cha hết nắm chặt lại xòe ra. “Ta muốn thấy mặt lão ta, kẻ phản bội mà ta từng coi là bạn tốt”.

“Rồi bố sẽ thấy bực mình, không tốt cho sức khỏe đâu bố ạ. Matt và con sẽ đi gặp ông ta. Để Nick đưa bố về”.

“Không”. Nick gầm lên. “Em phải đi gặp Porter”. Anh muốn được làm việc đó vì nhiều lý do khác nhau.

Alex gật đầu. “VẬY Matt sẽ đưa bố về”.

Cesare không phản đối. Ông đã giận đến mức run cả lên rồi ông thấy là nếu đối diện với kẻ mình từng là bạn, ông sẽ không chịu nổi. Ông cùng Matt rời khỏi phòng, Alex và Nick lên đường đến nhà Blake.

Mặt Sally trắng bệch khi mở cửa cho họ. Rõ ràng là bà cũng biết lý do họ đến đây.

Porter đang ăn tối, mặt ông ta cũng trắng như vợ ra khi thấy Alex và Nick rảo bước vào phòng ăn.

Alex nói trước. “Ông Porter, tôi đến để báo cho ông biết chúng tôi sẽ kiện ông ra tòa vì tội lừa đảo”.

Sally khóc rấm rứt phía sau họ, nhưng chẳng ai buồn để ý đến bà.

Mặt Porter méo xệch. “VẬY là Sasha đã khai ra đúng không? Đúng là ta không nên tin tưởng đứa con gái đó mà. Một vài ngày trước nó đã phát hiện ra và hăm dọa sẽ công khai chuyện này nếu ta...”

Nick đông cứng người lại. “Ông vừa nói gì?”

Porter gằn tiếng. “Ta nói đứa con gái mất nết của ta đe dọa sẽ tố tụng bố của mình. Tin được không cơ chứ?”

Nick nhìn Porter. “Tôi thì có tin đấy”. Rồi anh nhìn sang Alex. Cả hai gật đầu với nhau vì đã hiểu ra mọi chuyện.

“Lấy xe anh mà đi”. Lex tung chìa khóa về phía em trai. “Anh còn nhiều điều cần nói với ông Blake đây”.

Sasha không hiểu tại sao mình lại có thể tự trấn tĩnh được bản thân cho đến khi Leo đánh xe đưa nàng về đến nhà. Chưa bao giờ nàng thấy tấm cửa kính sẫm màu ngăn giữa có tác dụng như lúc ấy, nàng ngồi rúm sâu vào một góc ghế sau, nước mắt ào ạt tuôn chảy.

Iris lo ngại nhìn khuôn mặt cô chủ. “Cô Valente, có việc gì không hay sao?”

Sasha suyt thì phá lên cười chua chát. Mọi thứ hỏng bét rồi, không có cách gì cứu chữa được nữa rồi.

Hết tất cả rồi.

“Cô ốm à? Tôi đi gọi bác sĩ nhé?”

Sasha hướng về phía cầu thang. “Bà Iris, cháu chỉ muốn ở một mình”.

Người quản gia có vẻ miễn cưỡng nghe lời cô chủ, nhưng vẫn ngoái nhìn nói. “Nếu cô muốn thế?”

“Vâng, cháu muốn vậy”.

Rồi nàng đi lên phòng ngủ, tan vỡ và kiệt sức. Sasha vã nước lên mặt, hy vọng nước lạnh sẽ khiến lòng nàng bớt đau đớn hơn. Tim gan nàng như bị vò xé, thiêu đốt, càng lúc càng bỏng rát và bẽ tắc. Thậm chí nếu có cả một tảng băng lúc này thì cũng không thể làm dịu nó đi.

Nàng biết mình phải làm gì? Nick sẽ không muốn thấy nàng ở đây, không muốn xuất hiện trong cuộc đời anh nữa. Nàng cũng sẽ chẳng luẩn quẩn ở đây để chờ bị đuổi đi. Anh sẽ thấy vui hơn khi không phải nhìn thấy mặt nàng. Chắc chắn việc bài trí lại căn nhà sẽ được trao lại vào tay người khác.

Cổ họng Sasha nghẹn sít lại, nàng bắt đầu dọn đồ đạc vào vali. Những thứ còn lại nàng sẽ quay lại lấy sau, hoặc dặn bà quản gia đem làm từ thiện. Nàng không muốn giữ một kỷ vật nào gợi nhớ đến cuộc hôn nhân này nữa.

Đúng lúc đó thì có tiếng gõ nhẹ trên cửa. Sasha trả lời, giấu đi tiếng rên khe khẽ. “Mời vào”.

Mắt bà quản gia mở to kinh ngạc khi trông thấy chiếc vali đặt trên giường. “À... cô Valente, mẹ cô đang chờ trên điện thoại”.

Dây thần kinh nàng căng như dây đàn. “Cháu không muốn nói chuyện với ai lúc này hết, bác Iris ạ”.

“Bà ấy nói đây là việc khẩn cấp”.

Sasha nhăn nhó, nhưng rồi nàng nhận ra tốt hơn hết là mình nhận cú điện này. Dù cảm thấy lúc này đây mình không thể giúp ích gì được cho bà, nhưng khi trấn tĩnh lại được, có lẽ nàng sẽ an ủi được bà.

Sasha nhắc điện thoại lên. “Mẹ, con...”

“Sasha, sao con có thể! Con nói sẽ cho bố con thời gian đến thứ sáu cơ mà. Thế mà con lại đi nói với người nhà Valente, con đã phản bội gia đình mình”.

Rồi bà tuôn ra một tràng dài chỉ trích nào là Porter sẽ phải đi tù, nào là chính tay con gái ông đã làm việc đó. Chính lúc ấy, Sasha đã hiểu ra một điều: Dù cha nàng có làm điều xấu xa đến đâu, mẹ nàng cũng luôn tìm được cách bao biện cho ông.

Và con gái của bà sẽ mãi mãi chỉ là mối quan tâm thứ yếu mà thôi.

Sasha lặng lẽ gác máy. Mẹ nàng cứ việc làm mọi điều bà muốn với cuộc đời bà, nhưng nàng sẽ không có ý định giúp bà làm việc đó thêm lần nào nữa.

Hết rồi.

Chấm hết như cuộc hôn nhân của nàng và Nick vậy.

Chỉ có một nơi nàng cảm thấy sẽ giúp mình bình tâm, giống như ngày trước. Nàng sẽ quay lại London. Chẳng còn gì chờ nàng ở đây nữa.

Nick lái xe hết tốc lực về nhà. Đêm qua Sasha đã xin anh ân ái với nàng, lúc đó chắc hẳn vợ anh biết điều gì đó rồi. Có lẽ khi ấy nàng định nói sự thật cho anh biết. Có phải là chuyện này không?

Rồi anh nhận ra nàng đã cố gắng để nói ra sự thật cho anh lúc ở phòng họp, nhưng anh đã không chịu nghe mà chỉ muốn buộc tội rằng nàng đã trả thù anh.

Khốn kiếp thật!

Anh chạy hai bậc một lên cầu thang, không nghe thấy bà Iris nói là Sasha đã thu dọn đồ đạc và bỏ đi rồi. Bước vào phòng ngủ, mọi thứ đều

trống trơn. Quần áo của nàng không còn trong tủ. Trên bàn phấn cũng không còn bất cứ thứ gì chứng tỏ nàng đã từng hiện hữu ở đây.

Nick cảm thấy trong lòng trống toác.

Trống rỗng đến mức Nick không chắc là mình có thể sống được nếu thiếu Sasha.

Nàng đã mang trái tim anh đi mất rồi.

Anh nuốt một hơi đầy không khí. Anh biết mình đã yêu nàng mất rồi. Cho đến tận bây giờ anh mới nhận ra sự thật rõ ràng và hiển nhiên này. Anh không thể nào phủ nhận nó được nữa.

Thế mà giờ đây anh thậm chí không thể nói cho nàng biết tình cảm của mình. Anh không biết nàng đã đi đâu. Nhưng anh chắc chắn là Sasha sẽ không về nhà bố mẹ đẻ nữa. Họ không hề muốn nhìn thấy nàng.

Chỉ có anh cần nàng thôi.

Nick sai bước về chiếc điện thoại cạnh giường và quay số của Joyce. Nếu cần phải xới tung cả thành phố này lên, anh cũng sẽ làm để mang người phụ nữ mình yêu quay trở lại.

Chương 12

Sasha thắt lại đai chiếc áo choàng tắm, chậm chạp lau khô tóc trong lúc đi về phía phòng ngủ. Nàng nghĩ mình nên gọi món gì đó để ăn, nhưng lúc này nàng chẳng còn tâm trạng nào cả. Sẽ phải mất một thời gian dài để nàng có thể trở lại một cuộc sống bình thường.

“Sasha”.

Nàng ngẩng phắt đầu lên, tim đập thình thịch trong lồng ngực khi thấy chồng mình đứng trước cửa phòng khách sạn. “Anh Nick!”

Họ nhìn sâu vào trong mắt nhau, nhưng Sasha không đọc được bất cứ điều gì trên khuôn mặt Nick.

“Đúng rồi, Sasha. Anh đây”.

Nàng cố gắng tập trung suy nghĩ. Anh ấy đang ở đây. Chúa ơi, Nick thật sự đang ở đây. Nhưng làm sao mà anh ấy có thể tìm ra nàng? Tại sao

anh ấy lại đi tìm nàng? Có phải vì anh ấy đã hiểu nàng vô tội? Tuy nhiên, giờ đây thì nàng chẳng dám hy vọng điều gì, dù nhỏ nhoi nhất.

Sasha đặt chiếc khăn tắm xuống bàn, hất mái tóc ướt nhìn thẳng vào Nick. “Làm sao anh tìm được em?”

“Em dùng thẻ tín dụng để đặt phòng khách sạn và mua vé máy bay đi London ngày mai”.

Vì không nghĩ là Nick sẽ tìm kiếm mình nên Sasha cũng chẳng để ý đến việc phải giấu mình. Nàng chợt hiểu ra lý do của việc anh tìm kiếm. Anh muốn kết tội nàng. Nỗi thất vọng lại một lần nữa trào dâng khiến nàng đau đớn.

Nàng so vai lại. “Anh nghe này, nếu đến để tìm hiểu thêm chi tiết về chuyện bố em thì anh tốn công vô ích rồi”.

“Anh đã biết hết mọi chuyện rồi”.

Trán nàng nhăn lại, Nick đang chơi trò gì đây? “Vậy thì em càng không có gì để nói”.

“Rất nhiều điều là khác”, Nick dừng. Đột nhiên anh ấy hồi hận và thấy thương nàng vô hạn. Anh bật nói “Anh xin lỗi, Sasha”.

“Xin...xin lỗi?”

“Vì đã không tin em”

Nàng ghìm nén nỗi xúc động trào dâng. “Em không hiểu gì cả”.

“Đáng ra anh không nên vội vàng kết luận em có liên quan để việc làm của bố em”.

Nàng nhìn xoáy vào mắt chồng. “Anh tin em sao?”

“Bây giờ thì anh tin. Nhưng phải đến khi bố em buộc miệng nói ra thì anh mới biết mình đã lầm”. Nick hít vào thật dài. “Anh xin lỗi, Sasha. Anh sẽ nói lời xin lỗi mỗi ngày trong phần đời còn lại của chúng ta nếu được em tha thứ”.

Tim nàng vỡ òa trong hạnh phúc. “Anh muốn em quay về?”

Lần đầu tiên, nàng đọc thấy trên mặt anh tình yêu vô bờ bến, không còn chút cảnh giác phòng vệ nào trên gương mặt mà nàng yêu thương nữa rồi. “Làm sao anh sống được trong ngôi nhà thênh thang đó mà không có người con gái anh yêu bên cạnh cơ chứ?”

“Nick, anh đang...”, nàng nhấm ướm bờ môi khô ráp, làm sao nàng có thể thốt ra thành lời được. “Anh đang nói yêu em sao?”

“Đúng vậy”.

Lúc này, trái tim nàng đã hoàn toàn mất kiểm soát vì quá hạnh phúc, nhưng nàng vẫn cố nén lại, không dám tin ngay điều anh nói. Hẳn phải còn lý do gì khác đây!

“Đây là cách anh trả thù hả Nick? Anh định khiến em thừa nhận cũng yêu anh, rồi sau đó anh sẽ bỏ đi phải không?”

Ánh mắt Nick chột ngật tràn đau khổ. “Không. Nếu có bước đi thì anh sẽ chỉ hướng về phía em mà thôi”. Nói xong, anh lập tức tiến về phía vợ và dừng lại trước mặt nàng, ánh mắt căng thẳng khổ sở. “Em yêu anh chứ, Sasha?”

Nàng ngược nhìn anh, nàng không thể ghìm lòng thêm nữa. “Vâng, Nick. Em đã luôn yêu anh và sẽ luôn yêu anh”.

Anh kéo nàng sát vào mình. “Ôn Chúa, anh yêu em, Sash”. Giọng anh trầm lắng, mơn man bên tai vợ.

“Nick”. Nàng thì thầm tên anh với tình yêu ngập tràn con tim.

Nick kéo vợ sát thêm nữa rồi bắt đầu hôn nàng. Sasha nhận lấy nụ hôn từ anh. Nàng cần nó như người ta cần hít thở không khí để sống vậy. Trái tim nàng hòa chung nhịp đập với anh, bàn tay anh ve vuốt trên làn da nàng, mùi cơ thể hai người quyện lẫn vào nhau. Chưa bao giờ nàng thấy mình nhiều sinh lực như vậy.

Cả hai đều đang căng tràn tình yêu và sức sống.

Nick ngả người ra nhưng vẫn giữ vợ trong vòng tay mình. “Đêm qua anh cũng đoán là em có chuyện gì đó, nhưng anh không thể nghĩ ra đó là chuyện gì...còn bây giờ thì anh không biết liệu em có tha lỗi cho anh không”. Môi anh lướt trên môi nàng. “Anh chỉ muốn mãi nói rằng anh yêu em”.

“Em sẽ nghe điều đó mà không bao giờ thấy chán”. Nàng thì thầm, ánh nhìn yêu thương trong mắt anh khiến nàng nghẹt thở. “Em yêu anh nhiều lắm, nhiều lắm Nick ạ”.

Anh ôm vợ thật chặt một lúc lâu, rồi lại buông ra để ngắm nàng. “Trên đường đến đây với em anh cảm thấy mình tồi tệ lắm đấy”.

“Chắc tại em đầu hàng sớm quá chứ gì?”. Nàng trêu.

Anh cắn môi. “Nếu em không tha thứ cho anh, có lẽ anh trở thành một kẻ thảm bại nhất đời rồi”.

“Anh là một kẻ thảm bại? Không thể nào!”

“Em nói đúng”. Sasha phải mỉm cười trước vẻ ngạo nghễ rất Valente của chồng. “Anh sẽ không như vậy đâu, vì làm sao mà anh có thể để em bỏ đi như vậy được chứ”.

“Anh nói vậy thì em chịu rồi”.

Hai bàn tay anh siết chặt eo lưng vợ. “Chuyên sang đề tài “cho” và “nhận” đi. Anh thấy em nghĩ cho người khác nhiều quá. Em luôn cố gắng cân bằng để không ai bị tổn thương cả. Bố mẹ em không xứng đáng với những gì em dành cho họ. Suýt nữa thì anh cũng thế”. “Nick, lẽ ra em nên nói với anh ngay từ đầu, nhưng em bị giằng xé nội tâm ghê gớm. Em không thể là người đưa cha ruột của mình vào tù được”.

“Em không phải gánh trách nhiệm trong chuyện này, Sasha ạ!”

“Em có trách nhiệm vì em là vợ của anh. Lẽ ra em bắt bố em thừa nhận với gia đình anh ngay từ đầu”.

Nick mím môi. “Chỉ mình bố em phải chịu trách nhiệm trong chuyện này thôi”.

Sasha khẽ nhăn mặt khổ sở. “Anh biết không, em mừng vì cuối cùng mọi việc cũng đã ổn. Vấn đề chính là khoảng cách giữa chúng ta từ trước đến nay. Đáng ra em nên được biết cảm xúc thật của anh từ lâu rồi chứ không phải đợi đến tận bây giờ”.

“Anh có thể đảm bảo từ bây giờ, đó không còn là vấn đề giữa chúng ta nữa”.

Tim đập dồn Sasha ngược nhìn chồng. “Ôi, Nick”.

“Anh yêu chứ”.

“Anh yêu”, nàng thì thầm đầy mê đắm. Rồi nàng chợt nhớ ra. “Thế còn gia đình anh?”

“Họ cũng hiểu rõ hết mọi chuyện rồi. Không ai trách gì em đâu”.

“Nhưng Cesare...”

“Bố anh thương em như con gái. Đó là lý do khiến ông bị tổn thương đến vậy. Ông sẽ xin lỗi em và tất cả chúng ta từ nay sẽ không nhắc gì đến chuyện này nữa”.

Sasha cảm thấy ngập tràn hạnh phúc khi nghe những điều anh nói. “Em cũng rất yêu gia đình anh, Nick ạ”.

“Nhưng em sẽ yêu anh nhiều hơn gia đình anh chứ”.

“Tất nhiên, em yêu anh hơn rất, rất nhiều”.

Anh liếc mắt về phía chiếc giường. “Vì em đã trả tiền phòng rồi nên...”

Nàng nhướn một bên mày. “Anh đang có ý lên giường với em hả, Nick Valente?”

“Em có ý nào hay hơn chẳng, vợ yêu?”

“À, không đâu chồng yêu ạ”.

Vậy là cuối cùng hai trái tim cũng đã rộng mở để cả hai thấu hiểu được nhau. Khi Nick kéo vợ nằm xuống giường bên cạnh mình, trong khoảnh khắc ấy, Sasha chợt nhận ra một điều rằng: Yêu Nick không phải là điều ngốc nghếch nhất nàng làm trong đời – như trước kia nàng vẫn nghĩ như thế.

Mà đó chính là điều đúng đắn nhất.

Đoạn kết

Nick ngắm nhìn người vợ vô cùng xinh đẹp tiến lại gần mình trước bàn thờ Chúa mà lòng ngây ngất tình yêu. Bảy năm trước anh đã phá hỏng giấc mơ của Sasha và suýt nữa đã lặp lại sai lầm đó. Lần này anh muốn chắc chắn là nó trở thành hiện thực.

Nick cảm thấy nghèn nghẹn trong cổ khi thấy vợ cố gắng ghìm lại những giọt nước mắt trong suốt buổi lễ. Chưa bao giờ anh biết rằng cuộc sống lại có thể mang đến nhiều hạnh phúc như anh đã có với Sasha vài tuần gần đây.

“Anh yêu, cảm ơn anh”, nàng thì thầm khi họ bước xuống lối đi giữa hai hàng ghế, qua gia đình Valente, những vị khách duy nhất của đám cưới. “Nhà thờ đẹp quá”.

Anh đã đi tìm rất nhiều nơi và phát hiện ra một nhà thờ đúng như mơ ước của vợ. Đó là ngôi nhà thờ cổ nằm trên núi với những khung cửa sổ bằng kính ố màu thời gian. Nhà thờ quay mặt ra một thung lũng tuyệt đẹp, xa hơn nữa là đại dương mênh mông thăm biếc. Từ nhà thờ, cũng có thể thấy được trung tâm Sydney phía xa xa.

Bên ngoài nhà thờ, gia đình anh, ...không, gia đình họ mới đúng... đang quây quần để chúc mừng. Họ chụp chung một tấm ảnh làm kỷ niệm.

“Anh còn muốn làm một việc nữa”, anh thì thầm vào tai vợ.

“Việc gì ạ?”

“Anh sẽ cho em biết sau, vợ yêu”.

Và điều đó đã xảy ra. Thật ngọt ngào, lãng mạn!

Đêm đó, ánh trăng tỏa dịu dàng hắt bóng hai người đang hôn nhau trong chái nhà kỉ niệm. Lần này, khi Nick quay trở lại ngôi nhà xưa, anh không còn đi một mình nữa.

Bên anh lúc này là Sasha.

Và sẽ luôn như vậy!

Hết

[1] Tiếng Ý, có nghĩa là “con trai”

[2] Tiếng Ý, có nghĩa là “ông bạn già”.

[3] Nguyên văn là “lost my head”, có nghĩa là “loạn trí”. Ở đây vì Nick nói đến máy chém nên lời nói của Sasha có hai hàm ý (ND)

[4] Tiếng Ý, có nghĩa là “Tạ ơn Chúa”.